

420.4
ส 1917
8.2

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบ T.P.R.

ที่จะมาตามแนวทฤษฎีหรือมาตรฐาน

กับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

สนธยาพรรณี ยาท่วม

23 ส.ค. 2539

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กันยายน 2538

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบ T.P.R.

ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน

กับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

สนธยาพรรษ์ ยาท้วม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กันยายน 2538

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด และความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำรีวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) จำนวน 70 คน จับสลากให้เป็นกลุ่มทดลอง 35 คน และกลุ่มควบคุม 35 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยชนิด Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แบบทดสอบปากเปล่าวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test independent และ t-test dependent

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐานและการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถในการฟัง-พูด สูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐานและการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่ากลุ่มควบคุม

3. นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

A COMPARISON OF MATTHAYOM SUKSA I STUDENTS' ENGLISH LISTENING-
SPEAKING PERFORMANCE AND SELF-CONFIDENCE THROUGH TOTAL
PHYSICAL RESPONSE DEVELOPED THROUGH GENRE-BASED
APPROACH AND METHODS IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

SONTAYAPAN YATUAM

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in secondary Education
at Srinakharinwirot University
September 1995

The purpose of this study was to compare Matthayom Suksa I students' English listening-speaking performance and self-confidence in speaking English through total physical response developed through genre-based approach and methods in the teacher's manual.

The 70 students were randomly selected from Matthayom Suksa I students in the first semester of 1995 academic year of Namridwithaya School, Amphur Muang, Utaradit Province. The simple randomized sampling was used in the study. The sample was assigned into 2 groups; the experimental and control groups with 35 students in each. The experimental group was taught through total physical response developed through genre-based approach; whereas the control group was taught through methods in the teacher's manual. Each group was taught with the same content for twenty 50 minute periods.

The instruments used in the study were the oral test of English listening-speaking performance and the observed scales of self-confidence in speaking English. The data was statistically analysed by t-test independent and t-test dependent

The finding of the study revealed that :

1. The English listening-speaking performance of the students taught through total physical response developed through genre-based approach was significantly higher than the control group at the .01 level.

2. The self-confidence in speaking English of the students taught through total physical response developed through genre-based approach was significantly higher than the control group at the .01 level.

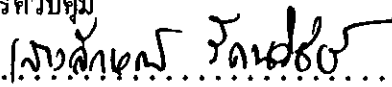
3. The English listening-speaking performance of the students

in both groups was significantly higher than before the experiment at the .01 level.

4. The self-confidence in speaking English of the students in both groups was significantly higher than before the experiment at the .01 level.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

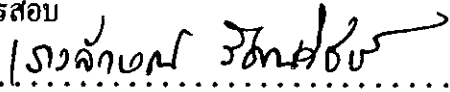
..........ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์)

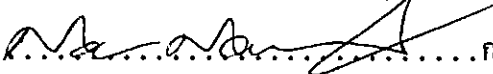
..........กรรมการ

(ผศ.ดร.ดิลก ดิลกานนท์)

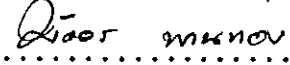
คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์)

..........กรรมการ

(ผศ.ดร.ดิลก ดิลกานนท์)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ดร.บังอร พานทอง)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริฎา พูลสุวรรณ)

วันที่ ๕๕...เดือน...กันยายน.....พ.ศ. 2538

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้ สำเร็จได้ เนื่องด้วย รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ผศ.ดร.จิตรกิตติภานนท์ ดร.บังอร พานทอง กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำในการศึกษาค้นคว้า จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณอาจารย์จินตนา นักบุญ โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ ประสานมิตร อาจารย์สุดา ขาตรีนันท์ โรงเรียนศรีบุญยานนท์ อาจารย์จุฑามรณีย์ ศัลยพงษ์ โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร อาจารย์ทัศนีย์ บุศราทิจ อาจารย์กฤษดา จันทรมณี โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ อาจารย์กฤษณพล ดริยะวรางพันธ์ุ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุดรดิตถ์ อาจารย์สุภลักษณ์ สัตยาวิชญ์ โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม อาจารย์อัญญา ราศรี โรงเรียนธาตุพนม อาจารย์ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์ โรงเรียนวังน้ำเย็นวิทยาคม ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญและให้คำปรึกษาแนะนำในการสร้างเครื่องมือทำชิ้นงานเก็บรวบรวมข้อมูล

กราบขอบพระคุณ อาจารย์จิตรรา อินทจักร์ โรงเรียนทุ่งกะโล่วิทยา อาจารย์วัฒนา ใจคำสืบ และอาจารย์สุจินดา ทองชำนาญ โรงเรียนน้ำริดวิทยา ที่กรุณาเป็นกรรมการในการให้คะแนน ตลอดจนคณาจารย์โรงเรียนน้ำริดวิทยา โรงเรียนทุ่งกะโล่วิทยา โรงเรียนชายเขาวิทยา โรงเรียนนวมกุกทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ และเก็บรวบรวมข้อมูล และ ขอขอบใจนักเรียนทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ และ ทดลองสอน

กราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่ให้กำเนิดและอบรมเลี้ยงดู ครูอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้ พี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ ตลอดจนญาติสนิทมิตรสหายทุกท่านที่มีส่วนส่งเสริมการดำเนินงานของผู้วิจัยจนสำเร็จ อาณิสสส์ที่เกิดจากประโยชน์ของปริญญานิพนธ์นี้ ขอมอบให้แก่ผู้มีพระคุณทุกท่าน ดังกล่าว

สนธยาพรรษ์ ยาทัม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	7
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า.....	14
แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน.....	14
การสอนภาษาแบบ T.P.R.....	17
การสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน.....	27
ทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	35
ความเชื่อมั่นในตนเอง.....	47
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า.....	54
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบ T.P.R.....	54
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน...	58
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	61
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง.....	63
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	65
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	66
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	66

บทที่	หน้า
แบบแผนการทดลอง.....	67
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	67
การดำเนินการทดลอง.....	74
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	78
เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ.....	79
เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลัง	
การทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	79
เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลัง	
การทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	81
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	84
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	84
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	84
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	85
การดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	86
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	87
อภิปรายผล.....	88
ข้อเสนอแนะ.....	95

บรรณานุกรม.....	98
ภาคผนวก	109
ภาคผนวก ก แผนการสอนกลุ่มทดลอง.....	110
ภาคผนวก ข แผนการสอนกลุ่มควบคุม.....	149
ภาคผนวก ค แบบทดสอบปากเปล่าวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ..	183
ภาคผนวก ง แบบสังเกตพฤติกรรมการเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ	186
ภาคผนวก จ ตารางคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง.....	189
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	198

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1 ตารางเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม.....	78
2 ตารางเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม.....	79
3 ตารางเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง.....	80
4 ตารางเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มควบคุม.....	81
5 ตารางเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลัง การทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง.....	82
6 ตารางเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลัง การทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม.....	83
7 ตารางคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง.....	190
8 ตารางคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม.....	192
9 ตารางคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง.	194
10 ตารางคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม.	196

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงการทำงานของสมองซีกซ้ายในการรับรู้ภาษา.....	22
2 แสดงการทำงานของสมองซีกขวาในการรับรู้ภาษา.....	23
3 แสดงการรับสารจากการฟัง.....	35
4 แสดงการสื่อสารโดยการฟัง-พูด.....	37

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนา การสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก เปรียบเสมือนการมอบสมบัติที่มีค่ามหาศาลให้ (Kfourri. 1993 : 40) สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความจำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อเยาวชนในด้านการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ จึงมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในโรงเรียน (อิสรา สารงาม. 2530 : 2) ซึ่งสอดคล้องกับ สุริ พงษ์ทองเจริญ (2526 : 1) ที่ให้ความเห็นว่า ปัจจุบันคนไทยเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร และติดต่อธุรกิจกับต่างประเทศ ผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษสามารถหางานทำหรือประกอบอาชีพได้ดีกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษ และประพันธ์ จุมตัญญล (2532 : 19) ให้ความเห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่นิยมใช้สื่อสารเป็นสากล สามารถสร้างประโยชน์ให้คนได้มากมาย ดังนั้น คนส่วนใหญ่จึงต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองในชีวิตประจำวัน

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) ได้กำหนดมาตรการสำหรับนโยบายการศึกษาเพื่อพัฒนาบุคคล ในตอนหนึ่งว่า ส่งเสริมและเน้นการฝึกฝนทักษะพื้นฐาน และทักษะเฉพาะที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพ โดยเน้นการเสริมสร้างความสามารถทางภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2535 : 32) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกเสรี โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถ ความถนัดในภาษาอังกฤษ และมีทักษะเบื้องต้นในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการสื่อสาร รวมทั้งเป็นการแสวงหาความรู้สำหรับเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น ให้รู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่สอดคล้องกับภาษา ตลอดจนเห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษและมีนิสัยรักการอ่าน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2533 : 14)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมานักเรียนเป็นเพียงผู้รับสารแต่ไม่มีโอกาสส่งสาร เนื่องจากผู้สอนยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ประกอบกับภาษาที่ใช้อาจจะยังไม่เหมาะกับระดับของผู้เรียน (Kfourri. 1993 : 40) โดยเฉพาะการพูดภาษาอังกฤษเป็นปัญหาสำคัญมากสำหรับคน

ไทย แม้ว่านักเรียนไทยส่วนใหญ่จะเรียนภาษาอังกฤษมานานับ 10 ปี สามารถท่องจำกฎเกณฑ์และข้อยกเว้นต่าง ๆ ในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ได้เป็นอย่างดี แต่ไม่สามารถพูดโต้ตอบกับเจ้าของภาษาให้เข้าใจได้ เนื่องจากความสามารถในการฟังไม่ดี ซึ่งมีสาเหตุหลายประการ ได้แก่ ผู้เรียนมีพื้นฐานไม่ดีพอ ครูผู้สอนขาดเทคนิคในการสอน สอนโดยยึดเนื้อหาในแบบเรียนซึ่งยากและมากเกินไป ใช้ภาษาไทยในห้องเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างสูง และขาดความพร้อมด้านสื่อการสอน (จุฑาภรณ์ ชาวไชย. 2528 : 4; ประพันธ์ จุลบุญล. 2532 : 4; บารุง ตรีรัตน์. 2534 : 23) ซึ่งสอดคล้องกับ แองเกอร์ (Ancker. 1992 : 47 - 48) ที่ทำให้เห็นว่า การที่ผู้สอนไม่ใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสฝึกใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

จากการประเมินคุณภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาของกรมวิชาการ พบว่า อุปสรรคที่ทำให้การฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากผู้สอนส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการสอน ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากผู้สอนไม่สามารถเป็นต้นแบบที่ดีได้ จึงมักข้ามขั้นตอนการสอนฟัง-พูดทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้เท่าที่ควร ครูยึดแบบเรียนเป็นสื่อในการสอน บางแห่งขาดอุปกรณ์การสอน ผู้เรียนไม่มีโอกาสฟังเสียงเจ้าของภาษา สำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาถิ่นยังมีปัญหาเกี่ยวกับสำเนียงที่ใช้อีกด้วย นอกจากนี้ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะไม่มีโอกาสได้ชั้นนอกชั้นเรียน และในชีวิตประจำวัน ส่วนปัญหาอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คือ ปัญหาขนาดของชั้นเรียนซึ่งใหญ่เกินไป และผู้สอนมีภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบนอกเหนือจากการสอนมากเกินไป (กรมวิชาการ. 2531 : 229 - 230) ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจปัญหาการสอนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 2 เขตการศึกษา 9 จังหวัดชลบุรี และจังหวัดนครราชสีมา ที่พบว่า ครูขาดแหล่งศึกษาค้นคว้า ยึดแบบเรียนในการสอน ครูไม่มีความรู้และความมั่นใจในการออกเสียงพยางค์ที่จะสอนทักษะฟัง - พูดได้ รวมทั้งไม่สามารถเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวัน ที่สมจริง และเหมาะสมกับระดับของนักเรียน และไม่เข้าใจแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (วสันต์ วันสทเวทวิสิฐ. 2530 : 80 - 81; ยุทธศิลป์ จันทรเหลื่อ. 2531 : 76 - 77; สมบูรณ์ เจตน์จำลอง. 2530 : 83 - 84; นฤมล เขษฐสรกุล. 2536 : 2; วรากรัตน์ เพ็ญสุภา. 2536 : 160 - 161)

นักวิชาการและอาจารย์ผู้สอนภาษาในต่างประเทศได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับอุปสรรคที่ทําให้การสอนฟัง-พูดไม่ประสบผลสำเร็จว่ามีอยู่ด้วยกัน 4 ประการ คือ ตัวสารที่ได้รับฟัง ผู้พูด ผู้ฟัง และสภาพต่าง ๆ ที่เป็นส่วนประกอบในการฟัง ในการสอนสนทนาภาษาอังกฤษนั้นจะไม่ประสบผลสำเร็จเลย หากผู้เรียนไม่มีความรู้อย่างกว้างขวางในภาษาอังกฤษ ทั้งด้านคำศัพท์ โครงสร้าง ความหมายที่แฝงอยู่ ประโยค และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ตลอดจนการแสดงความรู้สึกออกมาทางคำพูด ทางภาษากาย ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ การเรียนภาษาที่ได้ผลดีนั้น ผู้เรียนต้องมีโอกาสฝึกใช้ภาษาด้วยตัวเอง จนเกิดความเชื่อมั่นว่าเขาสามารถพูดได้ หรือเขาสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารด้วยตัวเองได้ แล้วเขาก็จะพูดหรือจะส่งสารออกมาเอง ทั้งนี้ ผู้สอนต้องให้แรงเสริมเพื่อให้เขามีความกล้าแสดงออกและเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้น (Fan Yagang. 1993 : 16; Sharim-Paz. 1993 : 18; Izquierdo. 1993 : 47 - 48; Sheen. 1992 : 47)

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษประมาณ 10 ปี มานี้ได้เปลี่ยนแปลงจากการเน้นกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ และความถูกต้องในการใช้ภาษา มาเป็นภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะต้องสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนมีความประสงค์ที่จะพูดอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ ต่าง ๆ ที่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจและถูกต้องตามกาลเทศะ มิใช่ยึดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว การพัฒนาอันดับแรก คือ ต้องเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ต่อมาคือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ โดยเริ่มลำดับขั้นการสอนจากการตั้งจุดประสงค์ การดำเนินการสอน การฝึก และการถ่ายโอน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2529 : 3-4)

แนวโน้มของการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จำเป็นต้องมีการพัฒนาคุณภาพการสอนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งต้องพิจารณาข้อมูลหลายด้าน ทั้งขอบข่ายทางทฤษฎีและกระบวนการเรียนการสอน ที่สัมพันธ์กับการรับรู้และการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนอย่างเป็นธรรมชาติ ควรพัฒนาความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ตามระเบียบปฏิบัติของสังคม ตามระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค สามารถสื่อความหมายได้ถูกต้องตามสถานการณ์ทั้งภาษาพูด ภาษากาย และภาษาหนังสือ ดังนั้นจุดหมายหลักของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จึงมุ่งให้นักเรียนนำภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อการสื่อสาร การที่นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้

ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง จึงมีความจำเป็นเป็นอย่างยิ่ง ส่วนการพัฒนาทักษะพูดนั้น ครูต้องเตรียมการเป็นอย่างดี เริ่มจากการวางแผนการสอนที่ดี สร้างแรงจูงใจ ใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลาย มีความอดทนในการสอน สร้างบรรยากาศการสอนที่ดี ใช้สื่อที่เหมาะสม และที่สำคัญต้องไม่ลืมการสร้างอารมณ์ขันด้วย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 26; อรุณี วิริยะจิตรา. 2532 : 57; จรัสศรี ฐานิวัฒนานนท์. 2534 : 26; ทศนีย์ สงวนสัตย์. 2535 : 44)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน การสอนแบบ T.P.R. (TOTAL PHYSICAL RESPONSE) หรือการตอบโต้ทางสรีระ เป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย ดร.เจมส์ เจ อัชเชอร์ (Dr. James J. Asher) นักจิตวิทยาและนักการศึกษาชาวสหรัฐอเมริกา หลักการสำคัญ คือ เน้นบทบาทของความเข้าใจ การรับรู้ภาษาที่สอง ให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย และลดความเครียดโดยใช้ประโยคคำสั่ง ผู้สอนจะพูดภาษาเป้าหมายพร้อมแสดงท่าทางของคำกริยาในการปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้น ๆ ซ้ำ ประมาณ 2-3 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม เมื่อผู้เรียนแสดงความพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมีแบบอย่างจากผู้สอน ทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้โดยการฟังและแสดงออกด้วยภาษากาย การแสดงท่าทางเป็นสิ่งสำคัญมากในการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและสื่อความหมายได้โดยตรงที่สุด (Asher. 1982 : 34) ลำดับชั้นการสอน ในชั้นแรกจะมุ่งทักษะด้านการฟังและตามด้วยการเคลื่อนไหวทันที โดยอาศัยหลักความเชื่อที่ว่า เด็กจะมีระดับความสามารถในการฟังสูง และความสามารถในการฟังจะมาก่อนการพูด และทักษะการฟังยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูดอีกด้วย ดังนั้น การสอนโดยประโยคคำสั่งจึงช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว และตามทฤษฎีการจำของมนุษย์นั้นการเรียนรู้โดยซ้ำประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ที่ถาวรรวมทั้งเมื่อสามารถปฏิบัติได้ก็ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองอีกด้วย ด้านการใช้ภาษานั้นได้มีการศึกษาพบว่า ภาษาที่ใช้ในการสื่อความหมายในชีวิตจริงส่วนใหญ่เป็นโครงสร้างประโยคคำสั่ง อีกทั้งโครงสร้างประโยคคำสั่งนับว่าเป็นโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนต่อไป

สำหรับผลการศึกษาค้นคว้าที่ยืนยันประสิทธิภาพของการสอนแบบ T.P.R. มีมากมายหลายภาษา และกลุ่มตัวอย่างมีหลายระดับ ทั้งระดับปฐมวัย ประถมศึกษา มัธยมศึกษา เตรียมอุดมศึกษา การศึกษาผู้ใหญ่ และระดับมหาวิทยาลัย ที่พบว่า เป็นวิธีสอนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนรู้ แรงจูงใจ ความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การเข้าใจภาษา
ไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค ความมั่นใจในการแสดงออก การออกเสียง การจดจำลักษณะ
ตัวอักษร เนื่องจากผู้เรียนเรียนรู้จากการปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่กังวลว่าจะผิด จึงทำให้สามารถ
เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้อย่างรวดเร็ว (สุภา ชาศรีรัตน์. 2528 : 74; วณิดา วงษ์จันทร์หาญ.
2532 : 53 - 59; Rashed. 1990 : 732-A; Wang. 1991 : 2090-A)

สำหรับการสอนที่สามารถนำมาใช้ประกอบกับการสอนแบบ T.P.R. ได้อย่างเหมาะสม
คือการสอนตามแนวทฤษฎีวรรณกรรม (Genre - Based Approach) ซึ่งเป็นการสอนภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง พัฒนาขึ้นโดยกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลีย กลุ่มหนึ่ง
ได้แก่ Jim Martin, Joan Rothery, Francis Christie, Brian Gray และ Mary Macken (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 24 - 30 และ 2536 : 25 - 30; อ้างอิงมา
จาก Martin and Rothery. 1980, 1981; Christie. 1981, 1989) โดยยึดหลักการทฤษฎี
ภาษาศาสตร์เชิงระบบ เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อหาความจากบริบทภาษาในกาลเทศะต่าง ๆ
ที่ใช้ในสังคม หรือชุมชนนั้น ๆ ซึ่งประกอบด้วย ภาษาและความหมาย ภาษาและบริบท ภาษาและ
ท่าเขียนภาษา และการเรียนรู้ภาษาในบริบท ลักษณะของภาษาในบริบทมี 8 ชนิด ได้แก่ เรื่อง
เล่าจากประสบการณ์ การรายงาน การอธิบาย เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น วิธีการ เล่าเรื่อง
หรือบรรยายเชิงจินตนาการ การอภิปราย และการสังเกต สำหรับการบรรลุลักษณะของภาษาชนิดวิธีการ
เหมาะที่จะนำมาใช้กับการสอนแบบ T.P.R. เพราะเป็นการแนะนำการปฏิบัติ เริ่มจากกำหนด
จุดมุ่งหมายที่แน่นอนให้รายละเอียดวัสดุหรืออุปกรณ์ที่จะต้องใช้ และเรียงลำดับขั้นตอนการปฏิบัติ
ลักษณะของภาษาเป็นประโยคคำสั่ง ใช้คำกริยาบ่งบอกการปฏิบัติ ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะ
เจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล และใช้คำนาม

ถ้ามีการนำการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีวรรณกรรมไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับมัธยม
ศึกษา พบว่า ส่งผลต่อความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคิด
สร้างสรรค์ของผู้เรียนเป็นอย่างดี (ภาสกร แสงจันทร์เกษม. 2534 : 134; วิภาดา
บรรณสาร เสงี่ยม. 2535 : 94 และ จินฉานา นิกุลสุข. 2536 : 113 - 114) สำหรับการระดับ
ประถมศึกษา พบว่า จากการประเมินโครงการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ซึ่งเป็นการ
สอนตามแนวทฤษฎีวรรณกรรม พบว่า เป็นวิธีสอนที่สามารถนำไปพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทย ทั้ง
การพูด การอ่าน การเขียน และการรู้หนังสือที่บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

(Rattanaovich and Christie. 1993 : 98)

การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบุคคลนั้น นอกจากจะให้ความรู้ความสามารถและทักษะต่าง ๆ แล้ว ยังต้องมีการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่สังคมต้องการให้ครบทุกด้านอีกด้วย ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้เยาวชนมีบุคลิกภาพที่ดีและสามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข (วารุณี ธนวรานิษ. 2524 : 50) ซึ่ง วินัย ธรรมศิลป์ (2527 : 31) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นบุคลิกภาพทางสังคมอย่างหนึ่ง ที่จะส่งผลต่อบุคคลในด้านความรับผิดชอบ กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ กล้าต่อสู้กับอุปสรรค สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องคอยหวังพึ่งพาผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา มีความวิตกกังวลน้อย ซึ่งจะทำให้บุคคลมีสุขภาพจิตดี ปรับตัวเองให้เข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี และจากการศึกษาของ อารีย์ เศรษฐชัย (2530 : 73) พบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และความรู้สึกรับผิดชอบ

ความเชื่อมั่นในตนเองของบุคคลสร้างและพัฒนาขึ้นได้หลายวิธี ซึ่ง ส. สายสุเมธ (2519 : 40) เสนอวิธีการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้นักเรียน โดยเริ่มจากต้องให้นักเรียนศึกษาหาความรู้อย่างไม่ลดละ คือ อ่านมาก ฟังมาก บันทึกมาก และคิดหามาก คนที่ยังมีความรู้มากยิ่งเกิดความเชื่อมั่นในตนเองมาก ต้องมีการวางแผนงานที่ดี ต้องทำางจิตสู้เสีย กล้าเขียน กล้าพูด กล้าแสดงออก และสุดท้าย ต้องให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจึงจะก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองได้ และ วนิดา วงษ์จันทร์หาญ (2532 : 59) ได้เสนอแนะว่าการสอนแบบ T.P.R. จะช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการแสดงออกมากขึ้น สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้โดยไม่ต้องมีความวิตกกังวล และเมื่อนักเรียนเกิดความมั่นใจในการแสดงออกขณะที่เรียนอย่างสม่ำเสมอ จะส่งผลให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

ดังนั้น การสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน นอกจากจะส่งผลในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนแล้ว ยังส่งผลให้นักเรียนพัฒนาบุคลิกภาพด้านความเชื่อมั่นในตนเองอีกด้วย เพราะเมื่อนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษพร้อมกับมีโอกาสได้ฟังมาก ปฏิบัติตามคำสั่งได้อย่างถูกต้อง จนสามารถพูดสื่อสารได้ ก็จะส่งผลให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ส่งผลต่อการพัฒนาไปสู่ทักษะอ่านและทักษะเขียนต่อไป

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน แนวคิดในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ความสำคัญของการ

สร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักเรียน จากจุดเด่นของการสอนแบบ T.P.R. และจุดเด่นของการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน ที่ส่งผลต่อทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเอง ประกอบกับผลจากงานวิจัยดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงสนใจงานการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน มาทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู เพื่อมุ่งศึกษาผลการสอนด้านความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน อันจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำริดวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิตถ์ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011)
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำริดวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิตถ์ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 35 คน รวมทั้งสิ้น 70 คน จับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม
 - 2.1 กลุ่มทดลอง จำนวน 35 คน ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน
 - 2.2 กลุ่มควบคุม จำนวน 35 คน ได้รับการสอนตามคู่มือครู
3. ระยะเวลา ใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สัปดาห์ละ 4 คาบ ๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 20 คาบ
4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาจากอรรถลักษณะชนิดวิธีการ ที่มีความยากง่ายตามระดับและจุดประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 เรื่อง ได้แก่
 - 4.1 How to perform meditation.
 - 4.2 How to draw a lion.
 - 4.3 How to play London Bridge Game.
 - 4.4 How to tell the time.
 - 4.5 How to paint a jungle scene with your fingers.
 - 4.6 How to go to the school library.
 - 4.7 How to make fruit salad.
5. ตัวแปรในการศึกษาค้นคว้า
 - 5.1 ตัวแปรอิสระ คือ การสอน 2 แบบ ได้แก่
 - 5.1.1 การสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน
 - 5.1.2 การสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

5.2.2 ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) หมายถึงการสอนที่ใช้หลักการสำคัญ คือ เน้นบทบาทของความเข้าใจในการรับรู้ภาษาที่สอง ให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย และลดความเครียดโดยใช้ประโยคคำสั่ง เน้นการให้ความหมายโดยรวมของภาษาควบคู่ไปกับการแสดงออกด้วยท่าทาง ซึ่งผู้สอนจะพูดภาษาอังกฤษพร้อมแสดงท่าทางของคำกริยาในการปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้น ๆ ซ้ำ ประมาณ 2-3 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามเมื่อผู้เรียนแสดงความพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมีแบบอย่างจากผู้สอน เมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติได้เอง รวมทั้งสามารถพูดประโยคคำสั่งให้เพื่อนปฏิบัติตามได้แล้ว ผู้สอนจะสอนคำศัพท์ใหม่ที่ไม่ใช่คำกริยาซึ่งเป็นการให้ความหมายโดยรวมเช่นเดียวกับการสอนคำกริยาและประโยคคำสั่ง โดยใช้รูปภาพของจริง แผนภูมิของคำต่าง ๆ หรือจัดอุปกรณ์ เพื่อสรุปสถานการณ์ที่สำคัญ ซึ่งในขั้นตอนนี้นักเรียนจะสามารถประยุกต์ใช้ภาษาโดยใช้โครงสร้างประโยคใหม่ซึ่งไม่ใช่ประโยคคำสั่งได้

2. แนวทฤษฎีวรรณฐาน (Genre - Based Approach) หมายถึง การสอนภาษาที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อความจากบริบท หรือความแวดล้อมของเนื้อความภาษาในกาละเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชน ที่มีสถานการณ์แวดล้อมแตกต่างกันไป และมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ บริบทประกอบด้วย

2.1 เรื่องราว (Field) เป็นข้อความต่อเนื่องที่บอกว่าการกำลังจะมีอะไรเกิดขึ้น

2.2 ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) ในการสื่อสารเกี่ยวกับข้อความต่อเนื่องนั้น ๆ ทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปตามสถานการณ์

2.3 วิธีในการใช้ภาษา (Mode) จะใช้อย่างไร เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือ ภาษาภาพ วิธีในการใช้ภาษาในที่นี้จะ เป็นภาษาพูด และภาษากาย

3. อรรถลักษณะ (Genre) หมายถึง ชนิดของเนื้อความที่มีเป้าหมายชัดเจนในตัวเอง เพื่อสื่อความภาษาพูดให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อความ ว่า ผู้พูดมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ ทำให้การฟังชัดเจนขึ้น และง่ายต่อการลำดับความคิดตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นลักษณะของเนื้อความชนิดวิธี

การ ที่แนะนำการปฏิบัติ มีการกำหนดจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ำให้รายละเอียดวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้ เรียงลำดับขั้นตอนการปฏิบัติ มีลักษณะเป็นประโยคคำสั่ง ำใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ ำใช้ภาษา เป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล และใช้คำนามระบุอุปกรณ์

4. การสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน (Total Physical Response Developed through Genre-Based Approach) หมายถึง การสอนที่เน้นการ ำใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายจากบริบท หรือ ความแวดล้อมที่เป็นภาษาพูดโดยำให้นักเรียนได้มีบทบาทเป็นผู้ฟังและผู้แสดงในระยะแรก เป็นการฟังอย่างตั้งใจและตอบโต้ด้วยการแสดงออกทาง ร่างกายกับประโยคคำสั่งที่ำให้โดยผู้สอน และสามารถพูดประโยคที่เรียนแล้วด้วยตนเองได้ เมื่อมีความพร้อมที่จะพูด แล้วสอนคำศัพท์ใหม่ซึ่งปรากฏในเนื้อหาความของภาษาชนิดวิธีการที่จะำให้ปฏิบัติ หลังจากนั้นปฏิบัติตามคำสั่งตามลำดับขั้นของวิธีการ โดยปฏิบัติตามบทบาทของผู้ฟังและผู้แสดงในระยะแรก และเป็นผู้ออกคำสั่งสลับกับการปฏิบัติเมื่อมีความพร้อมที่จะพูด รวมถึงสามารถนำสิ่งที่เรียนไปแล้วไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ

ลำดับขั้นการสอนมีดังนี้

4.1 ขั้นนำ และทบทวนบทเรียน ครูทบทวนบทเรียนและนำเข้าสู่บทเรียนโดยการ พูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบคำสั่งจากบริบท หรือเนื้อหาความที่จัดไว้ คำสั่งละ 2-3 ครั้ง ำให้นักเรียนฟังและแสดงท่าทางพร้อม ๆ กับครู

4.2 ขั้นปฏิบัติ เมื่อสังเกตว่านักเรียนสามารถเข้าใจประโยคคำสั่งแล้ว ครูจะสั่ง ำให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ โดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากครู อาจำให้ปฏิบัติพร้อมกันทั้งชั้น เป็นกลุ่ม หรือ ทีละคน โดยำให้นักเรียนผลัดกันสั่งและปฏิบัติ

4.3 ขั้นประเมินผลการปฏิบัติและให้ข้อมูลป้อนกลับ ครูพูดหรือแสดงอาการชมเชย เมื่อนักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง หรือำให้คำแนะนำแก้ไขเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจทุกระยะของการปฏิบัติ

4.4 ขั้นสอนคำศัพท์ใหม่ ครูสอนคำศัพท์ใหม่ที่จะปรากฏในการปฏิบัติตามขั้นตอนที่จะ ำได้เรียนต่อไป โดยครูพูดคำศัพท์เพื่อแนะนำวัสดุอุปกรณ์ หรือแนะนำการปฏิบัติทีละคำ ครั้งละไม่เกิน 3 คำ เพื่อให้นักเรียนรู้จักท่าทาง หรือวัสดุอุปกรณ์ และสามารถจำคำศัพท์และความหมาย ได้ทั้งหมด

4.5 ขั้นปฏิบัติตามขั้นตอนโดยำข้อรรถลักษณะของภาษาชนิดวิธีการ

4.5.1 ครูำให้นักเรียนดูสิ่งของที่ครูต้องการำให้นักเรียนปฏิบัติ บอกจุดมุ่งหมาย

ในการปฏิบัติ

4.5.2 ครูทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์ หรือ วิธีการทำทีละคำ หรือทีละชั้น ครั้งละไม่เกิน 3 คำ หรือ 3 ชั้น เพื่อให้นักเรียนรู้จักคำกริยา และจำชื่อวัสดุอุปกรณ์ทุกชิ้นได้

4.5.3 ครูบอกขั้นตอนการปฏิบัติให้นักเรียนฟัง ดู และปฏิบัติตามทีละชั้น ชั้นละ 2-3 ครั้ง เมื่อนักเรียนปฏิบัติได้แล้วจึงผ่านไปยังขั้นต่อไป

4.5.4 ให้นักเรียนปฏิบัติเองเป็นกลุ่ม โดยมีอาสาสมัครเป็นผู้นำพูดประโยคคำสั่งและปฏิบัติให้สมาชิกในกลุ่มฟัง ดู และปฏิบัติตาม

4.5.5 ให้นักเรียนจับคู่ผลัดกันพูดประโยคคำสั่งและปฏิบัติตาม

4.5.6 ครูให้นักเรียนอาสาสมัครออกมาหน้าชั้น 4-5 คน ให้คนหนึ่งพูดเป็นคนพูดประโยคคำสั่ง ส่วนคนที่เหลือให้ปฏิบัติตามคำสั่ง

4.6 ขึ้นส่งเสริมความแม่นยำและถาวรของการเรียนรู้ ครูสรุปย่อประโยคคำสั่งที่เรียนมาแล้ว ให้นักเรียนตอบประโยคใหม่เป็นการถาม-ตอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว ให้นักเรียนคัดลอกคำหรือประโยคที่ได้เรียนไปแล้วลงใบสมุดเป็นการฝึกอ่าน เขียน และทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

5. การสอนตามคู่มือครู หมายถึงวิธีสอนที่สอนตามลำดับขั้นที่กำหนดไว้ในแผนการสอนในคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา

ลำดับขั้นการสอนมีดังนี้

5.1 สร้างความสนใจ ให้นักเรียนเกิดความตั้งใจและจดจ่อในบทเรียนเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยครูอาจใช้วิธีพูดเร้าใจ สนทนา ชักถาม ทายปัญหา หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ

5.2 แจ้งจุดประสงค์ ให้นักเรียนทราบถึงผลการเรียนของบทเรียนนั้นโดยเฉพาะเจาะจงลงไป เพื่อให้นักเรียนมองเห็นประโยชน์ของบทเรียน และทราบจุดหมายปลายทางของการสอน

5.3 กระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงการเรียนรู้พื้นฐาน จำเป็นจะต้องนำมาใช้โดยการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความสามารถ หรือประสบการณ์พื้นฐานของนักเรียนที่จะนำไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้นั้น เพื่อพิจารณาว่า นักเรียนมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด ซึ่งครูอาจใช้วิธีชักถาม สนทนา หรือ ให้นักเรียนปฏิบัติ

5.4 เสนอบทเรียนใหม่ โดยใช้สื่อกระตุ้น ครูเริ่มกิจกรรมของบทเรียนใหม่ด้วย วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการพูดอธิบาย ชักถาม ให้ตัวอย่าง หรือการจัดให้นักเรียนได้กระทำ กิจกรรมโดยครูยึดจุดประสงค์นั้นทางเป็นหลัก

5.5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยครูบอกแนวทางให้นักเรียนสามารถกระทำกิจกรรม ด้วยตัวเอง ครูอาจแนะนำวิธีทำกิจกรรม แนะนำแหล่งค้นคว้า ให้คำถามเป็นการนำทาง หรือ ให้แนวทางไปคิดเอง

5.6 ขึ้นปฏิบัติ ครูให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ด้วยตนเอง

5.7 การให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูแสดงให้นักเรียนเห็นว่า ผลการปฏิบัติ หรือกิจกรรม ที่นักเรียนแสดงออกนั้นมีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยการให้คำชม คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความ ยินดีในผลงานของนักเรียน

5.8 การประเมินผลการปฏิบัติ ครูทำการวัดหรือประเมินว่า พฤติกรรมหรือผลงาน ที่นักเรียนทำนั้นได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียนเพียงใด โดยใช่วิธีการประเมินหรือเครื่องมือที่ เหมาะสม เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในบทเรียนต่อไป

5.9 ส่งเสริมความมั่นใจและถ้อยแถลงการเรียนรู้ โดยการสรุปย่อ ทบทวนการ เรียนที่ผ่านมา เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่มั่นคงขึ้น โดยให้แบบฝึกหัดเสริม หรือ การทำกิจกรรมเพิ่ม การให้การบ้าน เป็นต้น

6. ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ แล้วสามารถตอบโต้ด้วยภาษาท่าทางหรือภาษาพูดเป็นภาษาอังกฤษได้ และสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความให้ผู้ฟังเข้าใจได้ตามความต้องการ ซึ่งวัดได้ด้วยคะแนน จากแบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และแผน การสอนที่หาคุณภาพแล้ว

7. ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน หมายถึง ความกระตือรือร้นในการพูดภาษาอังกฤษ ความกล้าพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ความมั่นใจในการตอบคำถาม ความฉะฉานในการพูด และความคิดริเริ่มในการใช้ถ้อยคำที่เป็นของตนเอง ซึ่ง วัดได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน
2. การสอนภาษาแบบ T.P.R. (Total Physical Response)
3. การสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน (Genre – Based Approach)
4. ทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
5. ความเชื่อมั่นในตนเอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแบบ T.P.R.
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน
3. งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. งานวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1978 : 1 - 2) กล่าวว่า เมื่อพูดถึงจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาก็มักจะพูดกันถึงทักษะทางภาษา คือ ทักษะความเข้าใจ ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ซึ่งเมื่อกล่าวถึงทักษะเหล่านี้ก็มักจะเกี่ยวโยงไปถึงการกำหนดกิจกรรม ที่มุ่งให้ผู้เรียนปฏิบัติได้ ปัญหา คือ เราจะกำหนดกิจกรรมเหล่านี้ในลักษณะใด ซึ่งสิ่งที่ควรตระหนักอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษา คือ การเรียนรู้ภาษานั้นมีความหมายมากกว่าเพียงความเข้าใจ การพูด การอ่าน และการเขียนประโยคได้เท่านั้น แต่นักเรียนจะต้องรู้ด้วยว่า เขาจะใช้ประโยคต่าง ๆ เพื่อการสื่อความหมายได้อย่างไร

ในระยะ 10 ปีมานี้ แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาได้เปลี่ยนแปลงไป โดยเน้นการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลที่จะติดต่อด้วย บทเรียนมิได้ยึดเนื้อหาทางไวยากรณ์เป็นหลักดังแต่ก่อน แต่ยึดจุดประสงค์ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นหลัก พร้อม ๆ กับเนื้อหาทางไวยากรณ์ (สุรพงษ์ทองเจริญ. 2526 : 40)

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2529 : 3 - 4) กล่าวว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริง ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่า ตนมีจุดประสงค์ที่จะพูดเรื่องอะไร กับใคร ที่ไหนเมื่อไร และอย่างไร ซึ่งหมายถึงความสามารถในด้านการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์หรือตามหลักไวยากรณ์ คือ มีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง (Phonology) คำศัพท์ (Vocabulary) และไวยากรณ์ (Grammar) ความสามารถทางสังคมภาษาศาสตร์ คือ สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของสังคม (Social Linguistic Competence) หรือถูกต้องตามกาลเทศะนั้นเอง ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) และความสามารถในกลวิธีการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ ทราบว่าจะต้องสื่อด้วยวาจา ทำทาง ตลอดจนน้ำเสียงเช่นใด กับบุคคลใดตามสถานการณ์ที่ต่างกันได้อย่างเหมาะสม

อรุณี วิริยะจิตรา (2530 : 57) ให้ความเห็นว่า การเรียนภาษาเพื่อให้มีสมรรถวิสัยในการสื่อสาร นั้น เป็นเป้าหมายหลักในการเรียนภาษาที่สองของมนุษย์มานานนับ

สตรวนแล้ว วิธีสอนต่าง ๆ ที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันก็ล้วนแต่เป็นความพยายามของผู้รู้ใน
ยุคต่าง ๆ ที่จะให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารทั้งสี่ การเรียนตามแนวการสอนที่เน้น
เรื่องการสื่อความหมาย เช่น จาก Notional Syllabus หรือ Situational Syllabus
นับเป็นการเรียนที่เอื้อให้ผู้เรียนเรียนรู้ที่จะใช้ภาษาสื่อความหมายได้ดีกว่าการเรียนในรูปแบบ
Structural Syllabus แต่อย่างไรก็ตามการเรียนภาษาจากหลักสูตรที่เน้นการสื่อความหมาย
แต่เพียงอย่างเดียว ก็ยังไม่อาจสร้างความมั่นใจได้ว่า ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ ทั้งนี้ เพราะในการเรียนการสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถวิสัยในการสื่อสารนั้น
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพียงว่าจะสอนอะไรให้ผู้เรียน แต่ยังขึ้นอยู่กับว่าจะสอนอย่างไร อีกด้วย

โซรานี (Sorani, 1992 : 6) ได้ให้ความเห็นว่า แนวทฤษฎีการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารเป็นรางวัลสำหรับการเรียนภาษาของเด็ก ๆ ตราบเท่าที่พวกเขาต้องการ
เรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในชีวิตรประจำวัน การสอนภาษาตามโครงสร้างของภาษาทำให้ผู้เรียนเกิด
ความสับสนใจ เพราะการเรียนรู้อาษาที่สองที่ได้ผลต้องเรียนรู้ภาษาจากบริบทที่มีความหมาย
โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรเป็นบริบทที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ ความรู้และความสนใจของผู้เรียน
ดังนั้น การนำเนื้อหาของวิชาที่เรียนในขณะเดียวกันมาเขียนเป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนเรียน
ย่อมจะเป็นการบูรณาการการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับกฎเกณฑ์การใช้ภาษานั้น
จะตามมาภายหลังจากที่มีความเข้าใจภาษาแล้ว

แกรชเช่น และ เทอเรลลี (กล่าวถึงโดย รัตนวิษฐ์, 2531 : 36; อ้างอิงมา
จาก Krashen and Terrell, 1983 : 1 - 17) ให้ความเห็นว่า หน้าที่ของภาษา คือ
การสื่อสาร แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติเน้นความสามารถในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ดังนั้น การสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติจึงเป็นการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารวิธีหนึ่ง เพราะภาษาเป็นภาษาสำหรับสื่อความหมาย การรับรู้ภาษาจะเกิดขึ้นได้
ก็ต่อเมื่อผู้รับสารเข้าใจความหมาย คำ ที่ถือสำคัญในการสื่อความหมาย ส่วนโครงสร้าง
และไวยากรณ์มีเพียงส่วนที่เข้าใจความหมายไปสิ่งอื่น

ริชาร์ด และ โรเจอร์ (Richards and Rogers, 1986 : 135 - 136)
ให้ความเห็นสนับสนุนว่า การสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติเป็นการสอนที่กระตือรือร้น
การสื่อสาร ทั้งการพูดและการเขียน ผู้สอนควรใช้บรรยากาศที่เรียนให้เหมาะสมกับความ
ต้องการของภาษาของผู้เรียน สอนภาษาจากสถานการณ์ และในชีวิต การสอนเน้นมีจุด

บ่อนที่มีความหมาย ผู้เรียนยังไม่ต้องพูดอะไรจนกว่าจะพร้อม โดยอาจจะสื่อความหมายแสดงถึงความเข้าใจโดยการใช้ภาษากาย ภาษาท่าทาง สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนด้วยการสอนแบบ T.P.R. ซึ่งนอกจากจะช่วยลดความวิตกกังวลลงทีละน้อยแล้ว ยังเพิ่มระดับความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่ผู้เรียนยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 20 - 21) ที่ทำให้เห็นว่า แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติเน้นการเข้าใจกระบวนการรับรู้ การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเพื่อการจัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการให้กิจกรรมการเรียนการสอนที่ต่อเนื่องเหมาะสมกับวัย ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนซึ่งจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวรแก่ผู้เรียนได้ กระบวนการรับรู้และเรียนรู้จะเน้นปัจจัยบ่อนที่มีความหมาย หรือเป็นที่เข้าใจได้ ทำให้เกิดการพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้อง และเหมาะสม คำนึงถึง จิตวิทยาการเรียนรู้ เน้นการจูงใจ และการลดความเครียด และลำดับขั้นการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์ ทำให้การสอนภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 49) ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า แนวทฤษฎีการสอนภาษาในแนวร่วมปัจจุบัน จะยึดหลักบูรณาการแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ เพราะเป้าหมายของการสอนภาษานำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสนับปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาได้มาก และสามารถนำมาใช้ใน ชีวิตจริงได้ ในขณะที่คำนึงถึงการรับรู้ภาษา ซึ่งจะมีผลช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติตรงกับความต้องการ ความสนใจ และพัฒนาการทางธรรมชาติของผู้เรียนจริง ๆ ในการจัดการเรียนการสอนต้องคำนึงถึงปัจจัยบ่อนที่ผู้เรียนจะเข้าใจได้ง่าย การจัดกระบวนการสื่อสารในลักษณะบูรณาการเป็นเทคนิคการสอนที่เหมาะสมโดยยึดหลักแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร คือ ฟังแล้วเข้าใจความหมาย พูดแล้วสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ อ่านและเขียนเพื่อสื่อความหมายได้ โดยการบูรณาการแนวทฤษฎีตามธรรมชาติ และแนวทฤษฎี การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเข้าด้วยกัน

2. การสอนภาษาแบบ T.P.R. (Total Physical Response)

2.1 ความเป็นมาของการสอนภาษาแบบ T.P.R.

อัชเชอร์ (Asher, 1982 : 1 - 4) กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศว่า สถิติผู้ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมาก จะเห็นได้จากการรายงานของ จอห์น ลอสัน (John Lauson) ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐโอไฮโอ ในปี ค.ศ. 1971 พบว่า สถิติของนักเรียนที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศได้เลิกเรียนกลางคันในปีที่ 3 มากกว่าร้อยละ 85 และในปีที่ 4 มากกว่าร้อยละ 95 มีผู้สำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศจริง ๆ น้อยกว่าร้อยละ 5 หรือแม้แต่ในระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกัน จากการรายงานของจอห์น บี แครร์รอล (John B. Carroll) ในปี ค.ศ. 1960 พบว่า จากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกระดับชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป มีสถิติด้านการศึกษาที่ทาคะแนอยู่ ณ เกณฑ์ดี เพียงร้อยละ 5 และในจำนวนนี้มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดด้านภาษาสูงด้วย

อัชเชอร์ ได้ให้ทัศนะว่า ความไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนี้ น่าจะมีสาเหตุมาจากกระบวนการเรียนการสอนเป็นสำคัญ และเขาได้ตั้งข้อสังเกตว่า เหตุใดเด็กปกติที่มีอายุเพียง 6 ปี จึงมีความรอบรู้ในภาษาแม่ของตนเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นระบบเสียง ไวยากรณ์ หรือความหมาย เขาจึงพยายามค้นหากลยุทธ์ที่จะพัฒนาการสอนภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้น หากการที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาของนักเรียนให้มีมากขึ้น เขาได้แนวความคิดการสอนภาษาแบบ T.P.R. มาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก โดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำได้ออกมาได้ นั้นเขาจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังอย่างมากมายซึ่งเป็นการสะสมที่ละเอียดละออน้อยมาก่อน ในขั้นแรกเด็กจะค่อย ๆ ลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมาย โดยการเคลื่อนไหววัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ การยิ้ม การวิ่งไปหา ฯลฯ

พัฒนาการทางภาษาของเด็กทารกนี้เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ซึ่งอาจจะเป็นคนเลี้ยง หรือบุคคลอื่น ๆ ซึ่งอยู่รอบกายเด็ก และเป็นลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งจะเห็นว่าในระยะแรกนั้นผู้ใหญ่ หรือ พ่อแม่ มักจะพูดกับเด็กโดยมีความคาดหวังเพียงแต่ให้เขาตอบสนองด้วยการกระทำ เช่น พูดว่า "มาหาแม่หน่อยซิลูก", "ยืนนิ่ง ๆ" หรือ "อย่าก้มมือเวลาที่แม่กำลังสวมเสื้อให้ลูก" เป็นต้น เด็กจะเริ่มจากการตอบสนองด้วย

การปฏิบัติแล้วค่อย ๆ เรียนรู้จนกระทั่งพัฒนาเป็นคำพูด ซึ่งมีลักษณะ เล่นเดียวกับการหัดเดินของเด็ก ที่เริ่มจากค่อย ๆ เกาะลูกจิ้งจอก ตั้งไข่ ค่อย ๆ ก้าวเตาะแตะ จนเดินได้อย่างมั่นคง และวิ่งไถ่ในที่สุด

อัสเซอร์ และคนอื่น ๆ ได้ทดลองใช้การสอนแบบ T.P.R. เพื่อพิสูจน์ว่า ลักษณะของภาษาทุกภาษาสามารถนำเอาการสอนแบบ T.P.R. มาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทักษะฟังเป็นทักษะที่นำไปสู่ทักษะ พูด อ่าน และเขียน จริงหรือไม่ เขาได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษเยอรมัน สเปน รัสเซีย ญี่ปุ่น และจีน โดยใช้การสอนแบบ T.P.R. กับผู้เรียนที่เรียนตั้งแต่เกรด 1 - 8 และกับผู้ใหญ่ที่มีอายุระหว่าง 30 - 60 ปี ใช้เวลาเรียนต่าง ๆ กันผลการทดลองปรากฏว่าได้ผลดี และพบว่าลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาส่วนใหญ่สามารถนำมาใช้ในรูปประโยคคำสั่งได้ นอกจากนี้ ทักษะฟังยังเป็นตัวเชื่อมโยงที่ดีต่อทักษะ พูด อ่าน และเขียน จุดสำคัญที่ท้าววิธีการเรียนรู้แบบนี้ได้ผล คือ การปฏิบัติ (Action) ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และการปฏิบัติยังมีความสำคัญอย่างมากในการช่วยให้ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ สามารถจำสิ่งที่เรียนรู้ได้นาน จากการทดลองกับกลุ่มทดลองที่หลากหลายพบว่า ผู้ที่ได้รับการสอนด้วยการสอนแบบ T.P.R. มีความจำและเข้าใจภาษาที่เรียนได้มากกว่าผู้ที่เรียนภาษาเดียวกัน ที่เรียนด้วยการสอนแบบอื่นที่ใช้เวลามากกว่า T.P.R. 3 - 4 เท่า อีกด้วย นอกจากนี้ อัสเซอร์ ยังพบว่า ถ้าผู้เรียนพยายามที่จะเรียนรู้ทักษะทางภาษาหลาย ๆ ทักษะพร้อมกัน ความสามารถในการเข้าใจภาษานั้น ๆ จะลดน้อยลง เขาเห็นว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาหลายทฤษฎีใช้การฝึกด้วยประโยคคำสั่ง (Imperative Drill) เช่นกัน แต่ใน T.P.R. จะไม่มีการเบ่งเสียงพูดจนกว่าผู้เรียนจะได้พัฒนาความเข้าใจภาษาก่อน การให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งในระหว่างที่เรียนภาษานั้น จะจำได้นานเพราะเป็นการเรียนรู้ด้วยสมองซีกขวาก่อนที่จะเชื่อมโยงมายังสมองซีกซ้ายอย่างสมดุล ผู้เรียนได้มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นคำพูดด้วยการปฏิบัติก่อนที่จะพูดออกมา นับว่าเป็นการเรียนรู้ และการตอบสนองที่ง่าย และเก่าแก่ที่สุดในกิจกรรมของการฝึกพูดแบบต่าง ๆ ไม่มีแนวทางการเรียนรู้ภาษาที่สองแบบใดจะสำเร็จได้ ถ้าในขั้นแรกของการเรียนรู้ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะตอบสนองโดยการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน

การสอนแบบ T.P.R. ในขั้นแรกจะมุ่งด้านทักษะฟังและตามด้วยการเคลื่อนไหวทันที เวลาที่ใช้ในการเรียนร้อยละ 70 จะให้กับการฟัง และการทำตามคำสั่งอีกร้อยละ 20 ใช้ในการฝึกพูด ส่วนการอ่านและเขียนนั้นใช้เวลาเพียงร้อยละ 10 เท่านั้น ลักษณะวิธีการสอน

แบบนี้จะเน้นการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง โดยผู้สอนพูดคำสั่งพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบให้ผู้เรียนปฏิบัติไปพร้อมกัน และพูดประโยคคำสั่งนั้น ๆ ซ้ำๆ ประมาณ 2 - 3 ครั้ง จนกว่าผู้เรียนพร้อมที่จะทดลองด้วยตนเอง โดยไม่มีแบบอย่างจากผู้สอน การออกท่าทางเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง เพราะทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และสื่อความหมายได้ตรงที่สุด

คำสั่งที่นำมาใช้ในระดับต้นของชั่วโมงแรกจะสั้นและเข้าใจง่าย ต่อมาลักษณะของคำสั่ง อาจจะเพิ่มให้ซับซ้อนยิ่งขึ้นตามลำดับ แต่ต้องไม่ซับซ้อนเกินไปจนผู้เรียนสับสน เช่น

- Stand.
- Sit.
- Walk.
- Stop.
- Turn.
- Run.
- Stand up.
- Stand up, point to the door.
- Walk to the door, touch it and open it.

เกี่ยวกับการแก้คำผิด (Correction) และการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) นั้น อัสเซอร์ เน้นว่า หลังจากที่คุณเรียนมีความพร้อมที่จะเริ่มพูดแล้วผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามพูดออกมา ผู้สอนไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เรียนในขณะนั้น แต่ถ้าจำเป็นจริง ๆ การวิจารณ์ควรเป็นไปอย่างนิ่มนวล และแตกต่างกันไปตามความหนักเบาของข้อบกพร่องของแต่ละคน ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้คำผิดทุก ๆ ครั้ง หากข้อผิดพลาดนั้นไม่ร้ายแรงไม่ควรบดบังผ่านไปก่อนการแก้ไข ควรแก้ไขอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้คำพูดที่เหมาะสม การแก้คำผิดในระหว่างที่ผู้เรียนยังพูดไม่จบ อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอย และขัดขวางความก้าวหน้าที่จะแสดงออก อีกด้วย

การฝึกมาก ๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียงและสำเนียงที่ตินั้น ขึ้นอยู่กับการฟังที่ชัดเจนและถูกต้อง การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงอย่างถูกต้องในขั้นแรก ๆ อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียงและการจำเสียงที่ถูกต้อง ถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดโดยให้ผู้เรียนมีระยะเวลาแห่งการเก็บรวบรวมข้อมูลให้มากที่สุดตั้งแต่เริ่มเรียน

ความผิดพลาดก็จะมีมากและ เป็นสิ่งขัดขวางการเรียนรู้ อีกด้วย ถ้าให้ฝึกทักษะฟังก่อนทักษะพูด ผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถตอบโต้ได้อย่างถูกต้องและมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษา ด้วย (Asher. 1982 : 5 - 19)

อัชเชอร์ ได้พัฒนาหลักการสอนภาษาแบบ T.P.R. มาจากขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติ ประกอบกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ ในการสอนภาษานั้น อัชเชอร์ ได้ให้ความสำคัญต่อทักษะการฟังเป็นอันดับแรก และใช้ประโยคคำสั่งและการเรียนรู้ จากการปฏิบัติ เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้ภาษาในขั้นต้นแล้วจึงมุ่งไปทักษะอื่น ต่อไป ในขณะเดียวกัน ผู้สอนจะต้องรู้จักนำหลักจิตวิทยามาใช้ในการเรียนการสอนด้วย

สำหรับการวิจัยเกี่ยวกับสมองซีกซ้ายและซีกขวา อัชเชอร์ กล่าวว่า งานวิจัยที่ได้รับรางวัลโนเบลของ ศาสตราจารย์ ดร.โรเจอร์ สเปอร์รี และ คณะแห่งสถาบันเทคโนโลยีแคลิฟอร์เนีย คือ งานวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการทำงานของสมองของมนุษย์ ซึ่งพบว่า สมองส่วนยอดของมนุษย์แบ่งออกเป็นสองซีก คือ ซีกซ้ายและซีกขวา แต่ละซีกมีกระบวนการทำงานที่เป็นอิสระจากกัน สมองแต่ละส่วนนี้จะส่งความรู้ของตนไปยังสมองซีกตรงกันข้าม โดยผ่านสะพาน ซึ่งเป็นประสาทส่วนกลาง เรียกว่า คอร์ปัส แคลโลซัม (Corpus Callosum) และสมองแต่ละซีกมีบริเวณรับรู้ จากอวัยวะสัมผัสควบคุมการปฏิบัติของกล้ามเนื้อ โดย สมองซีกซ้ายรับรู้และควบคุมพฤติกรรมการเคลื่อนไหวของร่างกายซีกขวา ส่วนสมองซีกขวาก็รับรู้และควบคุมพฤติกรรมการเคลื่อนไหวของร่างกายซีกซ้าย อัชเชอร์ ยังได้กล่าวถึงงานวิจัยเกี่ยวกับการทำงานของสมองซีกซ้ายและซีกขวาในการรับรู้ภาษา ซึ่งเป็นรายงานการวิจัยของ แกทแซนิกและคนอื่น ๆ ว่าสมองซีกขวามีลักษณะเป็นใบไม้ ไม่สามารถสื่อออกมาเป็นคำพูดได้ แต่จะสามารถแสดงออกได้ว่า มีการรับรู้โดยผ่านการสื่อความหมายโดยตรงด้วยการปฏิบัติ เช่น การแตะสัมผัส การชี้หรือแม้แต่การเขียนสะกดคำ สมองซีกขวาจะเข้าใจคำที่แสดงอาการกระทำ (Action Verb) ดังนั้น พัฒนาการของความเข้าใจภาษาของเด็กทารกจะมีลักษณะเดียวกัน คือ จะมีความสามารถในการเข้าใจประโยคคำสั่ง ส่วนสมองซีกซ้ายมีความสามารถในการสื่อออกมาเป็นคำพูด จะทำหน้าที่ในการแปล หรืออธิบายลักษณะของพฤติกรรมที่ได้สังเกตจากการกระทำของสมองซีกขวา โดยที่สมองซีกซ้ายเองก็ไม่สามารถบอกได้ว่า อะไร คือ สาเหตุของพฤติกรรมนั้น ๆ

การนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาต่างประเทศ จากข้อมูลที่ว่า สมองซีกซ้ายสื่อความหมายออกมาเป็นคำพูด ส่วนสมองซีกขวาสื่อความหมายด้วยพฤติกรรมทาง

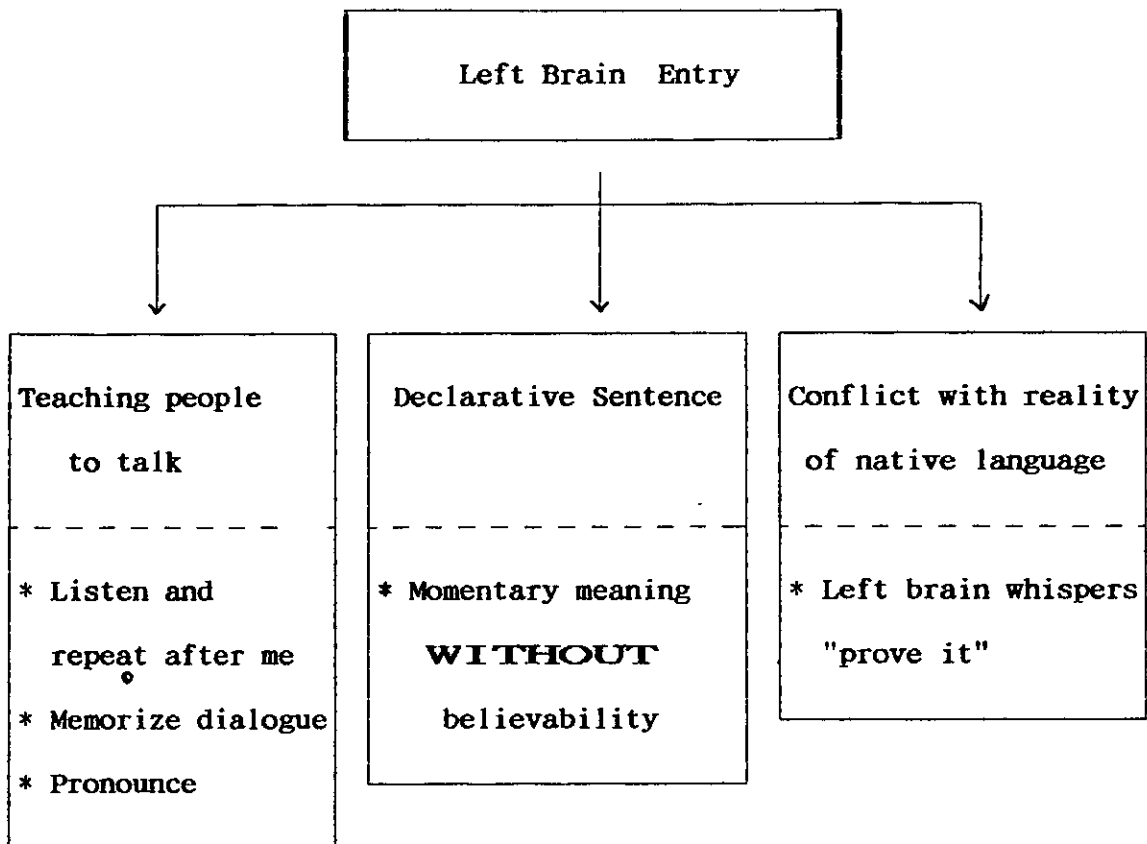
สรีระ นี้เอง ทำให้อัชเชอร์ สังเกตการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก พบว่า ในขณะที่เด็กทารก ยังไม่สามารถพูดได้ นั้น เป็นระยะที่สมองยังไม่มีวุฒิภาวะพอที่จะพูดได้ แต่การทำงานของสมอง ชีงขวามีพัฒนาการที่ก้าวหน้าไปไกลกว่าสมองซีกซ้ายมาก ดูได้จากความสามารถในการเข้าใจ ประโยคคำสั่งของเด็กทารก อัชเชอร์ เชื่อว่า การเรียนภาษาต่างประเทศถ้าจะให้ได้ผลดีก็ควรจะเรียนในลักษณะเดียวกับการเรียนภาษาแม่ ฉะนั้น การสอนภาษาต่างประเทศจึงควรเน้นสมอง ซีกขวา เพราะจะช่วยให้การรับรู้และพัฒนาการเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น เพราะเมื่อ เปรียบเทียบแล้วสมองซีกซ้ายมีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาที่ช้ากว่าสมองซีกขวามาก วิธีการสอนภาษา จึงไม่ควรเร่งการทำงานของสมองซีกซ้าย คือ เร่งให้เด็กพูด แต่ควรให้เด็กค่อย ๆ สร้างความ เข้าใจภายในเพื่อเป็นการสร้างแบบแผนการเรียนรู้ภาษาที่สมบูรณ์ ต่อไป (Asher. 1982.

19 - 24)

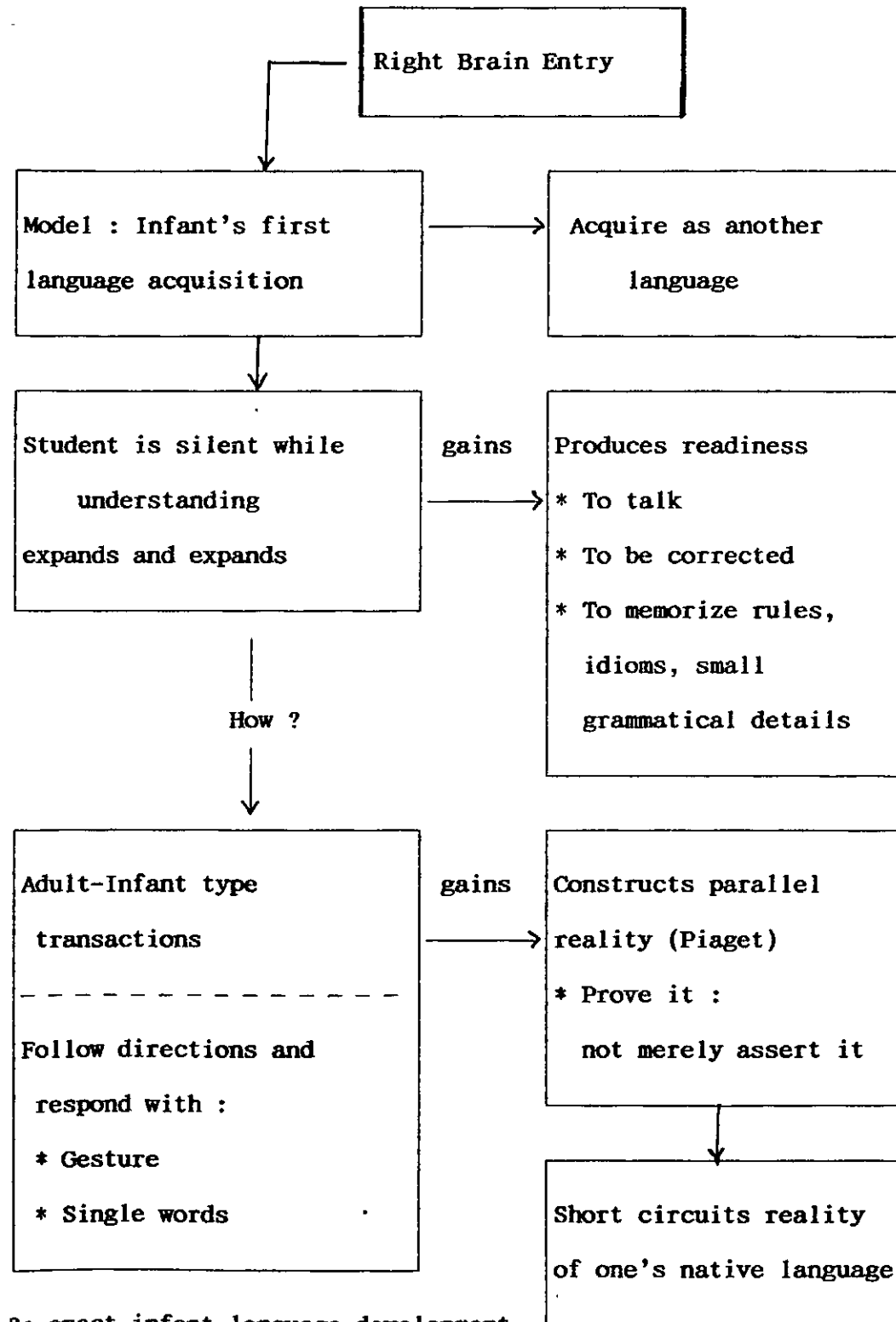
เวีย (Via. 1987 : 21 - 29) การเรียนรู้จากการกระทำเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุด เนื่องจากเป็นการเรียนรู้ที่เป็นไปตามธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษาที่ดีที่สุดจะต้องเป็น การเรียนรู้จากสมองซีกขวาดำรงโยงมายังสมองซีกซ้าย โดยผ่านการตอบโต้ทางสรีระ หรือ ผ่าน ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ดังนั้น การสอนแบบ T.P.R. จึงเป็นการสอนภาษาที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยการเล่นไหว แร่จูงใจ การซ้ำย้ำทวนในสิ่งที่มีความหมาย การเรียนรู้จากความผิดพลาดทำให้เกิดความทรงจำอันยาวนาน

เบเกอร์ (Baker. 1987 : 50 - 53) ให้ความเห็นสนับสนุนว่า สมองซีก ขวาจะรับรู้การปฏิบัติ ผ่านการปรับสภาพสมดุลย์สู่สมองซีกซ้ายทำให้เกิดความสมดุลย์ในการ เรียนรู้ การให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายพร้อมกับการแสดงท่าทางปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนมีแนวโน้มในการ เริ่มรับรู้ภาษาได้ดีที่สุด ดังนั้น สิ่งที่จะต้องทำในขั้นเรียนภาษาที่สอง คือ ให้ผู้เรียนมีช่วง เวลาแห่งความเงียบ (Silent Period) ให้เขาฟังจนเกิดความเข้าใจ หากเขาพร้อมที่จะ สื่อสาร เขาจะเคลื่อนไหวร่างกายเป็นการตอบสนอง แล้วเริ่มพูดจากคำคำเดียวไปสู่วลี ประโยคสั้น ๆ แล้วค่อย ๆ ซับซ้อนขึ้น โดยไม่ต้องแปลเป็นภาษาแรกก่อน หลังจากนั้น สมองซีก ซ้ายก็พร้อมที่จะรับช่วงภาระกิจต่อไป ซึ่งได้แก่ การอ่าน การเขียน และการเรียนรู้กฎเกณฑ์ ต่าง ๆ ดังแผนภูมิแสดงการทำงานของสมองทั้งสองซีก

CLAUSES OF STRESS

A SOLUTION

Re-enact infant language development
at speeded up pace.

2.2 ลำดับขั้นตอนการสอน ของการสอนแบบ T.P.R.

อัชเชอร์ (Asher. 24 – 25) กล่าวว่า หลักการสำคัญของวิธีสอนนี้ คือ การสอนโดยประโยคคำสั่ง ผู้สอนจะพูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษ พร้อมแสดงท่าทางของคำกริยาในการปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้น ๆ ซ้ำๆ ประมาณ 2 – 3 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามจนกระทั่งผู้เรียนสามารถปฏิบัติด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมีแบบอย่างจากผู้สอนได้

ลำดับขั้นการสอนมีดังนี้

2.2.1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน ครูทบทวนบทเรียนและนำเข้าสู่วิธีสอนโดยการพูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษ พร้อมกับแสดงท่าทางประกอบคำสั่ง คำสั่งละ 2 – 3 ครั้ง ให้นักเรียนฟังและแสดงท่าทางประกอบ

2.2.2 ขั้นปฏิบัติ เมื่อครูสังเกตเห็นว่านักเรียนสามารถเข้าใจคำสั่งแล้ว ครูจะสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ โดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากครู อาจให้ปฏิบัติพร้อมกันทั้งชั้น เป็นกลุ่ม หรือ ทีละคน

2.2.3 ขั้นประเมินผลการปฏิบัติและให้ข้อมูลป้อนกลับ ครูจะประเมินการปฏิบัติโดยวิธีการสั่ง เกิดและให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) โดยการพูดหรือแสดงอาการชมเชย เมื่อนักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้องหรือให้คำแนะนำแก้ไขเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ สำหรับขั้นนี้ ครูจะต้องใช้ตลอดเวลา ทุกระยะของการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน

2.2.4 ขั้นทำแบบฝึกหัดส่งเสริมการเรียนรู้และประเมินผลการเรียนรู้ ครูจะสรุปย่อ และประเมินสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาด้วยการให้ทำแบบฝึกหัด

2.3 ข้อดีของการสอนด้วยการสอนแบบ T.P.R. (สุดา ชาติรินทร์. 2528 : 29 – 38)

2.3.1 ไม่เสียเวลาในการเรียนมาก เนื่องจากผู้เรียนได้ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยตรงจากการปฏิบัติ ฉะนั้น วิธีสอนแบบนี้จึงไม่จำเป็นต้องนำภาษาแม่เข้ามาเกี่ยวข้องในการเรียนรู้ และครูก็ไม่ต้องเสียเวลาในการใช้ภาษาต่างประเทศอธิบายความหมายของคำศัพท์ หรือความหมายของประโยค ซึ่งเป็นวิธีการที่กระทำได้ยากมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักเรียนในระดับเริ่มเรียน

2.3.2 ประโยคคำสั่งเป็นประโยคที่ใช้กันเป็นจำนวนมากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นลักษณะการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง วิธีการสอนโดยใช้ประโยคคำสั่งจึง

เป็นวิธีที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในปัจจุบัน คือ เป็นวิธีที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

2.3.3 เป็นวิธีสอนที่เน้นธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา คือ สอนตามลำดับทักษะ โดยเริ่มจากการฟัง พูด อ่าน และ เขียน ตามนี้ถึงความพร้อมของผู้เรียนในการที่จะพัฒนาแต่ละทักษะ และช่วยทำให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ทางบวกในแต่ละขั้นได้ดีมาก

2.3.4 เป็นวิธีสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

2.3.5 ในด้านภาษาศาสตร์ โครงสร้างประโยคคำสั่งเป็นโครงสร้างพื้นฐานของโครงสร้างประโยคต่าง ๆ ฉะนั้น การสอนโดยอาศัยประโยคคำสั่งจึงนับว่าเป็นวิธีสร้างความรู้ความเข้าใจพื้นฐานที่ดีมากให้แก่ผู้เรียน

2.3.6 ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดน้อยหรือแทบไม่มีเลย เพราะผู้เรียนได้ปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งผู้สอนได้แสดงท่าทางให้ดูแล้ว

2.3.7 การทำให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งทันที ทำให้ครูไม่ต้องคอยคำตอบ เหมือนกับการสอนแบบอื่น ๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดบรรยากาศที่น่าเบื่อหน่ายขึ้นในห้องเรียน ดังนั้น การสอนแบบนี้ ยังช่วยให้ทั้งครูและนักเรียนเกิดความพึงพอใจในบทเรียน การสอน และการเรียนมีบรรยากาศสนุกสนาน แต่ละฝ่ายสามารถได้รับข้อมูลย้อนกลับอย่างรวดเร็ว

2.3.8 เนื่องจากในครั้งแรกของการเรียน นักเรียนไม่ต้องใช้ทักษะการพูด และการเขียน ฝึกแต่ทักษะการฟัง จึงไม่มีการแก้ปัญหาด้านการออกเสียงไวยากรณ์ หรือ การสะกดตัวอักษร จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

2.3.9 ช่วยเกิดความทรงจำในการเรียนที่ถาวรและต่อเนื่องไปยังทักษะอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี เพราะการให้ผู้เรียนใช้วิธีการทางกายภาพ (Total Physical) ตอบสนอง (Response) สิ่งเร้าที่เป็นคำสั่งภาษาต่างประเทศนั้น ทำให้ผู้เรียนต้องจำประสาทสัมผัส และกล้ามเนื้อในการเรียนรู้ ซึ่งตามทฤษฎีเกี่ยวกับความจำกล่าวไว้ว่า การเรียนรู้โดยวิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความทรงจำที่คงทนถาวรยิ่งขึ้นง่าย ๆ เช่นเดียวกับคนที่ใช้จักรยาน ร่ายรำ หรือ ขับรถเป็น

2.3.10 เป็นวิธีสอนภาษาที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาของสมอง จึงช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้รวดเร็วและสมบูรณ์

2.3.11 เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน จึงช่วยให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองยิ่งขึ้น และเกิดแรงจูงใจในการเรียนต่อไป

2.3.12 ครูสามารถประเมินผลการเรียนการสอนได้อย่างรวดเร็ว และกระทำได้ตลอดเวลา สามารถควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ไปสู่เป้าหมายของการสอนได้เป็นอย่างดี

2.4 ข้อบ่งชี้ของการสอนแบบ T.P.R.

2.4.1 การสอนทักษะทางภาษาที่สลับซับซ้อน เช่น ทักษะการพูดและการเขียน วิธีสอนแบบ T.P.R. อาจไม่ได้ผลดีเท่าการสอนแบบอื่น

2.4.2 การสอนแบบ T.P.R. ครูจะต้องมีการวางแผนการใช้ประโยคคำสั่งในการสอนแต่ละคาบเป็นอย่างดี คือ จะต้องเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง จึงจะทำให้เกิดความสุขสนานและไม่น่าเบื่อหน่าย

สรุปได้ว่า การสอนแบบ T.P.R. เป็นวิธีสอนที่ไม่เสียเวลาในการเรียนมาก เนื่องจากผู้เรียนได้ประสบการณ์การเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศโดยตรงจากการปฏิบัติ ประโยคคำสั่งเป็นประโยคที่ใช้กันเป็นจำนวนมากในชีวิตประจำวัน มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีสอนที่ไม่เน้นธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา คือ สอนตามลำดับทักษะ โดยเริ่มจากการฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นวิธีสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โครงสร้างประโยคคำสั่งเป็นโครงสร้างพื้นฐานของโครงสร้างประโยคต่าง ๆ ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งผู้สอนได้แสดงท่าทางให้ดู นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งทันทีโดยไม่ต้องคอยคำตอบเหมือนกับการสอนแบบอื่น ๆ เมื่อเริ่มต้นเรียนนักเรียนไม่ต้องใช้ทักษะการพูด และการเขียน ใช้แต่ทักษะการฟัง จึงไม่มีการแก้คำผิดในด้านการออกเสียงไวยากรณ์ หรือ การสะกดตัวซ้ำๆ ช่วยเกิดความทรงจำในการเรียนที่ถาวรและต่อเนื่องไปยังทักษะอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี เพราะการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้สระตอบสนองสิ่งเร้าที่เป็นคำสั่งภาษาต่างประเทศนั้น ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ประสาทสัมผัส และกล้ามเนื้อในการเรียนรู้ เป็นวิธีสอนภาษาที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาของสมอง จึงช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้รวดเร็วและสมบูรณ์ เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน จึงช่วยทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองยิ่งขึ้น และเกิดแรงจูงใจในการเรียนต่อไป ครูสามารถประเมินผลการเรียนการสอนได้อย่างรวดเร็ว และกระทำได้ตลอดเวลา สามารถควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ไปสู่เป้าหมายของการสอนได้

3. 3.1 แนวทางแนวทฤษฎีหรือบรรทัดฐาน

"Genre" เป็นภาษาฝรั่งเศส หมายถึง แบบหรือชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตามตัวงานการให้ผู้ใช้ภาษาประสบความสำเร็จ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 27)

หลักการและแนวทฤษฎีการสอนตามแนวทฤษฎีหรือบรรทัดฐาน (Genre - Based Approach) ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ Jim Martin, Joan Rothery, Francis Christie, Brian Gray และ Marry Macken แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มของนักภาษา และผู้สอนภาษาในปัจจุบัน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 24)

3.1 ทฤษฎีและหลักการ

ยัลลีเดย์ (จินตนา นักบุญ. 2536 : 4; อ้างอิงมาจาก Halliday. 1985 : 4) ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อความจากภาษาบริบทที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชนต่าง ๆ ที่มีสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป ตลอดจนอิทธิพลต่อการให้ภาษาของบุคคลตามสถานการณ์ เวลาและที่เขาคำนึงชีวิตอยู่ในขณะนั้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 24 - 30) ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าว จะเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารเนื้อความจากบริบทภาษาในกาลและเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์แวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไปและมีอิทธิพลต่อการให้ภาษาของบุคคลต่าง ๆ ในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ หลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบหรือบรรทัดฐานจะอิงหลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาศาสตร์เชิงระบบซึ่งประกอบด้วยสิ่งสำคัญ ดังต่อไปนี้

3.1.1 ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ในสังคมหรือชุมชนหนึ่ง ๆ ย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ รูปของภาษาอันได้แก่เสียง ระเบียบวาทกรรม คำ ซึ่งอาจเป็นรูปตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ ที่ใช้เป็นการสื่อสื่อสารย่อมแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่าง ๆ วัฒนธรรม สิ่งคม และธรรมชาติซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนารูปแบบภาษานั้น ๆ ให้เป็นที่เข้าใจและยอมรับกันในแต่ละสังคม หรือชุมชน เช่น ภาษา

ไทยมีพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์เป็นตัวกำหนดเสียงให้แตกต่างจากภาษาอื่น ส่วนภาษาอังกฤษมีกาละเป็นตัวกำหนดเวลาการกระทำต่าง ๆ หรือภาษาจีนจะมีระเบียบไวยากรณ์ที่แตกต่างไปจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เป็นต้น แต่เป้าหมายของการใช้ภาษาต่าง ๆ ก็เป็นไปเพื่อการสื่อสาร ดังนั้น ความเข้าใจในเนื้อความจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน หรือ เขียน

3.1.2 ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

ความเข้าใจความหมายของภาษาในการติดต่อสื่อสารย่อมขึ้นอยู่กับบริบทภาษา หรือความแวดล้อมในสถานการณ์และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในกาลเทศะต่าง ๆ การเข้าใจเนื้อความจากการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียน บริบทภาษา (Context) ย่อมจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

เนื้อความของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประการ คือ

3.1.2.1 เป็นผล (Output or Product) ของการสื่อความ หมายถึงเนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนขึ้น

3.1.2.2 เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึงเนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไรเพื่อให้การสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้จนแต่ละชนิดของลักษณะการพูด หรือ การเขียน

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญและได้ความหมายชัดเจน คือ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ (Context of Situation) และบริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นบริบทภาษาที่สำคัญมาก เพราะจะเป็นการสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาอย่างจริงจังในสภาพแวดล้อม กาลเทศะ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ซึ่งจะมีอิทธิพลทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลงไป ได้แก่

1) เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูดหรือข้อความที่อ่าน หรือเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสารซึ่งเป็นข้อความต่อเนื่อง (Discourse) โดยอาจเป็นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เรื่องราวในข้อความต่อเนื่องจะบอกว่าการกำลังจะเกิดอะไรขึ้น

เช่น เรากำลังคุยถึงกีฬาชนิดหนึ่ง เรื่องราวที่เรากำลังสื่อความหมายก็คือ เรื่องกีฬา เป็นต้น

2) ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษา ระหว่างผู้ใช้งานในข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา ได้แก่ การเลือก คำ การใช้โครงสร้างประโยค การใช้เสียง ฯลฯ แตกต่างกันไปในแต่ละสถานการณ์ เช่น เพื่อนพูดกับเพื่อน พ่อแม่พูดกับลูก ลักษณะคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่สองย่อมแตกต่างกัน แม้จะเป็นการพูดคุยด้วยเรื่องเดียวกันก็ตาม หรือ การเขียนเพื่อการสื่อสาร ผู้เขียนย่อมรู้ดีว่า ต้องการสื่อความหมายในการเขียนให้ใครอ่าน ลักษณะภาษาควรจะเป็นเช่นไร หากเป็นการเขียน จดหมายระหว่างเพื่อนกับเพื่อน การเลือกคำ การใช้โครงสร้างประโยค หรือเนื้อหาในการ เขียนย่อมแตกต่างกับการเขียนจดหมายธุรกิจ เป็นต้น

3) วิธีการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของ ภาษาซึ่งมีวิธีสื่อได้หลายวิธี เช่น สื่อภาษาด้วยการพูด สื่อภาษาด้วยการเขียน สื่อภาษาด้วยโฆษณา สื่อภาษาด้วยการ์ตูน เป็นต้น

จะเห็นว่า เรื่องราว ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา และวิธีการใช้ภาษา ใน บริบทของสถานการณ์ต่าง ๆ ในการสื่อความหมายมีอิทธิพลที่ทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกัน ทำให้ เนื้อความในแต่ละบริบทแตกต่างกันไปตามกาลเทศะที่เหมาะสมของการใช้ภาษาในแต่ละ สถานการณ์ หรือสิ่งแวดล้อม บริบททางวัฒนธรรม (Context of Culture) ในแต่ละสถานการณ์ที่ใช้ ภาษาในชีวิตประจำวันย่อมเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่ยอมรับกันในแต่ละสังคมหรือชุมชนด้วย การใช้ คำสำนวนต่าง ๆ ย่อมแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับสังคม หรือชุมชนนั้น ๆ

3.1.3 ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register)

ทำเนียบภาษา หมายถึง คำศัพท์เฉพาะที่ใช้แตกต่างกันไปตามสถานะ แต่ละอรรถลักษณะในแต่ละสถานการณ์ และวัฒนธรรม เช่น คำราชาศัพท์ที่ใช้กับพระเจ้าแผ่นดิน คำศัพท์ที่ใช้กับพระภิกษุสงฆ์ย่อมต่างกับคำศัพท์ที่ใช้กับบุคคลธรรมดา ดังนั้น ทำเนียบภาษาจึงมี ความสำคัญที่ต้องใช้ควบคู่กับบริบทภาษา แตกต่างกันไปตามกาลเทศะ ตามเรื่องราวที่กล่าวถึง ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา และตามลักษณะวิธีการใช้ภาษาเพื่อการฟัง การพูด การอ่าน หรือ การเขียน

3.1.4 การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง

ตามลักษณะของบริบทภาษาต่าง ๆ ในสถานการณ์ที่ต่างกัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาของภาษาในแต่ละบริบทได้อย่างถูกต้อง เพราะเป็นการเรียนภาษาอย่างมีความหมาย

3.2 อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

อรรถลักษณะของภาษาจะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจน เช่น การสื่อความภาษาพูดเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อหาของสิ่งที่ฟัง และสื่อเป็นภาษาเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาที่ได้อ่านชัดเจนว่าผู้พูด หรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ อาจสื่อความเป็นกลาง ๆ เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป หรือ เฉพาะเจาะจงเป็นความรู้สึกส่วนตัว เป็นต้น

การเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อหาต่าง ๆ จะทำให้การฟัง หรือ การอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่องรวมทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่าน จะง่ายขึ้นเพราะผู้ฟัง หรือผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายในการฟัง หรือ การอ่านที่ชัดเจน แน่นนอน รวมทั้งการลำดับความคิดตามเนื้อหา ก็จะง่ายขึ้น เพราะในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับของการดำเนินเนื้อหาที่แน่นอนเป็นขั้นตอนตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละอรรถลักษณะ การใช้ภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเนียบภาษาจะเปลี่ยนไปตามอรรถลักษณะในเนื้อหาของแต่ละบริบท เช่น การรายงาน อรรถลักษณะที่ใช้เป็นใบเพื่อให้ความรู้ ภาษาที่ใช้จะเป็นกลาง ๆ ไม่ใช้คำสรรพนามเฉพาะเจาะจง ใช้คำสรรพนามบุรุษที่สามแทนบุรุษที่หนึ่ง ระเบียบไวยากรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนความสัมพันธ์ในการวางประโยคจะแตกต่างกันไปจากการเล่าเรื่อง การใช้คำสันธาน การใช้คำบุพบท และการใช้คำวิเศษณ์ก็แตกต่างกัน อรรถลักษณะภาษามีหลายชนิด ได้แก่

3.2.1 เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) เป็นเรื่องที่ผู้เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา และจากประสบการณ์ของผู้เขียน ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อหา เริ่มด้วยบทนำ มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง และมีบทสรุป ลักษณะของภาษามีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาและลำดับของเหตุการณ์ อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง เป็นเรื่องเล่าซึ่งเป็นเรื่องในอดีต มีคำเชื่อมเพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง และให้ใจความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น แล้ว ดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนหน้าที่ หลังจาก เป็นต้น ตอนท้ายของเรื่องจะบอกคำนิยม หรือความเห็นส่วนตัว

3.2.2 รายงาน (Report) เป็นการเขียนเรื่องเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความจะมีบทนำโดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความ หรือนิยามทั่วไปของเรื่อง บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภท ลักษณะท่าที หรือลักษณะของเหตุการณ์ คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ ลักษณะของภาษาใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ อาจมีหัวข้อกล่าวนาเป็นเรื่อง ๆ และมักเป็นประโยคบอกเล่า

3.2.3 การอธิบาย (Explanation) เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร เหตุใดจึงเกิดขึ้น ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความบอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ และมีบทสรุปจากหลักการ ลักษณะของภาษาเป็นประโยคบอกเล่า ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน ใช้คำวิเศษณ์เพื่อขยายความของการกระทำให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3.2.4 เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition) เป็นการแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือความคิดเห็นของตนเอง หรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความแสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือแสดงความคิดเห็น เช่น แสดงประโยชน์ หรือความสำคัญ มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่เสนอในแต่ละความคิด มีบทสรุปบ่งการแสดงความคิดเห็นของตนเพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจและน่าเชื่อถือ ลักษณะของภาษามีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด ใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง และบุรุษที่สามในการกล่าวถึง และมีการแสดงเจตคติ

3.2.5 วิธีการ (Procedure) เป็นการแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการกระบวนการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้ และเรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ ลักษณะของภาษาเป็นประโยคคำสั่ง ใช้คำกริยาบ่งบอกการปฏิบัติ ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล ใช้คำนามระบุวัสดุอุปกรณ์ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1 วิธีทำทุงกระดาศ

อุปกรณ์ กระดาศ กาว สีน้ำ สีเขียน หรือสีไม้

วิธีทำ

1) เอากระดาศหนา ๆ พับให้เหลือขอบด้านหนึ่ง ไว้

தாகาว

2) ปิดกาวขอบที่เหลือเข้ากับขอบด้านบน

3) พับกระดาศเป็นรูปกล่อง แต่เปิดด้านบน และด้าน

ล่างไว้

4) พับกล่องตามเส้นไขปลา

5)

6)

ฯลฯ

ตัวอย่างที่ 2 How to Make Pineapple Boat(Serves : 8 -

10)

Ingredients	Metric	Imperial
pineapple	1	1
strawberries	1 punnet	1 punnet
bananas	2	2
lemon	1	1
sugar	125 ml	1/2 cup
passionfruit	4	4
vanilla ice cream to serve		

Equipment

cup measure

chopping board

sharp knife

lemon squeezer

large mixing bowl

ice cream scoop or tablespoon

Method

- 1) Halve pineapple, cutting through leaves and down to base. (The greengrocer may do this for you)
- 2) Remove the fruit in slices, without piercing the skin.
- 3) Discard the hard core and cut fruit into bite-sized pieces.
- 4) Wash and hull strawberries. Cut them in half if large.
- 5) Peel and slice bananas.
- 6) Cut lemon in half and squeeze out juice.
- 7) Combine pineapple, strawberries, banana, lemon juice and sugar in a large mixing bowl. Mix together thoroughly.
- 8) Cut passionfruit in half and add pulp to fruit salad.
- 9) Fill pineapple shells with fruit salad.
- 10) Serve in bowls with scoops of vanilla ice cream. (Sewell.1977 : 36 - 37)

3.2.6 เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)

เป็นการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการ ส่วนมากเป็นนิทาน หรือนิยาย ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความมีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่อง บ่งบอกตัวบุคคล สถานที่ หรือ เวลา มีลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง แสดงปัญหาของเรื่อง แสดง

การคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปัญหา อาจใช้คำศัพท์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง ลักษณะของภาษาเป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว ใช้บุพบทบอเวลา สถานที่ ใช้สรรพนามบุรุษที่สามในการกล่าวถึง หรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของอื่น ๆ อาจมีการซ้ำย้ำเรื่อง ใช้สำนวนเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่อง และบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล ความคล้อยตาม และความขัดแย้ง ฯลฯ

3.2.7 อภิปราย (Discussion)

เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็น ซึ่งชี้ให้เห็นข้อดีข้อเสีย เป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความเริ่มบทนำด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน กล่าวถึงข้อความขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล ตอนท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่าควรทำ หรือสนับสนุนอย่างไรโดยย้ำหลักการ หรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับในบทนำ ลักษณะของภาษามีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น ใช้ประโยคบอกเล่า มีข้อความสนับสนุน อ้างอิง หรือให้เหตุผล ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์เพื่อแสดงความขัดแย้ง คล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลกัน

3.2.8 การสังเกต (Observation)

เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความมีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งเวลาหรือสถานที่และมีลำดับของการบอรายละเอียด ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต ลักษณะของภาษามีคำวิเศษณ์บอเวลาหรือสถานที่และลำดับของการบอรายละเอียด ใช้คำคุณศัพท์บอลักษณะของคำนามต่าง ๆ ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

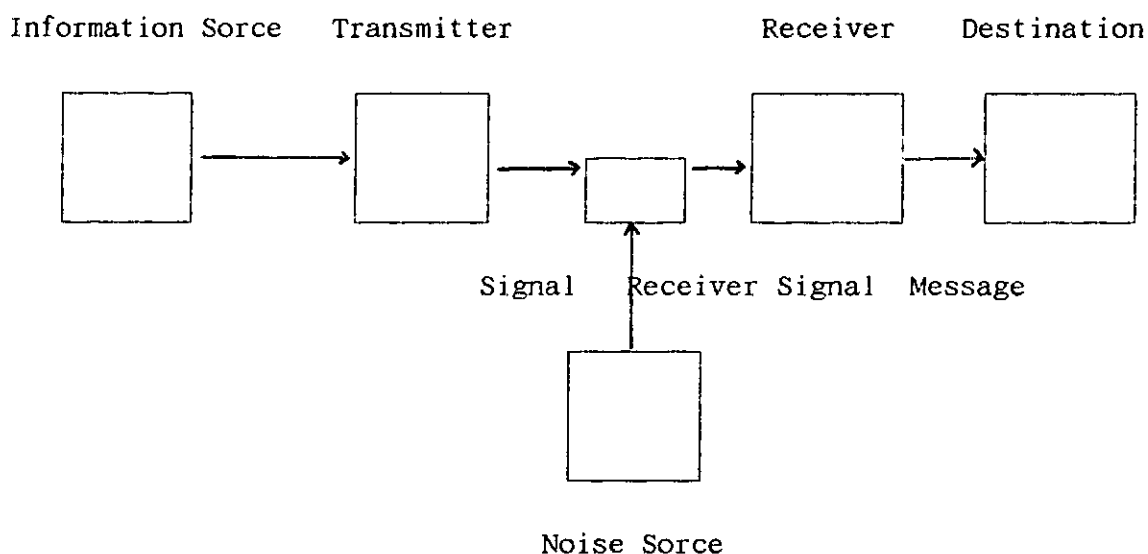
สรุปได้ว่าการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน หมายถึงการสอนภาษาโดยยึดหลักการทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อความจากบริบทภาษาในกาลเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันนในสังคมหรือชุมชน ที่มีสถานการณ์แวดล้อมแตกต่างกันไป และมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ ซึ่งประกอบด้วย ภาษาและความหมาย ภาษาและบริบทภาษา ภาษาและท่าเนียบภาษา และการเรียนรู้ภาษาในบริบท ลักษณะของภาษาในบริบทเป็นโครงสร้างของภาษาชนิดวิธีการ เพื่อแนะนำการปฏิบัติ เริ่มจากการกำหนดจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ให้รายละเอียดวัตถุประสงค์ที่ต้องใช้ และเรียงลำดับขั้นตอนการปฏิบัติ ลักษณะของภาษา

เป็นประโยคคำสั่ง ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล และใช้คำนามระบอบกรรม ลำดับขั้นการสอนเริ่มจาก ขั้นนำ ขั้นปฏิบัติ ขั้นทบทวน วิธีปฏิบัติ ขั้นประเมินผลการปฏิบัติและให้ข้อมูลป้อนกลับ และขั้นส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโยงการเรียนรู้

4. ทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ

4.1 ความหมายของทักษะฟัง-พูด

ริเวอร์ส (Rivers. 1970 : 158) ให้ความหมายของทักษะฟัง-พูด ว่าเป็นการสื่อสารผ่านการพูดซึ่งประกอบด้วยข้อมูลที่เป็นเสียง การแปลงสัญญาณผ่านช่องทางในการรับสารแล้วแปลงสัญญาณเป็นข่าวสารสู่เป้าหมาย ดังแผนภูมิ

วิดโดสัน (Widdowson. 1983 : 59 - 60) ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคแต่ละประโยคที่ผู้พูดพูดนั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่นอย่างไร มีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร และสามารถเลือกจำเฉพาะประโยคที่มีความหมาย ตรงกับวัตถุประสงค์ในการฟังโดยตัดส่วนที่ไม่สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ในการพูดออกไป

แครชเชน (Krashen. 1983 : 79 - 98) ให้ความหมายของการฟังไว้ว่าหมายถึง การให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง โดยไม่บังคับให้ผู้ฟังที่ฟังภาษาเป้าหมายเป็น

ภาษาที่สองต้องโต้ตอบออกมาเป็นภาษาพูดในทันที แต่จะให้โอกาสและเวลาในการฟังเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล จนกว่าผู้ฟังจะรับรู้และสามารถเรียนรู้ภาษาได้พอสมควรแล้วจึงจะค่อย ๆ โต้ตอบออกมาซึ่งในระยะแรกอาจเป็นการโต้ตอบด้วยภาษากาย ภาษาท่าทางก่อน แล้วจึงค่อย ๆ พัฒนาเป็นภาษาพูดในที่สุด

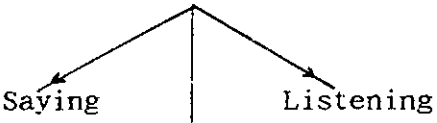
ฟาน ยากัง (Fan Yangang. 1993 : 16) ได้ให้ความหมายของการฟังว่าหมายถึง ความสามารถที่จะบอกและเข้าใจได้ว่าผู้พูดพูดอะไรออกมา คนที่มีความสามารถในการฟัง คือ คนที่สามารถทำนายได้ว่าผู้พูดกำลังจะพูดอะไรต่อไป กล่าวที่จะเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้ สามารถนำความรู้ที่มีอยู่เดิมไปต่อความรู้ในเนื้อหาที่รับฟังใหม่ได้ จับประเด็นสำคัญ แล้วมองข้ามสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เก็บใจความสำคัญไว้ในความทรงจำซึ่งอาจจดบันทึกเพื่อช่วยจำ นอกจากนี้ยังต้องรู้ซึ่งถึงการใช้คำเชื่อมต่าง ๆ เพื่อที่จะสามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้ ทราบลักษณะการเน้นเสียงตามความนิยมของภาษาและสังคม รู้จักวินิจฉัยข้อมูลในขณะเดียวกันก็ต้องพิจารณาทัศนคติและความสนใจของผู้พูดด้วย

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2529 : 19 - 20) ให้ความหมายว่า ทักษะการฟัง-พูด เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม จึงมีการเปลี่ยนแปลงให้ฝึกทักษะฟัง-พูดในระดับข้อความ ซึ่งเน้นการเลือกประโยคมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสม แทนการนำทสนทนาในลักษณะที่เน้นโครงสร้างมาใช้ เพราะผู้ฟังและผู้พูดต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดพูด และสามารถตอบโต้ได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจ หรือ ตรงกับความตั้งใจที่จะสื่อความหมายของผู้พูด ทักษะฟัง-พูด ไม่สามารถแยกจากกันได้ แม้ว่าในบางครั้งเราจะใช้ทักษะฟังอย่างเดียว เช่น ฟังวิทยุ ฟังการอภิปราย แต่ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ฟังได้

ส่วนความหมายของการพูดนั้น สกอตต์ (Scott. 1981 : 70) ให้ความหมายของการพูดว่า เป็นรูปแบบพฤติกรรมการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป คือ ผู้พูดและผู้ฟัง รวมทั้งปฏิริยารับตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้สนทนา หรือผู้ร่วมสนทนาต้องสามารถตีความและทำนายสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายล่วงหน้าได้

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1983 : 59 - 60) กล่าวว่า การพูดเป็นได้ทั้งการกระทำ หรือ การผลิต และการส่งสาร ในการพูดนั้น จะมีการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เป็นการปะทะสังสรรค์เพื่อสื่อความเข้าใจ การพูดไม่เพียงแต่ช่วยอำนวยความสะดวก

การออกเสียงเท่านั้น แต่ยังต้องใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของใบหน้า และร่างกาย กล่าวคือ การพูดที่ออกเสียงเป็นการสื่อความหมายโดยผ่านอวัยวะในการรับสาร คือ บรู ส่วน การพูดที่ไม่ออกเสียงสามารถสื่อความหมายผ่านทางสายตาให้เป็นที่เข้าใจได้ ดังแผนภูมิ

	Productive	Receptive	
Aural / Visual	Talking 		Use
Aural	Speaking	Hearing	Usage

ซิทโซปูลู (Tsitsopoulou. 1992 : 56) ได้ให้ความหมายว่า การพูดไม่ใช่เพียงแต่ออกเสียงได้จากการฝึกโครงสร้างประโยคเท่านั้น แต่ต้องมีความรู้และความเข้าใจ ตลอดจนสามารถแสดงความรู้สื่อออกมาได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย

สรุปได้ว่า ทักษะฟัง-พูด หมายถึง การสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง หากผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ตามความต้องการ ก็นับได้ว่ามีทักษะในการพูด ขณะเดียวกันเมื่อผู้ฟังสามารถสื่อความหมายในสิ่งที่ฟังได้ ก็นับได้ว่ามีทักษะในการฟัง และผู้ฟังที่ดีจะสามารถเลือกจำเฉพาะส่วนที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายได้ด้วย

4.2 การพัฒนาทักษะฟัง-พูด

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 74) เสนอว่า โดยหลักการของแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติในเรื่องการรับรู้อำนาจนั้น เมื่อผู้เรียนได้รับปัจจัยป้อนทางภาษาเป็นที่เข้าใจได้ ผู้เรียนย่อมสามารถรับรู้อำนาจได้ดี หรือพัฒนาภาษาได้อย่างถูกกระบวนการในการพัฒนาความคิดรวบยอด กระบวนการสอนที่จัดต่อมา คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติการใช้ภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยใช้วิธีการต่าง ๆ ในแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด และพัฒนาความคิดของผู้เรียนในการสื่อความหมายได้จริง การสอนทักษะการฟังจะเน้นปัจจัยป้อนที่เป็นที่เข้าใจได้ หรือมีความหมาย (Comprehensible Input) ผู้เรียนไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่าจะพร้อม ระยะเวลาที่ผู้เรียนยังไม่พร้อม เป็นระยะที่อยู่ระหว่างพัฒนาการ เรียกว่า ระยะแห่งความเงียบ (Silent period) หรือ นักการศึกษาหลายท่านเรียกว่า ระยะแห่งการรอ (Waiting Period) ซึ่งผู้เรียนอาจตอบสนองด้วยภาษากาย หรือ การตอบโต้ทางสรีระ (Total Physical Response) การพัฒนาทักษะฟัง จะเริ่มตั้งแต่ การเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

สุริ พงษ์ทองเจริญ (2526 : 89) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงเพื่อตอบโต้ผู้อื่นหรือสถานการณ์อื่น หรือใช้ถ้อยคำเพื่อรับมือนำผู้อื่นให้คล้อยตามตนเอง การพูดเป็นเครื่องมือของคนในการใช้ภาษา ดังนั้น ครูจึงต้องมีหน้าที่ที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนพูด โดยการหาแบบฝึกหัดที่เหมาะสมมาให้นักเรียนทำ ให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการแสดงออก และ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2529 : 20) ให้ความเห็นว่า การฟังและการพูดมีบทบาทสำคัญ การเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจในการฟังมีความสำคัญพอ ๆ กับการฝึกความสามารถในการพูด การฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร ผู้ฟังและผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาทุกด้าน ทั้งนี้ เพราะนอกจากใช้ศัพท์ และโครงสร้างที่ตนรู้จักแล้ว ยังต้องใช้ความสามารถตีความ เดาความหมาย ทำนายเรื่องที่ผู้พูดจะกล่าวต่อไปได้ ตลอดจนเข้าใจความหมายแฝงในคำพูดได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะไม่ได้พูดออกมาโดยตรง ดังนั้น จึงควรพัฒนาทักษะทั้งสองไปพร้อม ๆ กัน

แครชเชน (Krashen, 1983 : 21 - 35) สมรรถวิสัยในการฟังที่ดีเป็นสิ่งที่สำคัญก่อนที่จะสามารถพูดได้ ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นได้จากการฟังที่มีความหมาย โดยผ่านปัจจัยป้อนที่มีความหมายอย่างเพียงพอ โดยอาจต้องใช้วัสดุทัศนูปกรณ์ หรือสื่อการเรียน

ช่วย และต้องมีการซ้ำซ้ำทวนตลอดจนใช้เวลาในการเก็บข้อมูลอย่างเพียงพอ ในการสื่อความ การฟังออกมาเป็นการพูดนั้น เมื่อผ่านจากการสื่อด้วยภาษากาย ภาษาท่าทางแล้ว ผู้ฟังจะค่อย ๆ สื่อออกมาเป็นคำพูดสั้น ๆ หรือ วลี ก่อนแล้วจึงพัฒนาเป็นประโยค จากประโยคสั้นไปสู่ประโยค ยาวและประโยคที่ซับซ้อนขึ้น

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะฟัง-พูด ใช้หลักการแนวทฤษฎีการสอนภาษาตาม ธรรมชาติ และแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินปฏิบัติทาง ภาษาให้มากที่สุด เริ่มจากการฝึกฟังประโยคคำสั่งแล้วตอบสนองด้วยภาษากาย หรือการตอบโต้ ทางสรีระ เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะพูดเขาจะสามารถพูดได้เอง และการพัฒนาทักษะฟัง-พูด ควรพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน

4.3 การสร้างแบบทดสอบวัดทักษะฟัง-พูด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2529 : 34 - 37) ได้ให้ตัวอย่างการวัดและ ประเมินผลทักษะการฟัง ไว้ดังนี้

4.3.1 ให้ตอบคำถาม ที่ผู้สอนถาม หรือฟังจากเทป ตอบคำถามแบบถูกผิด หรือมีตัวเลือกให้ตอบ

4.3.2 ให้ฟังแล้วลำดับภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในงานเลี้ยง เพื่อลำดับการ สันทนาที่เกิดขึ้น

4.3.3 ให้ฟังบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า แล้วตอบคำถาม

4.3.4 ใช้แบบทดสอบโคลง แบบเขียนหรือแบบปากเปล่า โดยให้ผู้เรียนฟัง เรื่องจากผู้สอนหรือเทป แล้วเติมคำที่หายไปจากบทสนทนา ข้อความ หรือเรื่องเล่า

ส่วนการวัดและประเมินผลทักษะพูด ได้ให้ตัวอย่างไว้ดังนี้

1) ให้อธิบายรูปภาพหรือการฟังเทป โดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่เรียนแล้ว ตลอดจนสังเกตผู้ที่เกี่ยวข้องในภาพ ในเรื่องเพศ วัย วุฒิ สถานภาพทางสังคม อาชีพ สภาพแวดล้อม สีหน้า ท่าทาง อากัปกิริยา และความรู้สึก ตลอดจนความสัมพันธ์ของผู้เกี่ยวข้อง หรือคู่ สันทนาในภาพที่สามารถจะเดาได้ จากภาพหรือการฟังเทป

2) ให้สันทนาเป็นคู่ ๆ โดยสร้างสถานการณ์ให้

3) ให้บันทึกตารางเวลาทำงานแล้วนัดการประชุมสำหรับครั้งต่อไป

4) ให้รายงานเพื่อน ๆ หลังจากสำรวจกิจกรรมที่เพื่อน ๆ ทำมากที่สุดในวัน

อาทิตย์บ่าย

- 5) ให้สัมภาษณ์เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม
- 6) ให้บรรยายโดยเล่าเรื่องราวจากจินตนาการของตนเอง หรือจากประสบการณ์จริง

การฝึกจริง

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 116 - 122) ได้ให้ตัวอย่างแบบทดสอบเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการฟัง เป็นแบบทดสอบชนิดเขียนตามคำบอก โดยแยกออกเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

1) ขั้นตอนในการเตรียม ประกอบด้วย

- 1.1) เลือกข้อความและลำดับขั้นตอนในการเตรียมทำแบบทดสอบ

กำหนดจุดมุ่งหมายของการทดสอบ

- 1.2) เลือกชนิดของแบบทดสอบให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการ

ทดสอบ

- 1.3) กำหนดเนื้อหาต่าง ๆ ที่จะออกข้อสอบ

- 1.4) กำหนดเวลาที่ใช้ในการทดสอบ การตรวจให้คะแนน และการ

กำหนดวิธีแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ

2) ขั้นตอนในการดำเนินการสอบการเขียนคำบอกแบบมาตรฐาน

2.1) ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความเร็วปกติ ผู้สอบตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจเนื้อเรื่องในข้อความนั้นให้มากที่สุด

2.2) ผู้สอนอ่านข้อความครั้งที่ 2 ซึ่งการอ่านครั้งนี้ผู้สอนจะอ่านวลี หรือประโยคซ้ำ ๆ และมีการหยุดพักเป็นช่วง ๆ จะมีการแบ่งวรรคตอนตามความยาวของวลีและประโยคที่เหมาะสม ถ้ามีเครื่องหมายวรรคตอน ผู้สอนก็จะอ่านออกเสียงด้วย ในขั้นนี้ผู้สอบจะฟัง แล้วเขียนประโยคหรือวลีที่ได้ยิน

2.3) ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความเร็วปกติอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ผู้สอบได้ตรวจทานสิ่งที่เขียนไว้ และเติมส่วนที่ขาดตกบกพร่องให้สมบูรณ์

ส่วนแบบทดสอบเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการพูด ได้ให้ตัวอย่าง ไว้ 5 วิธี ได้แก่ แบบทดสอบที่ใช้ภาพ แบบทดสอบแบบสัมภาษณ์ แบบทดสอบแบบอ่านออกเสียง แบบทดสอบแบบให้เล่าเรื่อง และแบบทดสอบด้วยวิธีการโคลงแบบปากเปล่า

สำหรับแบบทดสอบวัดทักษะพูด ชนิดปากเปล่าตามแบบ Ilyin Oral

Interview and the Upshur Oral Communication Test (Oller, 1979 : 314 - 320) เป็นแบบทดสอบที่ใช้คำถามเฉพาะเจาะจง และมีความชัดเจนในการให้คะแนน การทดสอบอาจใช้รูปภาพ หรือสถานการณ์จริงก็ได้ ซึ่งผู้ทำการทดสอบจะต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนที่แน่นอน และมีคุณภาพโดยใช้แบบฟอร์มช่วยเพื่อให้คะแนนยุติธรรมและน่าเชื่อถือ

แครีรอลล์ (Carroll, 1982 : 53 - 55, 134 - 139) ได้กล่าวถึงการพัฒนาแบบทดสอบวัดทักษะฟัง - พูด เพื่อการสื่อสารไว้ว่า การฟัง และการพูด ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ดังนั้น การวัดความสามารถในการฟัง-พูด จึงควรวัดพร้อม ๆ กัน และแบบทดสอบในการวัดทักษะฟัง - พูด ที่ดี คือ แบบทดสอบปากเปล่าซึ่งประกอบด้วยความจริงของเนื้อหาและสถานการณ์ ผู้ที่ใช้แบบทดสอบนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ ผู้สอนที่คุ้นเคยกับผู้เรียนเป็นอย่างดี จะทำให้ทราบพัฒนาการของผู้เรียน โดยเสนอแนะว่าควรทดสอบเป็นกลุ่มเพื่อประหยัดเวลา สำหรับเกณฑ์การให้คะแนนนั้นแบ่งออกเป็น 9 ระดับ ดังต่อไปนี้

9 คะแนน สำหรับผู้เชี่ยวชาญในการพูด (Expert Speaker) สามารถพูดในหัวข้อที่หลากหลาย สามารถเริ่มต้น ต่อเติม และพูดคุยได้อย่างคล่องแคล่ว

8 คะแนน สำหรับผู้ใช้ภาษาต่างประเทศที่ดีมาก (Very good non-native Speaker) สามารถนำความคิดเห็นของตนเองในการร่วมอภิปราย เริ่มต้น คำเนินการสนทนาและให้รายละเอียดได้ตามความจำเป็น สร้างอารมณ์ขันได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนสามารถโต้ตอบด้วยน้ำเสียงที่ให้ความรู้สึกตามความต้องการในการสื่อสารภาษา

7 คะแนน สำหรับผู้ใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี (Good Speaker) สามารถนำเสนอเนื้อหาได้อย่างชัดเจนและเหมาะสม ตลอดจนดำเนินการสนทนาได้อย่างราบรื่นและใช้ภาษาถูกต้องตามโครงสร้าง แต่มีความยืดหยุ่นและความคล่องแคล่วในการพูดน้อยกว่าผู้ใช้ภาษาต่างประเทศที่ดีมาก อาจมีความลังเล การถามซ้ำอยู่บ้างแต่ยังคงอรรถรสในการสนทนา

6 คะแนน สำหรับผู้ใช้ภาษาที่มีความสามารถ (Competence Speaker) สามารถดำเนินการสนทนา ตัดต่อสนทนาด้วยท่าทีที่เหมาะสม อาจมีการหยุดชะงักหรือลังเลบ้างแต่ยังคงมีกาลเทศะที่เหมาะสม แม้บางครั้งจะพูดผิดหรือใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมอยู่บ้างก็ไม่ออกนอกเรื่อง สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองได้ตามสมควร

5 คะแนน สำหรับผู้ใช้ภาษาได้พอสมควร (Modest Speaker) มีความ

เข้าใจเป็นพื้นฐาน ใช้ภาษาได้ตามแบบและกระสวนประโยค มีการถามซ้ำซ้ำทวน มีความยืดหยุ่นและความสามารถในการเริ่มต้นการสนทนาบ่อย ผู้สัมภาษณ์ต้องแจ่มแจ้งหรือให้รายละเอียดมากการสนทนาครอบคลุมแต่ไม่ค่อยได้ธรรมชาติ

4 คะแนน สำหรับผู้ที่ใช้ภาษาได้บ้าง (Marginal Speaker) สามารถดำเนินการสนทนาได้โดยเป็นผู้รับฟังมากกว่าผู้พูด อาจเริ่มการสนทนาหรือแสดงความคิดเห็นได้บ้างเล็กน้อย แต่ไม่สามารถฟังภาษาอังกฤษที่พูดด้วยความเร็วปกติได้ การสนทนามีทิศทางแต่ไม่ราบรื่น ใช้สำเนียงภาษาแม่

3 คะแนน สำหรับผู้ที่ใช้ภาษาได้อย่างมีขีดจำกัด (Extremely Limited Speaker) การสนทนาต้องอาศัยการร่างไว้ล่วงหน้า มีการหยุดชะงัก และลังเลในการพูด มีการเข้าใจผิด จับใจความจากการพูดด้วยความเร็วปกติได้บ้างเล็กน้อยแต่ไม่สามารถตอบโต้ได้

2 คะแนน สำหรับผู้ที่ใช้ภาษาได้อย่างตะกุกตะกัก (Intermittent Speaker) การสนทนาเป็นไปด้วยความยากลำบาก พูดได้เป็นบางครั้ง เป็นการสื่อสารแบบไม่ต่อเนื่อง

1 หรือ 0 คะแนน สำหรับผู้ที่ไม่พูดเลย (Non-speaker) ไม่สามารถเข้าใจและ / หรือ พูดได้

สรุปได้ว่า แบบทดสอบเพื่อวัดผลและประเมินผลทักษะฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารมีหลายวิธีด้วยกัน ได้แก่ ให้ตอบคำถาม ที่ผู้สอนถาม หรือฟังจากเทป ตอบคำถามแบบถูกผิด หรือมีตัวเลือกให้ตอบ ให้ฟังแล้วลำดับภาพเหตุการณ์ ลำดับการสนทนาที่เกิดขึ้น ให้ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถาม ใช้แบบทดสอบโคลส แบบเขียนหรือแบบปากเปล่า โดยให้ผู้เรียนฟังเรื่องจากผู้สอนหรือเทป แล้วเติมคำที่หายไปจากบทสนทนา ข้อความ หรือเรื่องเล่า ให้อธิบายรูปภาพ หรือ ฟังเทป โดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่เรียนแล้ว ตลอดจนสังเกตผู้ที่เกี่ยวข้องในภาพ ในเรื่องเพศ วัย วุฒิ สถานภาพทางสังคม อาชีพ สภาพแวดล้อม สีหน้า ท่าทาง อากัปกิริยา และความรู้สึก ตลอดจนความสัมพันธ์ของผู้เกี่ยวข้อง หรือคู่สนทนาในภาพที่สามารถจะเดาได้ จากภาพหรือการฟังเทป ให้สนทนาเป็นคู่ ๆ โดยสร้างสถานการณ์ให้ ให้บันทึกตารางเวลาทำงาน แล้วนัดการประชุมสำหรับครั้งต่อไปให้รายงานเพื่อน ๆ หลังจากสำรวจกิจกรรมที่เพื่อน ๆ ทำมากที่สุดในวัน หรือเวลาที่กำหนดให้ การสัมภาษณ์ปากเปล่า การให้บรรยายโดยเล่าเรื่อง

รวจากจินตนาการของตนเอง หรือจากประสบการณ์จริง แบบทดสอบชนิดเขียนตามคำบอก โดย
ต้องมีการวางแผน เตรียมการ เลือกชนิดของแบบทดสอบให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการ
ทดสอบ กำหนดเนื้อหาต่าง ๆ ที่จะออกข้อสอบ กำหนดเวลาที่ใช้ในการทดสอบการตรวจให้คะแนน
และการกำหนดวิธีแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ แบบทดสอบที่ใช้ภาพ แบบทดสอบ
แบบสัมภาษณ์ แบบทดสอบแบบอ่านออกเสียง แบบทดสอบแบบให้เล่าเรื่อง และแบบทดสอบด้วยวิธี
การโคลนแบบปากเปล่า

4.4 การตรวจให้คะแนน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2529 : 38) ได้ให้แนวการตรวจให้คะแนน
การวัดทักษะฟัง-พูด ไว้ดังนี้

4.4.1 ทักษะฟัง

4.4.1.1 ข้อสอบปรนัย แบบถูกผิด เติมคำ และถาม ตอบ ให้
คะแนน 0 เมื่อตอบผิด หรือไม่ตอบ ให้คะแนน 1 เมื่อตอบถูก

4.4.1.2 การทดสอบที่แสดงออกทางกิริยาท่าทาง พิจารณาให้
คะแนน ดังนี้

- 4 เมื่อฟังคำสั่งได้ถูกต้องเพียงครั้งเดียว
- 3 เมื่อฟังคำสั่งถูกต้องหลังการฟัง 2 ครั้ง
- 2 เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้องแต่แก้ไขได้เองไม่ต้องฟัง 2

ครั้ง

- 1 เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้องแต่แก้ไขได้โดยการฟังครั้งที่

2

- 0 เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้อง ทั้ง 2 ครั้ง

4.4.1.3 ข้อสอบเขียนตามคำถาม ให้คะแนนคำที่เขียนถูก 1 คำ
ต่อ 1 คะแนน โดยให้คะแนนเต็มเท่ากับจำนวนคำที่เขียนทั้งหมด

4.4.1.4 การตรวจให้คะแนนข้อสอบโคลน มี 2 วิธี

- 1) ให้คะแนนคำตอบที่ตรงตามคำที่จัดไป (Exact Word)
- 2) ให้คะแนนคำที่ใกล้เคียง คือคำที่เป็นที่ยอมรับว่าไป
ด้วยกันได้ (Acceptable Answer) เป็นคำที่เหมาะสมไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป โดยปกติ

จะไม่หักคะแนนที่สะกดผิด ถ้าคำ ๆ นั้นพอจะอ่านได้

4.4.2 ทักษะพูด มีวิธีการตรวจให้คะแนนอยู่หลายวิธี ผู้สอนอาจเลือกใช้ให้ตรงตามจุดประสงค์และตามความเหมาะสม ซึ่งการพูดภาษาอังกฤษหมายถึงความสามารถในการสื่อสาร ด้วยการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน คือ

4.4.2.1 ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความราบรื่น ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด พิจารณาให้คะแนนจากน้อยไปหามาก ดังนี้

- 1) พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกัน จนไม่สามารถสนทนากันได้
- 2) พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้น ๆ หรือ ประโยคที่ใช้กันอยู่เป็นประจำ
- 3) มีความลังเลบ่อย และพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์
- 4) มีความลังเลในการพูดบางครั้งบางคราว มีตะกุกตะกักบ้าง เพราะพูดประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ
- 5) พูดได้อย่างสบายและราบรื่น แต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษา เมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด
- 6) พูดได้ทุกหัวเรื่องอย่างสบายและราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

4.4.2.2 ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด พิจารณาให้คะแนนจากน้อยไปหามาก ดังนี้

- 1) ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดเลย
- 2) เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อย ๆ หรือคำเดียว ๆ
- 3) เข้าใจบางกลุ่มคำและบางวลี
- 4) เข้าใจเอกัตประโยค (Simple Sentences) สั้น ๆ
- 5) เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่
- 6) เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดทั้งหมด

4.4.2.3 ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of

Communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความ หรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ
พิจารณาให้คะแนนจากน้อยไปหามาก ดังนี้

- 1) ผู้เรียนมีได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย
- 2) ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
- 3) ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
- 4) ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
- 5) ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
- 6) ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด

4.4.2.4 คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of Communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป พิจารณาให้คะแนนจากน้อยไป
หามาก ดังนี้

- 1) คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย
- 2) มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก
- 3) มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทาง
ภาษาอยู่มาก
- 4) มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทาง
ภาษาอยู่มาก
- 5) คำพูดถูกต้องเป็นส่วนมากและมีปัญหาด้านโครงสร้าง
น้อยมาก
- 6) คำพูดถูกต้องทั้งหมด

4.4.2.5 ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to Communicate) หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดและไม่
ใช้คำพูดเพื่อสื่อสารพิจารณาให้คะแนนจากน้อยไปหามาก ดังนี้

- 1) ผู้เรียนหยุดเงียบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความ
พยายามพูดให้จบความ
- 2) ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก และยังขาดความ
กระตือรือร้น

- 3) ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังแสดงความสามารถ
 4) ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางหรือ
 5) ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารอย่างแท้จริง และรู้จักใช้
 6) ผู้เรียนพยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ทั้งภาษา
 พูดและท่าทาง เพื่อการแสดงออก

4.4.2.6 สำเนียง พิจารณาให้คะแนนจากน้อยไปหามาก ดังนี้

- 1) ออกเสียงผิด ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้บ่อยครั้ง
- 2) ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้ง และลงเสียงหนักผิดที่ ทำให้เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ
- 3) สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิดบางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์
- 4) สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้าง และออกเสียงผิดบ้างครั้ง แต่ก็ยังสามารถเข้าใจได้
- 5) ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- 6) ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงไทยเลย

สำหรับการตรวจให้คะแนนการเขียนตามคำบอก นั้น เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2531 : 118) ได้เสนอวิธีตรวจให้คะแนน 2 วิธี คือ

- 1) วิธีให้คะแนนตามเนื้อหา ผู้สอนจะตัดคะแนนของคำทุกคำที่มีในเนื้อเรื่อง
 2) วิธีให้คะแนนโดยอนุโลม โดยอาจให้คะแนนคำที่สะกดผิดแต่มีเสียงคล้าย
 คลึงกัน

สรุปได้ว่า การตรวจให้คะแนนทักษะฟัง-พูด จะเห็นได้ว่าการให้คะแนนของแต่ละแบบทดสอบแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับแบบทดสอบที่ใช้ ซึ่งอาจเป็นข้อสอบปรนัย แบบถูกผิด เติมคำ และถาม ตอบ แบบทดสอบที่แสดงออกทางกิริยาท่าทาง สำหรับการพูดภาษาอังกฤษ

พิจารณาให้คะแนนจากองค์ประกอบ 5 ด้าน คือ ความคล่องแคล่ว ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด ความเข้าใจ ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร ความพยายามในการสื่อสาร และสำเนียงในการพูด ส่วนการทดสอบแบบโรคชวให้คะแนนจากคำที่นำมาเดิมที่ถูกตัดออกไป อาจเป็นคำที่ถูกตัดออก หรือคำที่มีความหมายเหมือนกันก็ได้ และแบบทดสอบแบบเขียนตามคำบอกให้คะแนนตามจำนวนคำที่เขียน

5. ความเชื่อมั่นในตนเอง

5.1 ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง

สมิท (Smith. 1961 : 185) ให้ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเองว่าเป็นความพึงพอใจในตนเอง หรือการยอมรับตนเอง มีความขัดแย้งในตนเองน้อย มีความวิตกกังวลต่ำ มีความมั่นคงทางจิตใจ และพึงตนเอง

แบลร์ (Blair. 1968 : 132) ให้ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเองว่าเป็นการยอมรับสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่ตนประสบโดยปราศจากความกลัวความล้มเหลว และกล้าที่จะเผชิญกับสถานการณ์ นั้น ๆ

วินัย ธรรมศิริ (2527 : 117 - 118) ให้ความหมายว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นลักษณะของบุคคลที่มีความมั่นใจหรือแน่ใจ หรือกล้าหาญ ที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงตามที่ตนตั้งใจไว้ ถึงแม้จะมีเหตุการณ์หรือมีอุปสรรคใด ๆ มาขัดขวางก็ไม่ท้อถอย ยังคงตั้งใจกระทำสิ่งนั้น ๆ ต่อไปด้วยความมั่นใจว่า ตนจะต้องสามารถกระทำด้วยความสำเร็จลุล่วงและเหมาะสม

พฤติกรรมที่แสดงว่าบุคคลมีความมั่นใจในตนเอง ได้แก่

- 1) มีจิตใจมั่นคง
- 2) กล้าแสดงออก
- 3) มีความเป็นผู้นำ
- 4) กล้าตัดสินใจ
- 5) กล้าเผชิญความจริง
- 6) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

อัจฉรา เนตรล้อมวงศ์ (2531 : 63) ให้ความหมายว่า ความเชื่อมั่นใน

ตนเองเป็นพฤติกรรมของบุคคล ที่แสดงออกด้วยการกระทำ ทัศนคติที่เหมาะสมสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนี้

- 1) การกล้าแสดงออก
- 2) การพึ่งตนเอง
- 3) การเป็นตัวของตัวเอง
- 4) การมีความรับผิดชอบ
- 5) การมีความสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดี

สรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการตัดสินใจกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จ ในด้านการกล้าแสดงออก เป็นตัวของตัวเอง พึ่งตนเอง รับผิดชอบ มีความคิดสร้างสรรค์ และปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้โดยไม่วิตกกังวล

ดังนั้น ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ จึงหมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกด้วยการกระทำและทัศนคติที่เหมาะสมสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่ง ประกอบด้วย ความกระตือรือร้นในการพูดภาษาอังกฤษ ความกล้าพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ความมั่นใจในการตอบคำถาม ความฉะฉานในการพูด และความคิดริเริ่มในการใช้ถ้อยคำที่เป็นของตนเอง

5.2 ความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง

สมาคมการศึกษาแห่งอเมริกา (วินัย ธรรมศิลป์. 2527 : 24; อ้างอิงมาจาก Child Study Association of America. 1952 : 185 - 186) ให้ความเห็น ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองจะเกิดขึ้นกับเด็กที่ประสบผลสำเร็จในการกระทำสิ่งต่าง ๆ เสมอ ๆ บุคคลซึ่งประสบผลสำเร็จมากเท่าไร ย่อมทำให้ประสบผลสำเร็จมากขึ้นเท่านั้น เมื่อบุคคลมีความเชื่อมั่นในตนเองเขาจะไม่กลัวผู้อื่น ทำให้ความวิตกกังวลลดลง เป็นผลทำให้มีความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น รับฟังความคิดเห็นเองผู้อื่นได้อย่างผู้มีความรอบรู้ทางอารมณ์

สก็อต (Scotth. 1961 : 185) ให้ความเห็น ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง จะทำให้เกิดผลให้เกิดความมั่นใจในตนเอง ยอมรับตนเอง มีความเข้าใจในตนเองน้อย มีความวิตกกังวลน้อย และมีความมั่นคงทางจิตใจ ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลพึ่งตนเองได้

บลูมส์ (Blum. 1968 : 122) ให้ความเห็น ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง ทำให้บุคคลมีความกล้าแสดงออก รับผิดชอบปราศจากความกลัว ความวิตกกังวล และกลัว

ที่จะเผชิญกับสถานการณ์ นั้น ๆ

ซูซีฟ อ่อนโรคสูง (2516 : 7) ให้ความเห็นว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง จะทำให้บุคคลมั่นใจ กล่าวหาญทาสั่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงตามที่ตั้งใจไว้ แม้จะมีเหตุการณ์หรืออุปสรรคอื่นใดมาขัดขวางก็ไม่หือถอย

วินัย ธรรมศิลป์ (2527 : 31) ให้ความเห็นว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นบุคลิกภาพทางสังคมอย่างหนึ่งที่ควรปลูกฝังให้แก่เยาวชน เพราะบุคลิกภาพนี้จะส่งผลต่อบุคคลในด้านความรับผิดชอบ กล่าวแสดงออก กล่าวตัดสินใจ กล่าวต่อสู้กับอุปสรรค สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยไม่ต้องคอยหวังพึ่งผู้อื่นตลอดเวลา มีความวิตกกังวลน้อย ซึ่งจะทำให้บุคคลผู้นั้นมีสุขภาพจิตดี สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง จะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในตนเอง ยอมรับตนเอง มีความขัดแย้งในตนเองน้อย มีความวิตกกังวลต่ำ มีความมั่นคงทางจิตใจ กล่าวเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยความมั่นใจ กล่าวหาญทาสั่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงตามที่ตั้งใจไว้ แม้จะมีเหตุการณ์หรืออุปสรรคอื่นใดมาขัดขวางก็ไม่หือถอย ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลพึงตนเองได้ และมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

5.3 องค์ประกอบของความเชื่อมั่นในตนเอง

ซูซีฟ อ่อนโรคสูง (2516 : 25 - 28) จัดองค์ประกอบของความเชื่อมั่นในตนเอง โดยพิจารณาจากพฤติกรรมของคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนี้

- 3.1 กล่าวในการคิด การพูด และการกระทำ
- 3.2 ใจค่อมั่นคง ไม่เชื่อคนง่าย มีเหตุผล
- 3.3 รอบคอบ มีแผนงาน
- 3.4 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ชอบทาสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ
- 3.5 กล้าเสี่ยง (กล้าได้ กล้าเสีย)
- 3.6 ชอบแสดงตัว
- 3.7 ไม่วิตกกังวลเกินจนไป
- 3.8 เป็นผู้นำ
- 3.9 รักความยุติธรรม
- 3.10 ชอบช่วยเหลือผู้อื่น

3.11 ชอบอิสระ ไม่รักอ้วด

3.12 ตั้งจุดมุ่งหมายไว้สูง และคิดว่าจะทำสำเร็จ

3.13 มีความเกรงใจ และเห็นใจผู้อื่น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของความเชื่อมั่นในตนเองได้แก่ กล้าในการคิด การพูด และการกระทำ ใจค่อมั่นคง ไม่เชื่อคนง่าย มีเหตุผล รอบคอบ มีแผนงาน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ชอบทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ กล้าเสี่ยง ชอบแสดงตัว ไม่วิตกกังวลเกินจนไป เป็นผู้รักความยุติธรรม ชอบช่วยเหลือหุ้ญคณะ ชอบอิสระ ไม่รักอ้วด ตั้งจุดมุ่งหมายไว้สูง และคิดว่าจะทำสำเร็จ มีความเกรงใจและเห็นใจผู้อื่น

5.4 การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง

เคริช สนวนนท์ (2516 : 335) ได้เสนอแนวทางปฏิบัติเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนี้

- 1) ไม่แบ่แสดงต่อคิตที่คิดพลาดและเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป
- 2) ไม่ใช้คำพูดและพูดในเรื่องที่ทำให้เกิดความห้อแท้ ถดถอย
- 3) เชื่อในความสามารถพิเศษที่มีอยู่ในตัวเอง ความสามารถส่วนที่ยังปิดบัง

ซ่อนเร้นในตัวของเราั้นยังมีอยู่อีก

- 4) จงคิดแต่ในด้านที่ไม่เป็นอุปสรรคและพึงคิดถึงอุปสรรคแต่เพียงพอ

ประมาณ

- 5) สร้างภาพความเป็นผู้มีชัยในความคิดเสมอ

6) สะสมความสำเร็จเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิต เพื่อเป็นบันไดก้าวไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเองอย่างแท้จริงในบั้นปลาย

ส. สายสุเมธ (2519 : 47 - 48) เสนอวิธีการสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนี้

1) ศึกษาหาความรู้อย่างไม่ลดละ การศึกษาเป็นบ่อเกิดแห่งความรู้ เป็นพลังอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ คนที่รักความก้าวหน้าจะต้องเป็นนักศึกษา นักค้นคว้า คนที่ยิ่งฉลาดมากยิ่งเกิดความเชื่อมั่นในตนเองมาก คนที่ไม่ยอมศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ก็ไม่มีทางที่จะก้าวหน้าไปได้ไกล อนาคตก็จะไม่แจ่มใส การศึกษาอาจปฏิบัติได้ดังนี้ คือ อ่านให้มาก ฟังให้มาก บันทึกให้มาก และ คิดให้มาก

2) แผนงานที่ดี ใครก็ตามทำงานโดยไม่มีแผน จะทำงานใหญ่ให้สำเร็จหาได้ไม่ ดังคำกล่าว ที่ว่า ในการทำงานทุกชนิด หากวางแผนที่ดีไว้ก่อนงานนั้นก็จะทำกับว่าสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง

3) ท้าใจดีสู้เสือ หรือยิ้มรับได้เมื่อภัยมา เช่น ในการพูดต่อที่ชุมชน เมื่อผู้พูดเกิดความประหม่า ไม่มีความมั่นใจในตนเองวิธีแก้ ก็คือ ปลุกใจตนเองให้เข้มแข็ง ท้าใจดีสู้เสือ นึกเสียว่า เราก็คน เขาก็คน จะไปเกรงกลัวทำไม

4) ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง สิ่งสุดท้ายที่จะทำให้ความเชื่อมั่นในตนเองก็คือ ลงมือปฏิบัติ การที่เราเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะละเอียดหรือหยาบเพียงใดก็ตามถ้าเราไม่เคยปฏิบัติ แล้วก็เปรียบเสมือนคนที่เรียนแต่ทฤษฎี

วินัย ธรรมศิลป์ (2527 : 118) ได้เสนอแนะวิธีการสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง โดยให้ผู้เรียนนำคำกระทำในสิ่งที่เขาประสบผลสำเร็จอยู่เสมอ ได้ฝึกให้แสดงออก ได้พูด ได้อธิบายในสิ่งที่ตนเองคิดว่าถูกต้อง ฝึกการตัดสินใจด้วยตนเองบ่อย ๆ จนเกิดทักษะนั้น ๆ

สรุปได้ว่า การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ทำได้โดย ไม่แยแสต่ออดีตที่ผิดพลาดและเริ่มต้นใหม่ ไม่ใช้คำพูดและพูดในเรื่องที่ทำให้เกิดความท้อแท้ถดถอย เชื่อในความสามารถพิเศษที่มีอยู่ในตัวเอง คิดแต่ในด้านที่ไม่เป็นอุปสรรคและคิดถึงอุปสรรคแต่เพียงพอประมาณ สร้างภาพความเป็นผู้มีชัยในความคิดเสมอ สะสมความสำเร็จเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิต เพื่อเป็นบันไดก้าวไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเองอย่างแท้จริงในบั้นปลาย เริ่มจาก ศึกษาหาความรู้ อย่างไม่ลดละ วางแผนงานที่ดี ท้าใจดีสู้เสือหรือยิ้มรับได้เมื่อภัยมา แล้วลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เมื่อผู้เรียนได้แสดงออก ได้พูด ได้อธิบาย และกระทำในสิ่งที่เขาประสบผลสำเร็จอยู่เสมอ จะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

5.5 การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ดังได้กล่าวแล้วว่า การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองสามารถทำได้โดย ไม่แยแสต่ออดีตที่ผิดพลาด เริ่มต้นใหม่ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ไม่พูดในเรื่องที่ทำให้เกิดความท้อแท้ถดถอย เชื่อในความสามารถพิเศษที่มีอยู่ในตัวเอง ความสามารถส่วนที่ยังบิดบังซ่อนเร้นในตัวของเรา นั้นยังมีอยู่อีก คิดแต่ในด้านที่ไม่เป็นอุปสรรคและเพียงคิดถึงอุปสรรคแต่เพียงพอประมาณ สร้างภาพความเป็นผู้มีชัยในความคิดเสมอ สะสมความสำเร็จเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิต เพื่อเป็นบันไดก้าวไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเองอย่างแท้จริงในบั้นปลาย ความเชื่อที่ว่า การศึกษาเป็นบ่อเกิดแห่ง

ความรู้ เป็นพลังอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ คนที่รักความก้าวหน้าจะต้องเป็นนักศึกษา ที่ศึกษาค้นคว้าหาความรู้อย่างไม่ลดละ คนที่ยิ่งฉลาดมากยิ่งขึ้นเกิดความเชื่อมั่นในตนเองมาก ซึ่ง การศึกษาอาจปฏิบัติได้โดยการ อ่านให้มาก ฟังให้มาก ยืนที่ก้มให้มาก และ คิดให้มาก การมีแผนงานที่ดี ทำให้การทำงานการใด ๆ เท่ากับสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง การทำอะไรก็สู้เสีย หรือป้อมรับได้เมื่อภัยมา โดย การปลุกใจตนเองให้เข้มแข็ง และการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง

ดังนั้น การเรียนฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการฟังมาก ปฏิบัติมาก กระทำในสิ่งที่เขาประสบผลสำเร็จอยู่เสมอ ได้ฝึกให้แสดงออก ได้พูด ได้อธิบายในสิ่งที่ตนเองคิดว่าถูกต้อง ฝึกการตัดสินใจด้วยตนเองบ่อย ๆ และให้ได้รับแรงเสริมทางบวกอย่างต่อเนื่อง จนเกิดทักษะในการฟัง-พูด จึงทำให้ให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ มีความกระตือรือร้นในการพูดภาษาอังกฤษ ถ้าพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ความมั่นใจในการตอบคำถาม ความฉะฉานในการพูด และความคิดริเริ่มในการใช้ถ้อยคำที่เป็นของตนเองได้

5.6 การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรม

สุภาพ วาดเขียน (2525 : 25 - 26) การสังเกตเป็นเครื่องมือที่ต้องอาศัยอวัยวะ 2 ส่วน ที่สำคัญ คือ หู และ ตา ส่วนใหญ่จะใช้ตามากกว่าหู การฟัง การดู นั้นจะต้องกระทำตามจุดมุ่งหมาย การเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ติดตามดู และฟังอย่างใกล้ชิด โดยพิจารณาความเป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับสิ่งที่ต้องการสังเกต ส่วนใหญ่ของสิ่งที่สังเกตในทางสังคมศาสตร์ คือ พฤติกรรมของบุคคลต่อบุคคล บุคคลต่อสิ่งแวดล้อม การสังเกตอาจกระทำโดยผู้สังเกตเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่กับสิ่งที่กำลังสังเกต หรือ ไม่เข้าไปมีส่วนร่วมก็ได้

เชดส์คัลด์ รอมวาลินส์ (2525 : 53) การสังเกตเป็นการค้นหาข้อความจริงพฤติกรรมของบุคคลที่เกิดขึ้นในทันทีทันใด โดยอาจเลือกศึกษาจากพฤติกรรมบุคคลที่แสดงออกจนเป็นปกติวิสัย หรือ อาจแสดงออกเป็นกรณีพิเศษ อาศัยประสาทสัมผัสทั้งหลายของผู้สังเกตโดยตรง ดังนั้น ผู้สังเกตจึงต้องมีเงื่อนไข หรือ ข้อกำหนดบางประการ สำหรับการสังเกตแต่ละครั้ง ได้แก่ ความตั้งใจ ความว่องไวในการใช้ประสาทสัมผัส และความว่องไวในการรับรู้ หรือ สื่อความหมาย การสังเกตอาจทำได้ 2 กรณี คือ การสังเกตทั่วไป เป็นการศึกษากฎพฤติกรรมทั่ว ๆ ไป ที่เป็นการประหลาดที่เป็นปกติวิสัยของบุคคล และการสังเกตเพื่อการวิจัย เป็นการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลภายใต้เงื่อนไข หรือ สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งมักนิยามชัด

ในการวิจัยพฤติกรรมของมนุษย์

5.6.1 หลักทั่ว ๆ ไปของการสังเกตเด็กในชั้นเรียน

สุชา และสุรางค์ จันทรีเอม (2518 : 46 - 47) ได้เสนอแนะหลักทั่ว ๆ ไปของการสังเกตเด็กในชั้นเรียนไว้ ดังต่อไปนี้

5.6.1.1 จะต้องวางแผนเสียก่อนว่า จะสังเกตใคร สังเกตอย่างไรบ้างจะสังเกตเป็นรายบุคคล หรือ เป็นหมู่ ทางที่ดีควรสังเกตครั้งละคน

5.6.1.2 จะต้องทราบสถานการณ์ในขณะนั้นว่า เด็กกำลังเรียนอะไร หรือกำลังทำอะไร ในช่วงเวลาที่กำลังสังเกต

5.6.1.3 จะต้องไม่สังเกตเด็กคนใดคนหนึ่งเพียงครั้งเดียว เพราะจะไม่ได้พฤติกรรมที่แท้จริง

5.6.1.4 ควรจะสังเกตเด็กในหลาย ๆ สถานการณ์ แล้วนำมาประกอบกัน

5.6.1.5 ก่อนทำการสังเกต ควรทำความคุ้นเคยกับเด็กเสียก่อน เพราะถ้าอยู่ ๆ เข้าไปนั่งสังเกต เด็กอาจไม่แสดงพฤติกรรมที่แท้จริง

5.6.1.6 ผู้สังเกตต้องรู้เทคนิคของการสังเกตเป็นอย่างดี ต้องกำจัดความลำเอียงให้มีน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

5.6.2 เครื่องมือที่ใช้ประกอบการสังเกต

วิเชียร เกตุสิงห์ (2523 : 113 - 116) ให้ความเห็นว่า การสังเกต เป็นวิธีการที่ค่อนข้างยาก ในการที่จะได้ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ต้องมีการบันทึกสิ่งที่สังเกตได้ โดยใช้เครื่องมือ ต่อไปนี้

5.6.2.1 แผนภูมิแสดงพฤติกรรมการมีส่วนร่วม (Participation Charts) ในกรณีที่ต้องการสังเกตพฤติกรรมบางประการที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของนักเรียน หรือ กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสนใจ สิ่งสำคัญสำหรับการสังเกตวิธีนี้ ประการแรก คือ ควรสังเกตกลุ่มเล็กมากกว่ากลุ่มใหญ่ เพราะไม่สามารถสังเกตได้อย่างทั่วถึง ประการต่อมา คือ ผู้สังเกตไม่ควรร่วมอยู่ในเหตุการณ์ด้วย เพราะจะทำให้ผลของการสังเกตออกมาสูง หรือ ต่ำกว่าความเป็นจริง และประการสุดท้าย คือ การบันทึกต้องรีบทำทันทีที่สังเกตเห็นพฤติกรรมต่าง ๆ เพราะถ้าปล่อยทิ้งไว้แล้วบันทึกภายหลัง อาจเกิดความลำเอียงได้

5.6.2.2 แบบตรวจสอบ (Checklists) เป็นบัญชีรายการแสดงขั้นตอน กิจกรรม หรือ พฤติกรรมที่ผู้สังเกตบันทึกไว้เมื่อเกิดพฤติกรรมนั้น ๆ โดยไม่มีการประเมินค่า อาจเป็นกระบวนการ หรือ ผลที่เกิดขึ้น ก็ได้ สำหรับข้อแนะนำในการใช้แบบตรวจสอบ คือ

5.6.2.2.1 ใช้เฉพาะในกรณีที่ต้องการตรวจสอบว่า

ลักษณะหรือ คุณสมบัติเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งมีอยู่หรือไม่เท่านั้น

5.6.2.2.2 กำหนดลักษณะที่จะสังเกตให้ชัดเจน

5.6.2.2.3 สังเกตเด็กเพียงคนเดียวในแต่ละครั้ง ตาม

รายการที่มีในแบบตรวจสอบ

5.6.2.2.4 ควรใช้แบบตรวจสอบแต่ละฉบับสำหรับเด็ก

แต่ละคน แยกกัน อย่าใช้ร่วมกัน

5.6.2.2.5 ผู้สังเกตควรได้รับการฝึกฝนการสังเกตเป็น

อย่างดี ก่อนจะสังเกตผู้สังเกตจะต้องได้รับการชี้แจงในเรื่องที่จะสังเกตอย่างละเอียด

การใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) เป็นการประเมินค่ากระบวนการ (Procedures) ผลที่ได้ (Products) และการพัฒนาบุคคล-สังคม (Personal-social Development) ข้อควรระวังในการใช้มาตราส่วนประมาณค่า คือ ต้องพยายามหลีกเลี่ยงความคลาดเคลื่อนที่จะเกิดขึ้น ซึ่งอาจมาจากการใช้ข้อความกำกวม หรือ จากบุคลิกของผู้ประเมิน หรือ จากธรรมชาติของสิ่งที่วัด

สุชา จันทรเฒ และ สุรางค์ จันทรเฒ (2518 : 47) ให้ความเห็นที่ ข้อดีของการสังเกตพฤติกรรมว่าทำให้ผู้สังเกตได้เห็นพฤติกรรมจริง ๆ ของเด็ก ซึ่งนำไปประกอบการวัดผลด้วยเครื่องมืออื่น ๆ ว่าสอดคล้องกันหรือไม่ นอกจากนี้ ยังช่วยฝึกให้ผู้สังเกตเป็นคนที่มีความยุติธรรมขึ้นด้วย

สรุปได้ว่า การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมต้องมีการวางแผนล่วงหน้า ต้องมีการฝึกซ้อม สังเกตซ้ำหลายครั้ง มีแบบประกอบการสังเกต และมีมาตราส่วนประมาณค่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบ T.P.R.

คุนิฮิระ และ อัชเชอร์ (Kunihira and Asher. 1965 : 277 - 289) ได้

ทดลองสอนภาษาญี่ปุ่นกับนักเรียนต่างชาติระดับวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

- 1) กลุ่มทดลอง จำนวน 16 คน สอนโดยให้ฟังคำสั่งจากเทป ควบคู่กับทำให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างทุกครั้ง และให้ผู้เรียนปฏิบัติตามครู
- 2) กลุ่มควบคุมที่ 1 จำนวน 15 คน ใช้วิธีการคล้ายกลุ่มทดลอง ต่างกันที่ผู้เรียนเป็นผู้ฟัง และ เป็นผู้สังเกตการกระทำของครูเท่านั้น
- 3) กลุ่มควบคุมที่ 2 จำนวน 18 คน ให้ผู้เรียนฟังเทปซึ่งมีประโยคคำสั่งภาษาญี่ปุ่น และมีการแปลประโยคคำสั่งนั้นเป็นภาษาอังกฤษด้วย
- 4) กลุ่มควบคุมที่ 3 จำนวน 18 คน ให้ฟังเทปประโยคคำสั่งภาษาญี่ปุ่น ในขณะเดียวกัน ผู้เรียนจะมีหนังสือคู่มือภาษาแปล กลุ่มนี้ ครูไม่ได้กระทำตามประโยคคำสั่งให้ดูเป็นตัวอย่าง

หลังจากเสร็จสิ้นการสอนซึ่งเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ให้ผู้เรียนทดสอบความถนัดในการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนกระทำตามประโยคคำสั่ง พบว่า กลุ่มทดลองทำคะแนนความถนัดในการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ไชเชอร์ (Asher, 1972 : 133 - 139) ได้ทดลองสอนภาษาเยอรมันกับนักศึกษาผู้ใหญ่ใน แชนนาครูท ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งมีอายุระหว่าง 17 - 60 ปี จำนวน 11 คน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง ดำเนินการสอน โดยผู้สอนพูดประโยคคำสั่งพร้อมกับปฏิบัติให้ดู เป็นแบบอย่าง ผู้เรียนฟังเงียบ ๆ เริ่มจากง่าย ๆ แล้วเพิ่มความยากขึ้นเป็นลำดับ คำศัพท์เริ่มจากง่ายไปหายากโดยใช้อุปกรณ์และของจริง ให้มีการปฏิบัติทุกขั้นตอน ต่อจากนั้น พยายามนำสถานการณ์ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน เช่น ในบ้านในห้างสรรพสินค้า ในสวนสาธารณะ ฯลฯ มาสร้างเป็นเรื่องราวในการสอน อุปกรณ์อย่างหนึ่งคือบัตรคำ ภาพหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ อีกด้านหนึ่งเป็นภาษาเยอรมัน ใช้แทนของจริง เมื่อครูพูดคำว่า "Put the egg on the plate" นักเรียนก็นำบัตรคำ "Egg" มาวางไว้บนบัตรคำ "Plate" เป็นต้น นักเรียนจะรู้บัตรคำ โดยแสดงท่าทางประกอบด้วย การนำบัตรคำนี้ มีประโยชน์มาก โดยเฉพาะ การสอนคำกริยา เพราะหลังจากทดลองสอน 32 ชั่วโมง นักเรียนสามารถเรียนรู้คำกริยาได้ ถึง 500 คำ

ไชเชอร์ และคนอื่น ๆ (Asher and others, 1974 : 24 - 32) ได้ทดลองสอนภาษาเยอรมันให้นักเรียนผู้ใหญ่จำนวนทดลอง 3 ชั่วโมง 36 สัปดาห์เป็นเวลา 2 ภาค

เรียน โดยการใช้ประโยคคำสั่ง เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ก็ใช้ประโยคคำสั่งเช่นเดียวกัน เมื่อการสอนดำเนินไปได้ร้อยละ 20 ของเวลาเรียนทั้งหมด ปรากฏว่าผู้เรียนสามารถพูดภาษาสเปนกับผู้สอน และสามารถใช้ภาษาสเปนพูดกันเองในกลุ่มได้ ในการสอนครั้งนี้ไม่มีการสอนอ่าน และเขียนเป็นระบบ แต่ผู้สอนใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในตอนท้ายของชั่วโมงการสอนแต่ละครั้ง เขียนคำศัพท์และประโยคคำสั่งที่ได้เรียนมาแล้ว โดยไม่มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ผู้เรียนต่างก็ลอกประโยคต่าง ๆ เหล่านั้นลงในสมุดของตน เมื่อการสอนดำเนินไปได้ครึ่งหนึ่งของเวลาเรียนทั้งหมด 45 ชั่วโมง พบว่า ผู้เรียนเข้าใจคำพูดซึ่งเป็นประโยคคำสั่งร้อยละ 70 สามารถพูดประโยคทั่วไปได้ร้อยละ 20 อ่านและเขียนได้ ร้อยละ 10 และผลสำเร็จจากการฟังที่เรียนไปแล้ว 45 ชั่วโมง เท่ากับการเรียนด้วยวิธีอื่นเป็นเวลา 200 ชั่วโมง และเท่ากับการเรียนด้วยวิธี Audio - lingual Method 75 - 100 ชั่วโมง และเมื่อเสร็จสิ้นการสอน 90 ชั่วโมง มีผลสำเร็จเท่ากับผู้เรียนด้วยวิธี Audio - lingual Method ที่ใช้เวลาเรียน 150 ชั่วโมง

คานจิ (Khanji. 1983 : 1777-A) ได้ทดลองเปรียบเทียบการสอนภาษาแบบ T.P.R. และวิธีปฏิสัมพันธ์ (Di Pictro's Strategic Interaction, SI) โดยสอนภาษาฝรั่งเศสให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเตลาแวร์ แบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกสอนด้วยการสอนแบบ T.P.R. จำนวนผู้เรียน 24 คน กลุ่มที่ 2 สอนด้วยวิธี SI จำนวนผู้เรียน 30 คน ใช้เวลาในการทดลอง 14 สัปดาห์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเล็กน้อย

ราเชด (Rashed. 1990 : 732-A) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบ T.P.R. และ Audio - lingual Method ที่มีผลต่อการฟังเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนรู้ ของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ในประเทศอียิปต์ ผู้เรียนเป็นนักเรียนชาย จำนวน 100 คน ในระดับเตรียมอุดมศึกษา แบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย กลุ่มแรกสอนด้วยการสอนแบบ T.P.R. กลุ่มที่สองสอนด้วยวิธีแบบ Audio - lingual Method พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบ T.P.R. มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าและมีความคงทนในการเรียนรู้มากกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบ Audio - lingual Method

หวาง (Wang. 1991 : 2090-A) ได้ทดลองสอนทักษะการฟังภาษาจีน เพื่อความเข้าใจอันเป็นพื้นฐานไปสู่ ทักษะการอ่าน และการเขียน แก่ผู้ที่ไม่เคยเรียนภาษาจีนมาก่อน ด้วยการสอนแบบ T.P.R. โดยสอนนักเรียน 3 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นเด็กปฐมวัย จำนวน 19

คน กลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนมัธยม จำนวน 20 คนกลุ่มที่ 3 เป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ จำนวน 7 คน ผู้เรียนได้มาจากการรับสมัคร ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง สอนแบบเดียวกันทั้ง 3 กลุ่ม คือ-2 ครั้งแรกของสัปดาห์เป็นการฟัง-พูด ส่วนครั้งที่ 3 ให้เรียนภาษาจากหนังสือแล้วทดสอบ เมื่อครบ 5 สัปดาห์ ได้ทดสอบความเข้าใจ การพูด คำศัพท์ การเขียนแบบทำทาง และการออกเสียง พบว่า

- 1) วัยต่างกันมีทักษะในการเรียนรู้ภาษาที่ต่างกัน
- 2) เด็กเล็กสามารถตอบสนองคำสั่งที่เป็นคำพูดได้ดีกว่าเด็กโต
- 3) ความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจของเด็กและผู้ใหญ่แตกต่างกันน้อยมาก
- 4) การพูดเริ่มขึ้นเมื่อได้ผ่านการฟังมากพอสมควร
- 5) เด็กเล็กต้องการบริบทในการพูดมากกว่า
- 6) ทักษะฟังเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับทักษะอื่นต่อไป
- 7) ผู้เรียนทุกวัยต้องการความช่วยเหลือจากภาษาแม่
- 8) ผู้เรียนทุกวัยเรียนรู้การออกเสียงได้จากการฝึกฟัง
- 9) เด็กเล็กสามารถออกเสียงได้ชัดกว่า ในขณะที่เด็กโตและผู้ใหญ่สามารถพูดคำศัพท์และประโยคได้มากกว่า

สุดา ชาตรินันท์ (2528 : 72) ได้ทดลองเปรียบเทียบการสอนแบบ T.P.R. แบบมีกิจกรรมเสริม และการสอนตามคู่มือครู โดยสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีบุญญานันท์ จังหวัดนนทบุรี แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 45 คน ใช้เวลาในการทดลอง 16 คาบ คาบละ 50 นาที พบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อทิ้งช่วงเวลา 2 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทิ้งช่วงเวลา 3 สัปดาห์ ภายหลังการทดลอง นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

วนิดา วงษ์จันทร์หาญ (2532 : 53 - 59) ได้นำวิธีสอนแบบ T.P.R.ไปทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก เปรียบเทียบกับวิธีสอนปกติ ใช้เวลาในการทดลอง 60 คาบ พบว่า ผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในด้านการฟัง

ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการเรียนรู้ในด้านการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการเรียนรู้ในด้านโครงสร้างประโยคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ผลการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าการสอนแบบ T.P.R. ช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการแสดงออกมากขึ้น สามารถปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่กังวลว่าจะผิด จึงทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้อย่างรวดเร็ว

นาราวดี กิจวิธี (2532 : 62) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติเปรียบเทียบกับวิธีสอนตามคู่มือครู กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาริต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลา 18 คาบ พบว่า

- 1) ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 3) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่นักเรียนกลุ่มควบคุมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่าการสอนภาษาแบบ T.P.R. เป็นวิธีสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ที่เหมาะสมสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาทุกภาษา เนื่องจากใช้หลักการเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของเด็กทารก ทำให้ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ได้เร็ว เรียนรู้ได้เร็ว มีความคงทนในการเรียนรู้ มีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ต่อไป และมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

เชคเตอร์ส (Schecters. 1987 : 1 - 28) ได้ทดลองใช้นวนิยายวิทยาศาสตร์กับนวนิยายเชิงจินตนาการ ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับนักเรียนเกรด 5 ซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในเมืองชั้นในซึ่งมีวัฒนธรรมหลากหลายในโตรอนโต ประเทศแคนาดา จำนวน 30

คน ใช้เวลาในการทดลอง 1 ปี ให้นักเรียนได้อ่านหนังสือจากห้องสมุด ในชั้นเรียน ให้นักผู้วิเศษ
เทพ พังจากเทพบันทึกลงเสียง ออกไปหาข้อมูลนอกสถานที่ ใช้แบบสังเกตในการเก็บข้อมูล พบว่า
นักเรียนมีการปะทะสังสรรค์ในชั้นเรียนสูงมาก นักเรียนจะพูดคุยกันด้วยข้อมูลที่ว่า จริง หรือ ไม่
จริง เป็นไปได้ หรือ เป็นไปไม่ได้ จากการสัมภาษณ์ของครูและผู้วิจัยทั้งเป็นทางการและไม่เป็น
ทางการ ทำให้ทราบว่า นักเรียนได้รับความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินมากมายจากการ
เรียนด้วยวิธีนี้ และนักเรียนมีพัฒนาการ และพัฒนาการในการอ่าน ไปถึงขั้นสามารถเขียนได้
แบบผู้มีศิลปศาสตร์ในการเขียน

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และ พรานธิส คริสต์ (Saowalak Rattanaich and
Christie. 1994 : 98 - 99) ได้รายงานผลการทดลองสอนภาษาไทยเพื่อการรู้
หนังสือแก่นักเรียนระดับประถมศึกษา ที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในภาคใต้ ภาคเหนือ และภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2531 - 2535 ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่ง
ประสบการณ์ทางภาษา โดยยึดหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติ พบว่า นักเรียนสามารถพัฒนา
การรู้หนังสือได้อย่างเป็นที่น่าพอใจ

ยุจิน พุทธาพิพัฒน์ (2531 : 81) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอน
ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติเปรียบเทียบกับวิธีสอนตามคู่มือครู กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ใช้เวลา 14 คาบ พบว่า

- 1) ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตาม
แนวทฤษฎีธรรมชาติ และโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
- 2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตาม
แนวทฤษฎีธรรมชาติและโดยวิธีสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 3) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีตาม
แนวทฤษฎีธรรมชาติและโดยวิธีสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534 : 134 - 144) ได้เปรียบเทียบการสอน
ภาษาอังกฤษ ด้วยการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับการสอนตามคู่มือครู
กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนภัทรภาณวิทยา จังหวัดนครปฐม ใช้
เวลาสอน 16 คาบ พบว่า ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ด้านความคล่องในการคิด และด้านความยืดหยุ่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2535 : 94) ได้ทดลองเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการในการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐานกับวิธีสอนเขียนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ จังหวัดนนทบุรี พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนววรรณฐานกับวิธีสอนเขียนตามคู่มือ มีความสามารถในการเขียนเชิงพัฒนาการก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ความสามารถในการเขียนเชิงพัฒนาการของทั้งสองวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จินตนา นักบุญ (2536 : 113 - 114) ได้เปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐานกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนกับหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทั้งสอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

สรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนตามแนวทฤษฎีวรรณฐาน แนวทฤษฎีธรรมชาติ และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา จะส่งผลให้นักเรียนได้รับความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีพัฒนาการ และมีวิวัฒนาการในการอ่านไปถึงขั้นสามารถเขียนได้ สามารถพัฒนาการรู้หนังสือได้อย่างรวดเร็ว มีความสามารถในการฟังพูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารได้ มีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ราเชด (Rashed. 1990 : 732 - A) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้การสอนแบบ T.P.R. เปรียบเทียบกับวิธีสอนภาษาแบบฟัง-พูด กับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนเตรียม ประเทศอียิปต์ เมื่อสิ้นสุดการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบ T.P.R. สามารถพูดและเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบฟังพูด โดยมีความแตกต่างกันสูงมาก

แซงเลอร์ (Zuengler. 1993 : 403 - 432) ได้ทดลองส่งเสริมกิจกรรมการสนทนาภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-เมดิสันประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาชายวิชาเอกเดียวกัน ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 22 คน กับนักศึกษาชายที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 23 คน รวม 45 คน โดยให้ทั้ง 45 คน ฟังบทสนทนาซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิชาเอกของตนเอง ใช้หูฟังในห้องปฏิบัติการพร้อมกัน 1 บท แล้วให้คนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จับคู่กับคนที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ 15 คู่ ส่วนอีก 15 คนที่เหลือ เป็นผู้สังเกตการณ์ จากนั้นให้นักเรียน 15 คู่ เดิม ฟังบทสนทนาที่ 2 ด้วยกัน ในขณะที่ฟังบทสนทนาให้ทุกคนมีโอกาสพูดคุยกันให้มากที่สุด มีการหยุดเพื่อทำความเข้าใจเป็นระยะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงปฏิกิริยาตอบสนองว่าเข้าใจหรือไม่ เข้าใจด้วยท่าทาง หรือน้ำเสียง จนผู้พูดและผู้ฟังสามารถสื่อสารเข้าใจตรงกัน ผู้สอนจะใช้คำถามเพื่อให้คู่สนทนาได้มีโอกาสพูดคุยถึงสิ่งอื่น ๆ ที่ขยายออกไปจากการฟังบทสนทนา หลังการเรียนปรากฏว่า ผู้เรียนมีการปะทะสังสักันเป็นอย่างดี และสามารถใช้อังกฤษในการสื่อสารได้อย่างรวดเร็ว และผู้สังเกตการณ์ก็สามารถเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน เมื่อผู้ทดลองได้นำไปทดลองกับกลุ่มนักศึกษาหญิง และกลุ่มสหศึกษา ก็ได้ผลดีเช่นเดียวกัน

แมคโดนัลด์, ยูล และเพาเวอร์ส (Macdonald, Yule and Powers. 1994 : 75 - 100) ได้เปรียบเทียบการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหลุยเซียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 23 คน โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่ม A จำนวน 6 คน ใช้กิจกรรมฟัง-พูดแบบเดิม มีครูเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน

กลุ่ม B จำนวน 6 คน ให้ฟังเทปด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการภาษา

กลุ่ม C จำนวน 6 คน ใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

กลุ่ม D จำนวน 5 คน เป็นกลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเกี่ยวกับการสื่อสารซึ่งใช้การสอนและเทคนิคต่าง ๆ ผสมกัน

ประเมินผลการสอนโดยให้ผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ฟังการออกเสียงของนักศึกษาทุกกลุ่ม พบว่า ผู้เรียนในกลุ่ม A B และ C ไม่มีความแตกต่างกันในด้านการออกเสียงและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในขณะที่ผู้เรียนในกลุ่ม D มีการออกเสียงและทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ดีมาก ข้อสรุป คือ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะต้องเป็นการสอนที่ผสมผสานวิธีการสอน เทคนิคการสอน และสื่อการสอนอย่างหลากหลาย

ดร.ชนัน บุทธเสรี (2528 : 72) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบการให้คำปรึกษาเปรียบเทียบกับวิธีสอนตามคู่มือครู กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม จังหวัดนครนายก ระยะเวลา 24 คาบ พบว่า

1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครู ต่างกัน

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครู ไม่แตกต่างกัน

3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนกับบุคลิกภาพของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

กุลชาติ โยสีดา (2529 : 78 - 82) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด และความสนใจที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสีคิ้ว "สวัสดีผดุงวิทยา" จังหวัดนครราชสีมา ระยะเวลา 12 คาบ พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด และมีความสนใจวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

เทพพรชัย รัตนูปการ (2535 : 36) ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการเสริมการสอนทักษะฟัง-พูด โดยใช้หลักกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร กับการสอนแบบปกติ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนสิรินธร จังหวัดสุรินทร์ ใช้เวลา 20 คาบ พบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะฟัง-พูดของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

สุชาติ หล่อนกลาง (2536 : 89) ได้เปรียบเทียบการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การกระตุ้นกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนจันทบุรีเบกษาพิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด ใช้เวลา 14 คาบเรียน พบว่า ความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูน กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

สรุปได้ว่า ทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สามารถพัฒนาขึ้นได้ด้วยวิธีสอนแบบใช้การตอบสนองทางสรีระ การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ การสอนแบบอรรถฐาน และการสอนแบบให้คำปรึกษา การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะต้องเป็นการสอนที่ผสมผสานวิธีการสอน เทคนิคการสอน และสื่อการสอนอย่างหลากหลาย เช่น ให้ฟังเทปด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการภาษา ใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ และการใช้บทบาทสมมุติ ใช้คำถามกระตุ้น และให้มีโอกาสพูดคุยถึงสิ่งอื่น ๆ ซึ่งขยายออกไปจากการฟังบทสนทนา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง

เลเนียร์ (Lanier. 1991 : 1706-A) ได้ศึกษาผลของการแบ่งผิวที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองและความพร้อมในการเรียนของเด็กวัยรุ่นผิวคล้ำ กับนักเรียนชายโรงเรียน Crest High School ซึ่งเป็นโรงเรียนชายล้วนที่มีทั้งนักเรียนผิวขาวและผิวคล้ำ ทางแถบตะวันตกของประเทศสหรัฐอเมริกา ให้นักเรียนจับคู่ผิวเดียวกัน และรวมกลุ่มผิวเดียวกัน ตอบคำถามจากปัญหาที่เหมือนกัน พบว่า นักเรียนผิวขาวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนผิวคล้ำ

กิตติสุข (Kittisook. 1992 : 1839-A) ได้ศึกษาผลของเพศและการให้ข้อมูลต่อการพัฒนาการความเชื่อมั่นในตนเอง ในระยะแรกของการเรียนรู้ภาระงานที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว กับกลุ่มสตรีและบุรุษจำนวนเท่ากัน ที่มหาวิทยาลัยแห่งสูสตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยการให้ภาระงาน 7 ภาระงานเท่ากัน แต่ให้ข้อมูลไม่เท่ากัน ทดสอบทุกครั้งหลังจากสิ้นสุดความพยายามในแต่ละภาระงาน เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง การเตรียมพร้อม การคาดคะเนความเที่ยงตรง และความไม่แน่ใจ พบว่า ในความพยายาม 3 ครั้งแรก กลุ่มบุรุษสามารถทำได้ดีกว่าทุกด้าน แต่หลังจากเสร็จสิ้นภาระงานครั้งที่ 3 แล้ว ไม่พบความแตกต่าง

เลิร์ก (Lirgg. 1992 : 3557-A) ได้ศึกษาความเข้าใจในการเรียนรู้ความเชื่อมั่นในตนเอง และการปรับตัวในการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนที่เรียนแบบชายล้วน

หญิงล้วน และสหศึกษา กับนักเรียนระดับกลาง และไฮสคูล ใช้เวลาเรียน 10 วัน ให้เรียนวิชา ภาษาอังกฤษ โดยให้ครูชาย 1 คน และครูหญิง 1 คน สอนทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า นักเรียนชายที่เรียนแบบสหศึกษาสามารถเรียนได้ดีกว่า มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่า และสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ดีกว่านักเรียนชายที่เรียนแบบชายล้วน ส่วนนักเรียนหญิงที่เรียนแบบหญิงล้วนจะเรียนได้ดีกว่า มีพฤติกรรมที่ดีกว่า และมีความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนดีกว่านักเรียนหญิงที่เรียนแบบสหศึกษา

ซูชีฟ อ่อนโรคสูง (2516 : 70) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเอง กับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 11 พบว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์ในทางตรงกับบุคลิกภาพแสดงตัว แต่สัมพันธ์ทางกลับกันกับความวิตกกังวล ส่วนความวิตกกังวลสัมพันธ์ในทางกลับกันกับบุคลิกภาพแสดงตัว

นิพนธ์ แจ่มเอี่ยม (2519 : 69) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแสดงตัว ความเชื่อมั่นในตนเอง และความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดอุดรธานี พบว่า

1) บุคลิกภาพแสดงตัว มีความสัมพันธ์ทางเส้นตรงกับความเชื่อมั่นในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2) บุคลิกภาพแสดงตัวมีความสัมพันธ์ทางเส้นตรงกับความภาคภูมิใจในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3) ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์ทางเส้นตรงกับความภาคภูมิใจในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อารีย์ เศรษฐชัย (2520 : 73) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกประทับใจ และความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 วิทยาลัยพยาบาล สภาวิชาชีพไทย พบว่า ความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกประทับใจ และความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมเดช อารีย์สวัสดิ์ (2530 : 76) ศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวิสุทธิกษัตริย์ จังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ กับ

การสอนตามคู่มือครู จำนวน 14 คาบ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความเชื่อมั่นในตนเองเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรรณนีย์ เพียรคงชล (2533 : 65) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจันทบุรีประดิษฐารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสอนแบบนวัตกรรมการกับที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ระยะเวลา 14 คาบ วิชาภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความเชื่อมั่นในตนเอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียน ขึ้นอยู่กับสិวิ พศ แบบการจัดชั้นเรียน วิธีการสอน โดยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพแสดงตัว ความรู้สึกรับผิดชอบ และความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียน สามารถพัฒนาขึ้นได้โดยการให้นักเรียนค้นหาคำตอบเอง การให้แสดงบทบาทสมมุติ และการสอนแบบนวัตการ

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำริดวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011)

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำริดวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ011) จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 35 คน โดยการจับสลากหาห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎี อรรถฐาน กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลองสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 20 คาบ ผู้วิจัยสอนเองทั้ง 2 กลุ่มเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาจากอรรถลักษณะชนิดวิธีการ ที่มีความยากง่ายตามระดับ และจุดประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 เรื่อง ได้แก่

2.1 How to perform meditation.

2.2 How to draw a lion.

2.3 How to play London Bridge Game.

2.4 How to tell the time.

2.5 How to paint a jungle scene with your fingers.

2.6 How to go to the school library.

2.7 How to make fruit salad.

แบบแผนการทดลอง

เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized control-group pretest posttest design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2535 : 67) ดังนี้

<u>กลุ่ม</u>	<u>สอบก่อนทดลอง</u>	<u>ตัวแปรอิสระ</u>	<u>สอบหลังทดลอง</u>
R E	T ₁	X	T ₂
R C	T ₁	- X	T ₂

R	แทน การสุ่ม
E	แทน กลุ่มทดลอง
C	แทน กลุ่มควบคุม
X	แทน การจัดกระทำกลุ่มทดลอง
-X	แทน การจัดกระทำกลุ่มควบคุม
T ₁	แทน การสอบก่อนทดลอง
T ₂	แทน การสอบหลังทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) โดยการสอนแบบ T.P.R.

ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามหลักการของ เจมส์ เจ อัชเชอร์ (James J. Asher) และฟรานซิส คริสตี้ และคนอื่น ๆ (Christie and others. n.d.) มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร ในด้าน จุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดประสงค์รายวิชา จากหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

1.2 ศึกษาขอบข่ายและรายละเอียดของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) โดยวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของรายวิชา วิเคราะห์จุดมุ่งหมายของกิจกรรมการเรียนการสอน

1.3 สร้างแผนการสอน สำหรับระยะเวลา 20 คาบ ประกอบด้วยรายละเอียด ดังนี้

1.3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้

1.3.2 โครงสร้างประโยค

1.3.3 เนื้อหา

1.3.4 คำศัพท์

1.3.5 กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย ขั้นนำ ขั้นปฏิบัติ ขั้นประเมินผลการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ขั้นสอนคำศัพท์ใหม่ ขั้นปฏิบัติตามขั้นตอนโดยใช้อรรถลักษณะของภาษาชนิดวิธีการ และขั้นส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอนการเรียนรู้

1.3.6 สื่อการสอน

1.3.7 การวัดผล

1.3.8 เวลา

1.4 นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชา ภาษาอังกฤษ 3 คน พิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.5 นำแผนการสอนไปทดลองใช้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนานกกก อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 10 คน 2 คาบ พิจารณาความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.6 นำแผนการสอนไปทดลองใช้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชายเขาวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 35 คน 5 คาบ พิจารณาความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

2. แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) โดยวิธีสอนตามคู่มือครู
ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามลำดับขั้นการสอนในคู่มือครู มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตร ในด้าน จุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดประสงค์รายวิชา จากหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

2.2 ศึกษาขอบข่ายและรายละเอียดของเนื้อหารายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1

(อ 011) โดยวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของรายวิชา วิเคราะห์จุดมุ่งหมายของกิจกรรมการเรียนการสอน

2.3 สร้างแผนการสอน สำหรับระยะเวลา 20 คาบ ประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้

1.3.1 จุดประสงค์การเรียนรู้

1.3.2 โครงสร้างประโยค

1.3.3 เนื้อหา

1.3.4 คำศัพท์

1.3.5 กิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย ขั้นสร้างความสนใจ
ขั้นแจ้งจุดประสงค์ ขั้นกระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงการเรียนรู้พื้นฐาน ขั้นเสนอทบทวนใหม่โดย
ใช้สื่อกระตุ้น ขั้นให้แนวการเรียนรู้ ขั้นปฏิบัติ ขั้นการให้ข้อมูลป้อนกลับ ขั้นการประเมินผลการ
ปฏิบัติ และขั้นส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอนการเรียนรู้

1.3.6 สื่อการสอน

1.3.7 การวัดผล

1.3.8 เวลา

2.4 นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 3 คน พิจารณาความ
เที่ยงตรงตามเนื้อหาและความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้
เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

3. แบบทดสอบปากเปล่าวัดทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 1
ชุด 10 คำถาม คำถามละ 5 คะแนน รวมคะแนนเต็ม 50 คะแนน มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.1 วิเคราะห์จุดมุ่งหมายของรายวิชา และจุดมุ่งหมายของกิจกรรมการเรียน
การสอน

3.2 สร้างแบบทดสอบปากเปล่า จำนวน 1 ชุด วัดทั้งทักษะฟังและทักษะพูด โดย
ครูเป็นผู้ถามปากเปล่าให้นักเรียนฟังพร้อมทั้งดูรูปภาพและ/หรือ ของจริง ตอบโต้ด้วยภาษาพูด
เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งปรับปรุงมาจากแนวทางการวัดความสามารถในการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสาร

และแนวการให้คะแนนของ แครร์รอล (Carroll, 1982 : 53 - 55, 134 - 139) โดยมี
กรรมการให้คะแนน 2 คน แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ย ดังนี้

- 5 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามถูกต้อง ให้รายละเอียดได้อย่างหลากหลาย โดยพูดได้อย่างราบรื่นไม่ติดขัด
- 4 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามถูกต้อง ให้รายละเอียดได้ เมื่อผู้ถามบอกให้บอกรายละเอียด หรือถามต่อ
- 3 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วมีความลังเล ไม่ตอบในทันที แต่สามารถถามซ้ำและตอบได้ถูกต้อง
- 2 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขให้ถูกต้อง เมื่อได้รับการถามซ้ำ
- 1 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้บ้างเมื่อได้รับการถามซ้ำ
- 0 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถาม และไม่พูดเลย

3.3 นำไป ตรวจสอบความเป็นปรนัย ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง และความ
เที่ยงตรงตามเนื้อหา ความเหมาะสมของคำถาม และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ โดยผู้
เชี่ยวชาญด้านการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 3 คน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแบบทดสอบปากเปล่าไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนนารีวิทยาที่ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) มาแล้ว จำนวน
50 คน

3.5 นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ ดังนี้

3.5.1 หาความยากง่ายเป็นรายชื่อ โดยกำหนด Minimum Requirement
เท่ากับ 20 คะแนน คำถามข้อที่มีจำนวนคนเกินร้อยละ 80 ได้คะแนนไม่ถึง 20 คะแนนเป็น
คำถามยาก คำถามข้อที่มีจำนวนคนเกินร้อยละ 80 ได้คะแนนมากกว่า 20 คะแนน เป็นคำถาม
ง่าย คัดเลือกคำถามข้อที่มีความยากง่าย .20 - .80 ไว้

3.5.2 หาอำนาจจำแนกของแบบทดสอบปากเปล่าเป็นรายชื่อ (Item
Analysis) ด้วยวิธีทดสอบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดย t-test กลุ่มสูง และ
กลุ่มต่ำหาได้จาก 25 % ของจำนวนตัวอย่างทั้งหมดที่ได้คะแนนสูงและต่ำตามลำดับ เพื่อเลือกข้อ

ทดสอบมากเบส่าที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติไว้ โดยวิธีสูตร

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}} \quad (\text{แก้ว สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2536 : 185})$$

t แทน ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจนัยของข้อสอบ

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

s_H^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง

s_L^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ

n_H แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง

n_L แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

3.6 นำแบบทดสอบมากเบส่า ที่ผ่านการคัดเลือกมาชี้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

1 โรงเรียนทุ่งกระดังงา อำเภอมือง จังหวัดอุดรธานี ที่ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ

หลัก 1 (อ 011) มาแล้ว และไม่ซ้ำกลุ่มเดิม จำนวน 50 คน แล้วนำคะแนนมาหาค่าความ

เชื่อมั่น โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามสูตร

$$= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{s^2_i}{s^2_t} \right] \quad (\text{หลวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2535 : 132})$$

แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อ

s^2_i แทน คะแนนความแปรปรวนแต่ละข้อ

S^2_t แทน คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

แล้วคัดเลือกข้อทดสอบที่มีค่าความเชื่อมั่นสูงสุดไว้ 10 ข้อ

4. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 ข้อ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

4.1 วิเคราะห์พฤติกรรมและองค์ประกอบของความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

4.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
มุ่งสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ได้แก่ ความกระตือรือร้นในการพูดภาษาอังกฤษ ความกล้าพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ความมั่นใจในการตอบคำถาม ความฉะฉานในการพูด และความคิดริเริ่มในการใช้ถ้อยคำที่เป็นของตนเอง โดยศึกษาหลักการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมของ สุขชา และสุรางค์ จันทร์เอม (2518 : 46 - 47) เชิดศักดิ์ ภิรมวาสันธุ์ (2525 : 53 - 56) สุภาพ วาดเขียน (2525 : 25 - 26) และ วิเชียร เกตุสิงห์ (2530 : 90 - 94) แล้วนำมากำหนดรูปแบบของแบบสังเกตพฤติกรรม ภายใต้อาณัติของ ผศ.ดร.ติลก ติลกานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิจัยจากสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผู้สังเกตพฤติกรรม คือ อาจารย์ประจำวิชาและผู้วิจัย ซึ่งได้มีการประชุมตกลง และทดลองสังเกตให้ระดับคะแนนพฤติกรรมร่วมกันก่อนนำไปใช้จริง แล้วนำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย ตามเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 4 คะแนน สำหรับพฤติกรรมที่พอใจอย่างยิ่ง
- 3 คะแนน สำหรับพฤติกรรมที่ค่อนข้างพอใจมาก
- 2 คะแนน สำหรับพฤติกรรมที่พอใจปานกลาง
- 1 คะแนน สำหรับพฤติกรรมที่ไม่ค่อยพอใจ
- 0 คะแนน สำหรับพฤติกรรมที่ยังไม่พอใจ

4.3 นำไป ตรวจสอบความเป็นปรนัย ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ โดยประธานและกรรมการผู้ควบคุมการทำวิจัย และผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา 3 คน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

4.4 นำแบบวัดพฤติกรรมไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน

4.4 นำแบบวัดพฤติกรรมการบริโภคของร้านกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
น้ำรีวิทยาที่ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) มาแล้ว จำนวน 50 คน

4.5 นำแบบวัดพฤติกรรมการตรวจจำคะแนน แล้วนำมาหาอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
โดยแบ่งกลุ่มที่ได้คะแนนสูงออกมาร้อยละ 25 เป็นกลุ่มสูง และกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำออกมาร้อยละ
25 เป็นกลุ่มต่ำ แล้วใช้วิธีทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้ t -test เพื่อเลือกแบบ
ทดสอบข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติไว้ โดยใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s^2_H}{n_H} + \frac{s^2_L}{n_L}}} \quad (\text{ส่วน} \quad \text{ส่วนศ. และ} \quad \text{อังกณ} \quad \text{ส่วนศ.} \quad 2536 : 185)$$

t แทน ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

s^2_H แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง

s^2_L แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ

n_H แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง

n_L แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

4.6 นำแบบวัดพฤติกรรมการบริโภคของร้านกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนทุ่งกระดังงา อําเภอมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ที่ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1
(อ 011) มาแล้ว จำนวน 50 คน มาหาวิธีเลือกแบบ แล้วหาความเชื่อมั่น โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์
ความน่าเชื่อถือ (c Coefficient)

การดำเนินการทดลอง

1. เลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง แล้วกลุ่มเป็นกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง
2. วัดทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่าง โดยการทดสอบปากเปล่า และวัดความเชื่อมั่นตนเองด้านการใช้ภาษาอังกฤษ โดยให้ทำแบบวัดพฤติกรรม ก่อนทดลอง
3. ดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยสอนเองทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 35 คน วันละ 1 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 4 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 20 คาบ เริ่มทดลองสอนวันจันทร์ที่ 22 พฤษภาคม 2538 ถึงสิ้นสุดการทดลองวันศุกร์ที่ 23 มิถุนายน 2538 สอนตามตารางสอน คือ กลุ่มทดลองสอนวันจันทร์คาบที่ 1 วันอังคารคาบที่ 3 วันพุธคาบที่ 5 และวันศุกร์คาบที่ 5 กลุ่มควบคุมสอนวันจันทร์คาบที่ 2 วันอังคารคาบที่ 5 วันพุธคาบที่ 1 วันพฤหัสบดีคาบที่ 5
4. วัดทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มตัวอย่าง โดยการทดสอบปากเปล่า และวัดความเชื่อมั่นตนเองด้านการใช้ภาษาอังกฤษ โดยให้ทำแบบวัดพฤติกรรม หลังทดลอง
5. นำข้อมูลมาวิเคราะห์ผล สรุปผลและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลมาแจกแจงความถี่แล้ว แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานทั้ง 4 ข้อ ดังนี้

1. ตรวจสอบสมมุติฐานข้อ 1 และ ข้อ 2 เปรียบเทียบทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test ชนิด Difference Score (Scott and Wertheimer, 1966 : 254)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{\sqrt{SD_1^2 + SD_2^2}}$$

$$s_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{s_D^2}{n_1} + \frac{s_D^2}{n_2}}$$

$$s_D^2 = \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2 + \sum (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

t แทน ค่าสถิติในการแจกแจงของค่า t (t-distribution)

MD₁ แทน ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

MD₂ แทน ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

s_D² แทน ความแปรปรวนร่วมของคะแนนความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่

n₁ แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มทดลอง

n₂ แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มทดลอง

df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

2. ตรวจสอบสมมุติฐานข้อ 3 และ ข้อ 4 เปรียบเทียบทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ใช้ t - test dependent (ชูศรี วงศ์รัตน์.2534 : 201) ตามสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

$$df = n - 1$$

t = แทน ค่าสถิติในการแจกแจงของค่า t (t-distribution)

D = แทน ผลต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่

n = แทน จำนวนคู่

df = แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

D แทน ผลต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่

ΣD แทน ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่

MD แทน ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่

S^2_D แทน ความแปรปรวนร่วมของคะแนนความแตกต่าง

t แทน ค่าสถิติในการแจกแจงค่า t (t - distribution)

** แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎี

อรรถฐาน

กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนของก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t-test ชนิด Different Score ได้ผลดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

	N	MD	S^2_D	t
กลุ่มทดลอง	35	15.94	11.0	10.32 **
กลุ่มควบคุม	35	7.6		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 1 แสดงว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐานมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ 1.1

2. เปรียบเทียบความเชื่อมั่นตนเองก่อนการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกต เพื่อวัดความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อน และหลังการทดลอง แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t -test ชนิด Different Score ได้ผลดัง แสดงในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม

	N	MD	S^2_D	t
กลุ่มทดลอง	35	11.14	12.36	7.48 **
กลุ่มควบคุม	35	4.86		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 2 แสดงว่า ความเชื่อมั่นในตนเองด้านพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐานมีความเชื่อมั่นในตนเองด้านพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามทฤษฎีอรรถฐาน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

3. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการ

ทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนในกลุ่มทดลองมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t-test ชนิด Dependent ได้ผลดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	$(\Sigma D)^2$	t
ก่อนเรียน	35	5.34	558	9458	311364	23.2**
หลังเรียน	35	21.29				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 แสดงว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐานมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนในกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t-test ชนิด Dependent ได้ผลดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	$(\Sigma D)^2$	t
ก่อนเรียน	35	5.34	266	2208	70756	19.21**
หลังเรียน	35	12.94				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 แสดงว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกลุ่ม มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4. เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

4.1 เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อวัดความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนการสังเกต ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนในกลุ่มทดลองมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t-test ชนิด Dependent ได้ผลดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	$(\Sigma D)^2$	t
ก่อนเรียน	35	2.37	390	4576	152100	25.32**
หลังเรียน	35	13.66				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 5 แสดงว่า ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐานมีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4.2 เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษา

อังกฤษ เพื่อวัดความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนการสังเกตก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนในกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t -test ชนิด Dependent ได้ผลดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	$(\Sigma D)^2$	t
ก่อนเรียน	35	2.37	170	1436	28900	6.78**
หลังเรียน	35	7.23				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 64 แสดงว่า ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด และความเชื่อมั่นในตนเองด้านการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลได้ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และ

นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกัน

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำริดวิทยา อำเภอเมืองจังหวัดอุดรดิตถ์ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำริดวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิตถ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 35 คน โดยการจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอนทักษะฟัง-พูด ตามการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน จำนวน 7 แผน

3.2 แผนการสอนทักษะฟัง-พูด ตามคู่มือครู จำนวน 7 แผน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบทดสอบปากเปล่าเพื่อวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 1 ชุด

4.2 แบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาหลักการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เชิงพฤติกรรมศาสตร์ ของ วิเชียร เกตุสิงห์, สุภาพ วาดเขียน, เชิดศักดิ์ โจนวาสินธุ์, สุชา และสุรางค์ จันทรเอม จำนวน 1 ชุด

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ทำการทดสอบและสังเกตพฤติกรรมก่อนการทดลอง (Pre-test) นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบปากเปล่าเพื่อวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดย ผู้วิจัย และอาจารย์ที่รับผิดชอบในการสอน วิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนนารีวิทยา

2. ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองสอนเองทั้งสองกลุ่ม โดยใช้เวลาในการสอนกลุ่มละ 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที วันละ 1 คาบ รวมเวลาในการทดลองทั้งสิ้นกลุ่มละ 20 คาบ 20 วัน สอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักสูตร จุดมุ่งหมายรายวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1(อ 011) แผนการสอนกลุ่มควบคุมสร้างขึ้นตามขั้นการสอนทักษะฟัง-พูด ของหน่วยศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ส่วนแผนการสอนกลุ่มทดลองสร้างขึ้นตามวิธีการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน เนื้อหาที่ใช้สอนเป็นเนื้อหาเดียวกันทั้งสองกลุ่ม สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษภายในระยะเวลา 20 คาบ ดังนั้น จุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละแผนการสอนจึงเป็นไปเพื่อวัดความสามารถในการฟัง-พูด โดยมีวัดความสามารถในการอ่านและการเขียน แต่ทั้งนี้ในแต่ละแผนการสอนจะมีการฝึกทักษะทั้ง 4 ตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาซึ่งต้องเรียนรู้ พร้อมทั้งฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนควบคู่กันไป โดยในขั้นตอนของการส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโยงการเรียนรู้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการเรียนแต่ละแผนการสอนจะมุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะอ่านและเขียนพร้อมทั้งประเมินผลการปฏิบัติเพื่อให้ทราบผลและพัฒนาการเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน

3. ทำการทดสอบหลังการทดลอง และสังเกตพฤติกรรมระหว่างการทดลองและหลังการทดลอง (Post-test) นักเรียนทั้งสองกลุ่มโดยใช้แบบทดสอบและแบบสังเกตพฤติกรรมชุดเดียวกับที่ใช้ก่อนการทดลอง

4. รวบรวมข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test Independent ชนิด Difference Score
2. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test Independent ชนิด Difference Score
3. เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ t-test dependent
4. เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ t-test dependent

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถในการฟัง-พูด สูงกว่ากลุ่มควบคุม
2. ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่ากลุ่มควบคุม
3. ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
4. ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ค้นพบสิ่งต่อไปนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดย นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน มีความสามารถในการฟัง-พูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้ เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการฟัง จากสิ่งที่ได้เห็น และได้ปฏิบัติ การได้ฟังมาก เห็นมาก และปฏิบัติมาก ทำให้มีความมั่นใจ และเมื่อมีความพร้อมที่จะพูดสามารถพูดออกมาจากความเข้าใจ เนื่องจากผ่านการซ้ำซ้ำทวนตลอดเวลา ทำให้มีเวลาในการเก็บข้อมูลผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ ได้เห็นด้วยตา ได้ยินด้วยหู ในขณะที่ครูพูดให้ฟังพร้อมกับแสดงท่าทางให้ดู 2 - 3 ครั้งก่อน จึงให้นักเรียนปฏิบัติตาม ซึ่งในขั้นปฏิบัตินี้เป็นการแสดงออกด้วยภาษาท่าทาง (Gesture) ภาษากาย (Body Language) เช่น การทำสมาธิ การเดินเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา เดินตรงไป การเล่นเกม London Bridge หรือ การที่นักเรียนได้ใช้มือจับ สัมผัส และลงมือปฏิบัติ เช่น การวาดภาพสีรถ การระบายสีภาพทึบ การหมุนเข็มนาฬิกาอ่านเวลา การจิมรสผ่านลิ้น เช่น การทาบผลไม้ลอยแก้วด้วยตนเอง และมีโอกาสได้รับประทานด้วย ฯลฯ ซึ่งในขณะที่นักเรียนปฏิบัติ นักเรียนจะได้ยิน ได้ฟังคำศัพท์เกี่ยวกับการปฏิบัติ ตลอดจนอุปกรณ์ และสิ่งของที่ใช้ในการปฏิบัติตลอดเวลา ทำให้เกิดการจำอย่างถาวร ทั้งยังไม่ได้ถูกบังคับให้พูดจนกว่าจะเกิดความพร้อม ทำให้มีความมั่นใจที่จะค่อย ๆ สื่อออกมาเป็นคำพูดสั้น ๆ หรือ เป็นวลี แล้วขยายเป็นประโยคสั้น ๆ และเป็นประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เป็นการสื่อคำพูดออกมาจากความเข้าใจที่สามารถสื่อความหมายได้ ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจที่สามารถพูดออกมาแล้วเป็นที่เข้าใจได้ ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะดัดแปลงประโยคที่ได้เรียนไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่สามารถสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี เนื่องจาก มีความเข้าใจในคำศัพท์ และโครงสร้างประโยค ที่ผ่านการฝึกปฏิบัติจากการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอ จะเห็นได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีโอกาสนในการฟัง-พูดในสถานการณ์

จริง อันเป็นการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร มากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ซึ่งการฟัง-พูดจะมุ่งไปที่ การฟังแล้วพูดตามทันที ตัวอย่างเช่น การสอนคำศัพท์ ครูจะพูดคำศัพท์พร้อมแสดงของจริง ทำท่าทาง หรือภาพประกอบ และบัตรคำ ให้นักเรียนฟัง ดู แล้วพูดตามทันที ถึงแม้ว่านักเรียนจะเกิดความคิดรวบยอดเหมือนกัน แต่การที่นักเรียนพูดตามทันทีทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสติดตาม และการที่นักเรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาภายในภาษาท่าทาง หรือประสาทสัมผัส ในการตอบโต้ ประกอบกับเน้นให้นักเรียนได้ฝึกพูดจากกระสวนประโยคที่กำหนดให้ โดยนักเรียนไม่มีโอกาสคิดประโยคด้วยตนเอง ทำให้การเก็บสะสมข้อมูลเป็นไปในลักษณะฉาบฉวย เวลาพูดออกมาจึงเป็นการพูดจากการเลียนแบบ มากกว่าเกิดจากความเข้าใจ ดังนั้น จึงไม่ค่อยมีความคล่องในการพูดเหมือนกับนักเรียนในกลุ่มทดลอง

1.2 เนื่องจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ประกอบด้วยนักเรียน 3 ประเภท ได้แก่ 1) นักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษพอสมควร 2) นักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษเล็กน้อย และ 3) นักเรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษมาก่อนเลย นักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการสอนคำศัพท์ใหม่ด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งโดยมีครูเป็นแม่แบบ แสดงให้ดู 2 - 3 ครั้ง เมื่อเห็นว่านักเรียนสามารถปฏิบัติด้วยตนเองได้จึงให้ทำเอง นักเรียนในกลุ่มทดลองจึงสามารถเรียนไปด้วยกันได้โดยไม่มีใครรู้สึกว่าด้อยกว่ากันจากประสบการณ์เดิม ทั้งนี้ ในระยะแรกครูได้จัดให้นักเรียนที่เรียนมาแล้วเป็นผู้นำกลุ่ม ทำให้นักเรียนที่เรียนมาแล้วมีโอกาสดำเนินการแสดงความสามารถก่อน และในขณะที่แสดงออก ครูจะให้แรงเสริมทางบวกอย่างต่อเนื่อง เมื่อเห็นว่าผู้ที่ยังไม่เคยเรียนมาก่อน ได้ดูแบบอย่างมาพอสมควร เริ่มต้นคุยกับภาษา และการแสดงออกจนกระทั่งเกิดความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย (Feeling of Security and Safety) และมีความกล้าที่จะพูดโดยไม่กลัวผิดแล้ว จึงให้โอกาสได้แสดงออกบ้าง จึงส่งผลให้นักเรียนทั้ง 3 ประเภทมีความกระตือรือร้นอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งต่างกับนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่มีนักเรียนประเภทเดียวกันอยู่ในกลุ่ม แต่ใช้วิธีสอนที่นักเรียนที่เคยเรียนมาแล้วคุ้นเคย ในขณะที่ผู้ที่ยังไม่เคยเรียนมาเลยเป็นผู้ที่มาเริ่มต้นเรียนใหม่ทั้งหมด ทำให้ผู้ที่รู้แล้วคุ้นเคยกับวิธีการเรียนและสามารถรับรู้ได้เร็วกว่าผู้ที่ยังไม่เคยเรียน และนักเรียนแต่ละประเภทก็ไม่สามารถเรียนตามกันทัน หากผู้สอนสอนช้าช้าทวนมาก ๆ ผู้ที่เรียนแล้วก็เกิดความเบื่อหน่าย แต่หากสอนโดยคำนึงถึงผู้ที่เรียนมาแล้ว ผู้ที่ยังไม่ได้เรียนมาก็ตามไม่ทัน จึงเกิดความรู้สึกอึดอัด และท้อถอย ไม่มีกำลังใจในการเรียน ทั้งนี้ เนื่องจากนักเรียนแต่ละประเภทมีจุดเริ่มต้นที่ต่างกันนั่นเอง

1.3 บรรยายภาษาชั้นเรียน แบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน เป็น การเรียนที่สนุกสนาน ตื่นเต้น และมีชีวิตชีวา เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสนับปฏิบัติกิจกรรมที่ต้อง เคลื่อนไหวร่างกายบ่อย ๆ ซึ่งทำให้ไม่ต้องนั่งอยู่กับที่ตลอดเวลา เริ่มต้นจากการปฏิบัติตามแบบที่ ผู้สอนพูดพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบ การปฏิบัติเป็นกลุ่ม เป็นคู่ แล้วจึงฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ เรียนรู้จากของจริง ท่าทาง และรูปภาพ ผู้เรียนจะตื่นเต้นกับเนื้อหาซึ่งเป็น อรรถลักษณะชนิดวิธีการที่จะต้องปฏิบัติด้วยตนเอง ด้วยการเลียนแบบ จดจ้องอยู่กับผลงานที่จะ ได้จากการปฏิบัติ เริ่มจากตื่นเต้น สนใจ เอาใจจดจ่อ ทำให้เกิดความเข้าใจ ความจำที่ถาวร เพราะมีความรู้สึกว่าได้อยู่ในสถานการณ์จริง จึงอยากใช้ภาษาโดยการพูด และเมื่อพูดออกมา แล้วสามารถสื่อสารได้ ทำให้เกิดกำลังใจ และมีความมั่นใจว่าจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ใน สถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันได้ ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรมัธยมศึกษาที่บริหารจัดการเรียนการสอนตาม ความต้องการ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน ซึ่งเป็นนักเรียนที่กำลังเปลี่ยนแปลงจากวัย เด็กเข้าสู่วัยรุ่น

ในทางตรงข้ามนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูไม่มีโอกาสที่จะฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และแทบจะไม่มีโอกาสที่จะได้คิดประโยชน์ของตนเอง เนื่องจากเป็นการสอนที่เน้นเนื้อหาวิชา โดยเริ่มจากการดู การฟัง การพูดตาม การฝึกพูดตามกระสวนประโยคที่กำหนดให้ ทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการออกเสียง ความหมาย และความถูกต้องของไวยากรณ์ ทำให้ไม่เกิดความคล่องในการพูด เพราะเริ่มต้นที่การฟังที่จะต้องระมัดระวังทั้งการจับสำเนียง ความหมายและไวยากรณ์ให้ถูกต้อง ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาค้นคว้าของ ราเชด (Rashed. 1990 : 732 - A) ที่พบว่า นักเรียนชั้นเตรียมอุดมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบ T.P.R. มีความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษด้วยความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบ Audio Lingual มาก และสอดคล้องกับการศึกษาค้นคว้าของ วนิดา วงษ์จันทร์หาญ (2532 : 60) ที่สรุปว่า การสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. เป็นการสอนที่สามารถพัฒนาการฟัง-พูด คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคได้ดีกว่าการสอนตามคู่มือครู

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับ นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ แตกต่าง

กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดย นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

การเรียนด้วยการสอนแบบ T.P.R. เป็นการเรียนจากประโยคคำสั่งที่ครูผู้สอนเป็นผู้ที่สาธิตการปฏิบัติตามคำสั่งนั้น 2 - 3 ครั้ง ก่อนทุกครั้งที่จะเริ่มสอนคำศัพท์ หรือคำสั่งใหม่ เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะปฏิบัติตาม ทั้งยังได้ฝึกปฏิบัติซ้ำ ๆ อันเป็นการย้ำทวนจนเกิดความแน่ใจ และเกิดความจำที่ถาวร ทำให้ผู้เรียนไม่มีความวิตกกังวลว่าจะทำผิด เนื่องจากได้สังเกตการปฏิบัติของผู้สอนซึ่งเป็นแม่แบบเสมอ และการเรียนรู้คำศัพท์อื่นที่เป็นคำนาม จะได้เห็นของจริง ได้จับ ได้ปฏิบัติโดยผู้สอนจะใช้คำสั่งที่ได้เรียนรู้มาแล้วมาประกอบการสอน คำศัพท์ที่เป็นคำนาม ตลอดจน คำศัพท์ประเภทอื่น ที่ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว จากท่าทาง จากการปฏิบัติ จากการยกตัวอย่าง จากรูปภาพ ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ทันทีโดยไม่ต้องแปลเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษกลับไปกลับมา และผู้สอนไม่จำเป็นต้องอธิบายให้ทราบความหมาย จากการเรียนที่เริ่มต้นด้วยผู้สอนเป็นแม่แบบ ให้ฝึกเป็นกลุ่มก่อน แล้วจึงฝึกเป็นคู่ ฝึกด้วยตนเอง การประเมินผลการเรียนเริ่มต้นจากการประเมินผลเป็นกลุ่ม เป็นคู่ ซึ่งตลอดระยะเวลาของการฝึกและการประเมินผลผู้เรียนจะได้รับการเสริมแรงตลอดเวลา แม้จะพูดผิดผู้สอนจะไม่ตำหนิหรือแก้ไขในทันทีแต่จะให้โอกาสทบทวนและแก้ไขด้วยตนเอง เมื่อเห็นว่าผู้เรียนมีความมั่นใจว่าสามารถแสดงออกด้วยตนเองได้จึงประเมินผลทีละคน ทำให้ผู้เรียนได้สะสมข้อมูลและผ่านการฝึกมาแล้วอย่างเพียงพอ ประกอบกับความเชื่อมั่นในความสำเร็จในการพูดในขณะที่ฝึกปฏิบัติ มีความเชื่อมั่นในตนเองที่จะพูดออกมาเป็นภาษาอังกฤษ กระตือรือร้น และกล้าพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาของตนเองได้อย่างจะฉาน ไม่มีความวิตกกังวลว่าจะพูดผิด เช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก ที่เริ่มเรียนรู้จากความหมาย และการสื่อภาษาก่อนที่จะเรียนรู้กฎเกณฑ์ ซึ่งจะเห็นได้ว่า การสอนตามคู่มือครูจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้กฎเกณฑ์ จากกฎเกณฑ์ให้ได้ แล้วฝึกใช้ประโยคตามกระสวนประโยคที่กำหนดให้ เป็นการเรียนรู้ที่สวนทางกับการเรียนรู้ภาษาแม่ เมื่อนำไปใช้จริงจึงมีความวิตกกังวลว่าจะใช้ผิด ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่พูดนั้นถูกหรือผิด ทำให้ขาดความคล่องในการพูด และลังเลก่อนที่จะพูดออกมา เพราะจะคิดถึงแต่ประโยคตัวอย่าง ทั้งคำศัพท์ โครงสร้าง และไวยากรณ์

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงเป็นเหตุให้นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบ T.P.R. ที่

พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู

3. ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3.1 นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสามารถในการฟัง-พูด หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

3.1.1 วิธีสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน เป็นการสอนด้วยคำสั่งแล้วตามด้วยการปฏิบัติทันที เป็นการรับรู้ภาษาที่เลียนแบบการรับรู้ภาษาแม่ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว (Unconscious Learning) ค่อยเป็นค่อยไปโดยสะสมประสบการณ์และข้อมูลที่ละน้อย การเรียนด้วยการกระทำเป็นการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดความจำที่ถาวร ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการทำงานของสมอง ซึ่ง อัชเชอร์ (Asher, 1982 : 24) ได้สรุปว่าการรับรู้ภาษาจะสามารถสื่อโดยตรงจากการปฏิบัติ ซึ่งเป็นการทำงานของสมองซีกขวาที่มีพัฒนาการเรียนรู้ภาษาได้เร็วกว่าสมองซีกซ้ายมาก ทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อภาษาพูดออกมาจากความเข้าใจ และประสบผลสำเร็จในการสื่อสารจากการพูด

3.1.2 เนื้อหาที่เรียน เป็นอรรถลักษณะชนิดวิธีการซึ่งนักเรียนให้ความสนใจมาก เพราะการนำอรรถลักษณะของภาษามาเป็นตัวเดินเรื่อง ทำให้เข้าใจง่าย เนื่องจากมีแบบแผน มีจุดประสงค์ และมีวิธีการเดินเรื่องที่ชัดเจน ทำให้นักเรียนมีแนวทางที่จะพูด จึงเกิดความมั่นใจที่จะคิดคำพูดของตนเองจากแนวทางที่เคยได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็น และได้ปฏิบัติบ่อย ๆ เป็นแรงจูงใจทำให้ผู้เรียนอยากเรียน และสนุกสนานกับการเรียนอยู่ตลอดเวลา สังเกตได้จากความกระตือรือร้นที่จะนำอุปกรณ์มาเรียน การจัดกลุ่มอย่างรวดเร็ว การตั้งใจฟังและปฏิบัติตามคำสั่งด้วยความกระฉับกระเฉงว่องไวด้วยหน้าตาที่ยิ้มแย้มแจ่มใส และการฝึกพูดในสิ่งที่เขามีความมั่นใจที่จะพูดออกมาและใช้ภาษาอังกฤษในการพูดหยอกเข้ากันเอง

3.1.3 สื่อการเรียนที่จัดใช้เป็นวัสดุ อุปกรณ์หาได้ในท้องถิ่น นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้โดยใช้เวลาที่นักเรียนมีอยู่ หรือหาได้ง่าย โดยอาจไม่ต้องซื้อ และซื้อได้ในราคาถูก ซึ่ง

ทั้งนักเรียนและครูจะสนุกกับการหาวัสดุ อุปกรณ์ที่จะนำมาใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน การนำสิ่งที่ผู้เรียนรู้จักเป็นอย่างดีในภาษาแม่มาเป็นสื่อการเรียนภาษาอื่นทำให้สามารถรับรู้ความหมายและพัฒนาความคิดรวบยอดได้อย่างรวดเร็ว เพราะเป็นการเรียนรู้จากของจริงจากประสบการณ์เดิมที่นักเรียนมีอยู่ ไม่ต้องแปลเป็นภาษาแม่ผู้เรียนก็สามารถทำความเข้าใจในทันที

3.1.4 การแบ่งกลุ่มผู้เรียน แต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยนักเรียนทั้ง 3 ประเภท แต่ละกลุ่มไม่มีความได้เปรียบเสียเปรียบซึ่งกันและกัน กล่าวคือ ทุกกลุ่มจะประกอบด้วยนักเรียนที่เรียนมาแล้ว มีความรู้ดีพอสมควร กับเรียนมาแล้วแต่มีความรู้บ้างเล็กน้อย และนักเรียนที่ยังไม่ได้เรียนมาเลย ทำให้เห็นว่าแต่ละกลุ่มมีทั้งคนเก่งและไม่เก่งคละกัน เมื่อครูให้ทำกิจกรรมกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีความรู้สึกว่าจะต้องพยายามเอาชนะกลุ่มอื่นให้ได้ ทั้งความเร็วในการปฏิบัติ และความสามารถในการพูด ทำให้เกิดความสามัคคีในกลุ่มเดียวกัน นักเรียนแต่ละกลุ่มจะตั้งใจฟัง ตั้งใจปฏิบัติตาม กระตือรือร้นในการฝึกพูด ทั้งนี้ ในขั้นตอนของการประเมินผลการเรียนรู้จะให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอาสาสมัครพาให้กลุ่มอื่นดู กลุ่มใดสามารถทำได้ก่อนและได้รับความชมเชยจะมีความรู้สึกภาคภูมิใจ สำหรับการประเมินผลในขั้นตอนต่อไปครูจะให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มอาสาสมัครออกมาช่วยกันแสดงให้เพื่อนดู ทำให้ผู้เรียนมีการตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา ซึ่งตรงกันข้ามกับนักเรียนที่เรียนในกลุ่มควบคุม ที่ส่วนใหญ่นักเรียนที่เรียนมาแล้วจะเรียนรู้ได้เร็วกว่า ดีกว่า และชอบแสดงออกมากกว่า ส่วนคนที่ยังไม่เคยเรียนมาก่อน จะไม่ชอบแสดงออกเนื่องจากไม่มีความมั่นใจ ทำให้เกิดความกลัวและไม่กล้าที่จะแสดงออก รวมทั้งไม่กล้าที่จะพูดออกมา

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้ว เป็นเหตุให้เกิดพัฒนาการในการเรียนรู้ และทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน มีความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3.2 นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสามารถในการฟัง-พูด หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องจากเหตุผลที่ว่า การสอนตามคู่มือครูก็เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้นกว่าเดิมได้ เพราะเป็นการสอนตามลำดับขั้น ได้แก่ การสร้างความสนใจ การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ การทบทวนประสบการณ์เดิม การเสนอทเรียนใหม่ การให้แนวการเรียนรู้ การฝึกฟัง-พูด มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ การประเมินผลการเรียนรู้ ส่งเสริมความมั่นใจและถ่ายโอนการเรียนรู้

เพียงแต่ในแต่ละชั้นอาจแตกต่างกันไปในแต่ละแผนการสอน ที่พิจารณาตามความเหมาะสมของเนื้อหา และข้อจำกัดในด้านต่าง ๆ ซึ่งการจัดลำดับชั้นการสอนดังกล่าวมาแล้ว ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล สำหรับครูที่สอนประจำการจะสามารถสอนซ่อมเสริมให้นักเรียนแต่ละคนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้ตามอัตรา จึงเป็นการสอนที่นิยมนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เพราะทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สูงขึ้นได้ได้เช่นกัน

4. นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน และนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดย มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4.1 นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดย มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ เนื่องมาจากเหตุผล ดังต่อไปนี้

4.1.1 การเรียนด้วยการปฏิบัติแบบค่อยเป็นค่อยไป ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกมั่นคง (Feeling of Security) ปลอดภัย (Feeling of Safety) และมีความรู้สึกภาคภูมิใจ (Feeling of Accomplishment) ซึ่งเกิดจากการได้รับแรงเสริมที่สื่อสารออกมาแล้วเป็นที่เข้าใจ จึงทำให้เกิดความเชื่อมั่นที่จะพูดออกมา ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของ อัชเชอร์ (Asher, 1982 : 19) ที่ว่า การเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะฟังก่อนทักษะพูด โดยให้คำตอบสิ่งที่ได้ยินด้วยการปฏิบัติแบบค่อยเป็นค่อยไป จะทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถตอบโต้ได้อย่างถูกต้อง และมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษา และสอดคล้องกับการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของ เดโช สนวนานนท์ (2516 : 335) กล่าวคือ การประสบความสำเร็จเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิตจะเป็นบันไดที่นำไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเองได้ในที่สุด

4.1.2 บรรยากาศในการเรียนมีลักษณะ เป็นกันเอง ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ทำให้ผู้เรียนไม่มีความเครียดและวิตกกังวล ค่อย ๆ สะสมประสบการณ์ในการฟัง จากการที่ได้แสดงออกเพื่อตอบสนองการฟัง จึงมีข้อมูลที่จะตัดสินใจด้วยตนเอง ประกอบกับได้รับแรงเสริมทางบวกอย่างต่อเนื่อง มีความสำเร็จในการพูดภาษาอังกฤษทีละน้อย จนเชื่อว่าสามารถพูดภาษา

อังกฤษด้วยตนเองได้ เป็นการสร้างบันไดที่พาให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจะต้องมีความกระตือรือร้นที่จะพูด กล่าวพูดและกล้าตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษ อย่างจะฉาน และสามารถใช้ถ้อยคำของตนเองได้เป็นอย่างดี

เป็นผลให้ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนนี้พัฒนาสูงขึ้นกว่าก่อนที่จะเรียน

4.2 นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดย มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ เนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

การสอนตามคู่มือครูก็เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้นกว่าเดิมได้ เพราะเป็นการสอนตามลำดับขั้นที่ทำให้ นักเรียนได้พูดจากประโยคที่ง่ายไปหายาก พาให้นักเรียนค่อย ๆ สะสมความรู้ทีละเล็กละน้อย เป็นความรู้ที่ได้จากการจำและความเข้าใจ ซึ่งนักเรียนได้ผ่านการฝึกฝน การปฏิบัติทำให้มีประสบการณ์ ประกอบกับได้รับข้อมูลป้อนกลับและแรงเสริมทางบวกอยู่เสมอ เป็นการสะสมความสำเร็จทีละเล็กละน้อย ซึ่งสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นในตัว of นักเรียนได้ เป็นผลให้ความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครูพัฒนาสูงขึ้นกว่าก่อนที่จะเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1.1 การสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน ให้ผลดีแก่ผู้เรียนทั้งด้านการพัฒนาทักษะฟัง-พูด และความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และพบว่า การสอนแบบนี้สามารถใช้ได้ดีกับผู้เรียนที่มีพื้นฐานการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน โดยไม่ทำให้ผู้ที่มีพื้นฐานดีกว่าเกิดความเบื่อหน่าย และไม่ทำให้ผู้ที่มีพื้นฐานน้อยกว่า หรือไม่มีพื้นฐานเลยเกิดความท้อถอย การให้ผู้ที่มีพื้นฐานดีกว่าเป็นผู้นำกลุ่ม นอกจากจะสร้างความภาคภูมิใจและความ

เชื่อมั่นในตนเองให้พวกเขาแล้ว ผู้เรียนเหล่านี้ยังสามารถช่วยหาการเรียนการสอนเป็นไปด้วยความราบรื่น มีบรรยากาศที่เป็นกันเองยิ่งขึ้น สามารถลดภาระให้แก่ผู้สอนได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ นอกจากจะทำให้เป็นศูนย์กลางแล้ว ควรให้จับคู่กับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานความรู้มาก่อนเลย ด้วยวัย สภาพแวดล้อม และประสบการณ์เดียวกัน จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2 การเลือกเนื้อหาที่จะนำมาใช้สอนควรคำนึงถึง สภาพแวดล้อม ห้องถื่น วัย ความสนใจ การนำไปใช้ในสถานการณ์จริงของผู้เรียน ตลอดจนเหมาะสมกับเวลาที่สอน จะช่วยหาการเรียนการสอนน่าสนใจ หากเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับการประกอบอาหารควรวางแผนการจัดอุปกรณ์ และเวลาในแต่ละขั้นตอนอย่างรัดกุม มิเช่นนั้นผู้เรียนจะสนุกสนานกับการปฏิบัติ และการกินจนไม่สามารถสอนให้บรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ได้

1.3 การเรียนด้วยการปฏิบัตินี้ นักเรียนจะเรียนด้วยความสนุกสนานจนไม่มีความรู้สึกว่าเป็นการฝืนใจว่าต้องเรียน นักเรียนจะเสนอแนะเนื้อหาที่จะเรียนด้วยตนเอง และการเรียนที่มีขั้นตอนที่แน่นอน ทำให้นักเรียนทราบว่าต่อไปจะต้องทำอะไร เมื่อนักเรียนได้ผ่านการเรียนในแผนการสอนแรก ๆ ไปแล้ว และเนื่องจากเป็นการเรียนการสอนที่เน้นการฟัง-พูด การที่จะให้เวลาผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟัง-พูดมาก ๆ ในการฝึกอ่าน เขียน และทำแบบฝึกหัด เพื่อส่งเสริมความแม่นยำและถ้อยรอบรู้ในแผนการสอนต่อ ๆ ไป ผู้สอนควรเขียนสิ่งที่นักเรียนต้องอ่าน และเขียน ตลอดจนทำแบบฝึกหัดติดไว้ในห้องเรียน ให้นักเรียนทำนอกเวลาเรียน โดยมอบหมายให้อ่าน คัดลอก และทำแบบฝึกหัด ด้วยตนเองโดยไม่พิมพ์หรืออัดสำเนาแจก เพื่อฝึกให้นักเรียนได้อ่านและเขียนด้วยตนเอง เป็นการฝึกทักษะอ่าน เขียน ฝึกความรับผิดชอบ ความมีวินัยในตนเอง และผู้สอนจะได้ทราบพัฒนาการในด้านอื่น ๆ ของผู้เรียนอีกด้วย

1.4 การใช้สื่อการเรียนการสอนซึ่งส่วนใหญ่เป็นของจริง ควรหาวัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่ในท้องถิ่น ซึ่งหาง่ายและราคาถูก หากเป็นของสดควรคำนึงถึงฤดูกาลด้วย เพราะจะสะดวกในการจัดหา ประหยัดค่าใช้จ่ายทั้งครูและนักเรียน ทั้งนี้ ควรมอบหมายให้นักเรียนได้นำวัสดุที่สามารถหาได้มาเองจะทำให้เด็กมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน อยากรู้ อยากเห็น และมีความรับผิดชอบ

1.5 เนื่องจากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต้องมีการแบ่งกลุ่ม การโยกย้ายโต๊ะ เก้าอี้ และใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน จึงต้องฝึกให้นักเรียนมีระเบียบวินัย รับผิดชอบ โดยก่อนหมดคาบเรียนต้องให้นักเรียนจัดห้องเรียนให้อยู่ในสภาพเดิมมาให้เร็วที่

สุดเท่าที่จะเร็วได้ เพื่อให้ไม่เสียเวลาในการเรียนการสอนและนักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียนวิชาต่อไป

1.6 การสอนแบบนี้ครูผู้สอนจะใช้ภาษาอังกฤษตลอดเวลาที่อยู่ในชั้นเรียน ดังนั้นครูควรเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมกับความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนที่สอนเป็นอย่างดี ตลอดจนมีการเตรียมการสอน และจัดเตรียมสื่อการสอนอย่างเป็นระบบ เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างราบรื่น และมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนทักษะฟัง-พูด โดยเฉพาะเพื่อให้ทราบพัฒนาการเรียนเฉพาะทักษะตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

2.2 ควรทดลองนำการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน จัดในรูปแบบมินิคอร์สกับวิชาภาษาอังกฤษทุกระดับชั้น โดยจัดเป็นคอร์สสำหรับพัฒนาการฟัง-พูดโดยเฉพาะ

2.3 ควรทดลองประเมินผลการเรียนการสอนแบบนี้ในทุกทักษะ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ให้เกิดควบคู่กันไป

2.4 ควรทดลองเปรียบเทียบการสอนแบบนี้ กับการสอนแบบอื่นที่ไม่ใช่การสอนตามคู่มือครู เพื่อหาข้อดีและข้อเสียเป็นแนวทางในการพัฒนาการสอนทักษะฟัง-พูด ต่อไป

2.5 ควรศึกษาถึงผลของตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความรับผิดชอบ ความมีวินัย และความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา เกียรติประวัติ. วิธีสอนทั่วไปและทักษะการสอน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2524.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539). กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี, 2535.
- จรวพร ที่ปการ และ ทรงพร ทาเจริญศักดิ์. ฝึกพูดภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มต้น. กรุงเทพฯ : รุ่งแสงการพิมพ์, 2535.
- จินตนา นัคนุญ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อุดสาเนา.
- จรัสศรี ฐานิวัฒนานนท์. "วิธีโอเทป กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม," สารพัฒนาหลักสูตร. 10(104) : 26 - 27; มกราคม - มีนาคม 2534.
- จุฬารณีย์ ชาวไชย. การศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อุดสาเนา.
- ฐิพ อ่อนโคกสูง. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเอง กับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2516. อุดสาเนา.
- ฐศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- เชิดศักดิ์ งามวาสินธุ์. การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ. สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- _____. การวัดผลการศึกษา. สำนักทดสอบทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

เลอช สวอนนีย์. "การสร้าง ความเชื่อมั่นในตนเอง," รวบรวมข้อเขียนและบทความทางจิตวิทยา. ม.ป.ท., 2516.

ทัศนีย์ สงวนศักดิ์. "ทำอย่างไรให้เด็กพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน," สารนิพนธ์หลักสูตร. 11(110) : 44; เมษายน - พฤษภาคม 2535.

เทพพรชัย รัชฎการ. การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพการเสริมการสอนทักษะฟัง-พูดโดยใช้หลักกิจกรรมเพื่อการสื่อสารกับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535. อัสสาเนา.

นฤมล เสงี่ยมสรกุล. การวิเคราะห์กิจกรรมการสอนเพื่อการสื่อสารของแบบเรียนภาษาอังกฤษ ชั้น 3 - 4 (อ 013 -อ 014) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2536. อัสสาเนา.

นาราวดี กิจวิธิ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจฝักใฝ่ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัสสาเนา.

นิพนธ์ แจ่มเยี่ยม. การศึกษานิสัยภาพแสดงตัว ความเชื่อมั่นในตนเอง และความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดอุดรธานี. ปริญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อัสสาเนา.

ปารุณ รัตนรัตน์. "การใช้ภาษาแม่ในห้องเรียนภาษาต่างประเทศ," สารนิพนธ์หลักสูตร. 10 (104) : 25; มกราคม - มีนาคม 2534.

ประสิทธิ์ จุมพิตกุล. "การเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาจริงหรือ," สารนิพนธ์หลักสูตร. 84 : 19 - 10; มีนาคม 2532.

ประเมธ พานิชประภา. แบบจำลองผู้ช่วยสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิทยานิพนธ์การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

บรรลือ นรภาสวัฒน์. จิตวิทยาพัฒนาการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัสสาเนา.

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ฉบับปรับปรุงใหม่ล่าสุด). สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.
- พัชรมนต์ เพียรคงชล. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษา กับวัฒนธรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนแบบนาฏการ และการสอนตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- พัชรวิทย์ ฅ ตะกั่วทุ่ง. การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียน เจตคติ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการสอนตามแนวหน้าที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมาย และการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน (Genre - Based Approach) กับวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- ยุทธศิลป์ จันทรเหลื่อ. ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษวิชาหลักระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัดสำเนา.
- ยุพิน พุทธาพิพัฒน์. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2536.

วรางกรัตน์ เทียนสุภา. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลที่มีขนาดแตกต่างกัน ของจังหวัด นครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2536. อัสสาเนา.

วนิดา วงษ์จันทร์หาญ. การทดลองเปรียบเทียบวิธีสอน ที.พี.อาร์ กับวิธีสอนปกติ ต่อผลการ เรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2532. อัสสาเนา.

วสันต์ วันสทเวทวิสิฐ. ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530. อัสสาเนา.

วารุณี ธนวรานิช. "ทำอย่างไรจึงจะเชื่อมั่นในตนเอง," แนะแนว. 15(77) : 50 - 52; ตุลาคม - พฤศจิกายน 2524.

วิชาการ, กรม. การรายงานการวิเคราะห์ผลการเรียน กลุ่มประสบการณ์ วิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2531.

วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 1. ไทยวัฒนาพานิช, 2530.

วินัย ธรรมสิริย์. การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพด้านความเชื่อมั่นในตนเอง สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัสสาเนา.

วิภาดา ประสารทรัพย์. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียน ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน กับวิธีสอนเขียนตามวิธีสอน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2535. อัสสาเนา.

โอบเร็น, และทวง. ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ. พจนานุกรม 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : องค์การตำราดุสิต. 2533.

ด. สายอุบล. "ความมั่นใจ," จิตธรรมวิทยา. 15(10) : 37 - 40; ตุลาคม 2519.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ :

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2531.

_____. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2. กรุงเทพฯ : บริษัท
ประจักษ์รักเร้นติ้ง จำกัด. 2534.

_____. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3. กรุงเทพฯ : บริษัท
ประจักษ์รักเร้นติ้ง จำกัด. 2536.

อร่าม บุญมาไชย. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นและในใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบบทเรียนรายชั่วโมงมัธยมศึกษาปีที่ 2.
ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.
อัสสาเนา.

อรุณี วิริยะจิตรรา. การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษร
เจริญทัศน์, 2532.

อจรา เนตรล้อมวงศ์. ผลการใช้บทบาทสมมุติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ของ นักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพวิทยา กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัสสาเนา.

อารีนาถ แก้วแว่น้อย. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.3 โรงเรียน
รัฐบาลที่ตั้งอยู่ในเขตการศึกษา 3 ของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524. อัสสาเนา.

อารีย์ เสงี่ยมรัมย์. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจภาษาเฉพาะหน้า ความรู้สึก
รับฟังชอบ และความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยอาชีวศึกษา
สกลนคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2520. อัสสาเนา.

อัสสา เนตรล้อมวงศ์. การพัฒนาการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการ
มัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2529.

- Ancker, William. "Advice on Language Teaching from Language Teacher," Forum. 30(4) 47 - 48; October, 1992.
- Asher, J. J. Learning Another Language Through Action. California: Sky Oaks Production, Inc., 1982.
- _____. "Children's First Language as a Model for Language Learning," The Modern Language Journal. 56(3): 133 - 289; 1972.
- Asher, J. J., J. Kusudo and R. De la Torre. "Learning a Second Language Through Command. The second Field Test," The Modern Language Journal. 58(1 - 2):24 - 32; 1974.
- Blair, Glenn Myers. Educational Psychology. New York: Macmillan Company, 1968.
- Baker, Rosalie D. "Using Total Physical Response (TPR) as Part of the Natural Approach," Methods and Techniques That Work. Thai / TESOL; Bangkok : Thailand, 1987.
- Byham, Louis Wirt. "Social Skills Training to Improve the Social Skills and Self-concept of Learning Disabled Adolescents," Dissertation Abstract International. 45/02A : 412; 1983.
- Caroline, Banks and others. English For A Changing World Book I. Seven Impression in Thailand, ISBN, 1991.
- Carroll, Brendan J. Testing Communicative Performance. Oxford: Pergamon Press, 1982.
- Gustafson, Mark Andrew. "The Total Physical Response (TPR) as a Logical Method of Foreign Language Instruction Based on Patterns of first language acquisition : An Application to First Year German with a required Text," Dissertation Abstract International. 23/08MTP : 888; Fall, 1990.
- Leopierdo, Blanca. "Speak Up," British Teaching Forum. 21(3) : 47 - 48 July, 1988.

- Khanji, Rajai Rasheed. "Two Inovative Methods in Foreign Language Teaching : Their Effects on the Acquisition of Interactive Skills," Dissertation Abstract International. 44(6) : 1777-A; December, 1983.
- Kittisook, Ratana. "The Effects of Gender and the Use of Information on the Development of Self-confident during Early Stages of Learning a Motor Task," Dissertation Abstract International. 53/06A: 1839; December, 1992.
- Krashen, Stephen D. Principle and Pracctice in Second Language Acquistion in Classroom. Pergamon Press; Oxford, 1983.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrell. The Natual Approach : Language Acquistion in the Classroom. Pergamon Press,Oxford. 1983.
- Kunihira S. and J. J. Asher. "The Strategy of the Total Psysical Response," An application to Learning Japanese International Review of Applied Linguistics. 1965.
- Lanier, Andre Keith. "Black Male Adolescents : The Effects of Ethnicity and Perceived Performance on Academic Performance and Self-confidence (Black Students)," Dissertation Abstract International. 52/05A: 1706; November, 1991.
- Lirgg, Cathy Dale. "Effects of Same-sex and Coeducational Physical Education on Ferseptions of Self-confidence and Class Environment," Dissertation Abstract International. 52/10A: 3557; April, 1992.
- Magdonald, Doris. George Yule and Maggie Powers. "Attempts to Improve English L2 Pronunciation : The Variable Effects of Different Types of Instruction," Language Learning. 44(1): 75 - 100; March, 1994.
- Mozullin, John Josept. "The Effects of Gender and the Total Physical Response Strategy on the Retaintion of French Commands by Seventh-Grade Black Students," Dissertation Abstract International. 48/07A: 1726; January, 1989.

Mussen, Paul H. The Psychological Development of the Child. Anglewood Cliffs, 1963.

Oller, John W. Language Test at School : A Pragmatic Approach. London : Longman, 1979.

Painter, J. J. "An Investigation of the Relationship between Self-confidence, Personality and Related Behavior Among Males," Dissertation Science. 29 : 7608; 1968.

Rashed, Mohamed Khyrat Mahmoud. "The Effect of the Total Physical Response Method Versus the Audio-lingual Method on the Rate of Attainment in Listening Comprehension of Egyptian Beginners of English as a Foreign Language," Dissertation Abstract International. 51/03A: 732; Sep, 1990.

Richards, Jack C. and Theodore S. Rodgers. Approaches and Methods in Language Teaching : A Description and Analysis. London : Cambridge University Press, 1986.

Rivers, Wilga M. Teaching foreign-language skills. Chicago: University of Chicago Press, 1970.

Ssowalak Rattanavich and Francis Christie. "Developing Text-Based Approaches to the Teaching of Literacy in Thailand," Paper In Mother Tongue Education 1. New York : Waxman Munster, 1993.

Stoth, William A. and Wertheimer Michael. Introduction to Psychological Research. 4th ed. New York : John Wiley and Sons, Inc., 1967.

Swell, Elizabeth. Cooking Knitting Sewing For Girls. London : Dean & Son, 1977.

Uharin-Pet, Sarah. "The dramatic Game and the Conversation Act," English Teaching Forum. April, 1993.

Wallerstein, Judith S. Women and the Family in the Twentieth Century. Englewood

- Shechter, Myriam and Sandra R. Shechter. Children's Acquisition of Literary Genre : Science Fiction versus Fantasy. Toronto : Ontario Institute for Studies in Education ; Toronto Board of Education, 1987.
- Sheen, Ronald. "Getting Students to Ask Questions," English Teaching Forum. 47 - 48 ; January, 1992.
- Smith, Henry C. Personality Adjustment. New York : McGraw - Hill Inc., 1961.
- Isitsopoulou, Elly. "Conversation Classes," English Teaching Forum. 34 - 35; April, 1992.
- Vellete, Rebecca. Modern Language Testing. New York: Harcourt Brace Jananovich, Inc., 1972.
- Via, Richard A. "Learning By Doing," Methods and Techniques That Work. Thai / TESOL; Bangkok : Thailand, 1987.
- Wang, Shali. "Listening Comprehension Through TPR as a Component of Readiness for Speaking and Reading Chinese," Dissertation Abstract International. 52/06A: 2090; Dec, 1991.
- Webb, Eugene J. and others. Unobtrusive Measures : Nonreactive Research In The Social Sciences. Chicago : Rand McNally College Publishing Compaany, 1966.
- Widdowson, H. Teaching Language as Communication. Oxford: Oxford University Press, 1983.
- Yagang, Fan. "Listening Problems and Solution," English Teaching Forum. January, 1993.
- Zuengler, Jane. "Encouraging Learners' Conversational Participation : The Effect of Content Knowledge," Language Learning. 43(3) : 403 - 432; September, 1993.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แผนการสอนกลุ่มทดลอง

Lesson Plan For The Experimental Group

Period 1 - 2

Time 100 minutes

Objective : Students should be able to talk about how to perform meditation.

Structural Items : Command structure :-

- Listen.
- Look at me.
- Do like me.
- Sit across-legged.
- Put your right hand on your left hand.
- Put your hands on your lap.
- Close your eyes.
- Inhale.
- Exhale.
- Open your eyes.

Content : How to perform meditation.

Words : - Perform meditation

- lap
- left
- right
- sit across-legged
- put on
- close
- open

- inhale
- exhale

Teaching Aids : 1. Real things

2. Word cards

3. Sentence cards

4. Worksheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

Teaching Procedure :

1. Introduction and revision

1.1 The teacher asks the students for seven volunteers to stand in front of the class. Then gives the following commands and demonstrates through the commands three times each. The volunteers perform with the teacher. The rest of the class watch the performance.

- Sit down.
- Stand up.
- Put your right hand on your left hand.
- Close your eyes.
- Open your eyes.

1.2 The teacher gives all the commands again. Let the volunteers perform themselves.

2. Practice to competence

2.1 Make groups of five. Each group has one of the volunteers. Give the presented commands to the whole class. Let them perform through the commands together.

2.2 Give the commands to each student.

2.3 Show the ^{command} ~~sentence~~ cards (of the commands) to the class one by one and ask if any students can perform. Let them act.

3. Teaching new words

3.1 The teacher says, acts, shows word cards to the students and sticks the word cards on the blackboard. Three students perform with the teacher ^{command} (one by one) for each word like this :

Student A : Perform meditation.

Student B : Perform meditation.

Student C : Perform meditation.

Student D : Put your hands on your lap.

Student E : Put your hands on your lap.

Student F : Put your hands on your lap. etc....

3.2 Ask the students to match the words cards with their action one by one.

4. Follow Procedure Genre

5.1 Tell the class that we are learning how to perform meditation. Then sit performing meditation. Ask 3 students to act in front of the class one by one. Stick the card word "perform meditation" on the blackboard.

5.2 Ask the students to sit in a circle. The teacher says the following commands and demonstrates through the commands. The students perform after the teacher.

- Sit acrossed-legged.
- Put your right hand on your left hand.

- Put your hands on your lap.
- Close your eyes.
- Inhale.
- Exhale. (Say inhale and exhale alternately ten times)
- Open your eyes.

5.3 Let the students perform after the commands without demonstrating from the teacher in groups of five.

5.4 Ask for a volunteer from each group to give the commands and demonstrate. The rest of them perform together.

5.5 Ask for a volunteer group to perform before class. After that let students work in pairs alternately.

5. Maintenance and transferring

6.1 The teacher gives worksheets to all students. Let them read and work independently.

6.2 Check the exercise.

6.3 Ask the students to write all the procedure sentences on their workbooks orderly.

Worksheet I

Put the procedure of how to perform meditation orderly by writing 1 - 7
infront of the following sentences.

___ Sit acrossed-legged.

___ Inhale.

___ Open your eyes.

___ Put your right hand on your left hand.

___ Put your hands on your lap.

___ Close your eyes.

___ Exhale.

Period 3-5

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to talk about parts of their bodies.

Structural Items : What does.....have?

What do.....have?

S + to have + n(s).

Content : How to draw a lion?

Words : - head, hair, face, forehead, chin, cheek, nose, mouth, eye(s)
eyebrow, eyelash, ear(s), neck, shoulder(s), arm(s), hands
stomach, bottom, leg(s), knee(s), shin(s), foot(feet), tail,
circle, front, back and end.

Teaching Aids : 1. Real things

2. Word cards

3. Sentence cards

4. Picture card

5. Worksheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

Teaching Procedure :

1. Introduction and revision

1.1 The teacher asks the students for seven volunteers to stand in front of the class. Tell them to perform through commands of performing meditation. The rest of the class watch the performance.

1.2 Sample individual students to perform through each command :

Student A : Stand up and come here.

Student B : Stand up, come here and sit cross-legged.

Student C : Stand up, come here. sit cross-legged and put your hands on your lap.

Student D : Stand up, come here. sit cross-legged, put your hands on your lap and close your eyes.

Student E : Stand up, come here. sit cross-legged, put your hands on your lap, close your eyes, inhale and exhale.

Everyone : Open your eyes, stand up and go back to your seat.

1.3 New commands :

The teacher says, acts , shows word cards to the students and sticks the word cards on the blackboard. Three students perform with the teacher one by one for each word

The teacher asks the students for seven volunteers to stand in front of the class. Then gives the following commands and demonstrates through the commands three times each. The volunteers perform with the teacher. The rest of the class watch the performance.

- Point to your head.
- Point to your hair.
- Point to your face.
- Touch your hand(s).
- Touch your stomach.
- Touch your foot(feet).
- Pick up a piece of chalk.
- Draw a circle.

2. Practice to competence

2.1 Make groups of five. Each group has one of the volunteers. Give the presented commands to the whole class. Let them perform through the commands together(change a piece of chalk to a piece

of paper and a pen).

2.2 Give the commands to each student.

2.3 Show the sentence cards of the commands to the class one by one and ask if any students can perform. Let them act.

3. Teaching new words

3.1 The teacher says, acts , shows word cards to the students and sticks the word cards on the blackboard. Three students perform with the teacher one by one for each word :

- Point to your head.
- Point to your hair.
- Point to your face.
- Point to your forehead.
- Point to your chin.
- Point to your cheek.
- Point to your nose.
- Point to your mouth.
- Point to your eye(s).
- Point to your ear(s).
- Point to your eyelash.
- Point to your eyebrow(s).
- Point to your neck.
- Point to your shoulder(s).
- Touch your arm(s).
- Touch your hand(s).
- Touch your stomach.
- Touch your bottom.

- Touch your leg(s).
- Touch your knee(s).
- Touch your shin(s).
- Touch your foot(feet).

3.2 Ask the students to match the words cards with their action one by one.

5. Follow Procedure Genre

5.1 Tell the class that we are learning how to draw a lion. Show the picture of a lion to the students. Stick the card word "lion" and the picture card on the blackboard.

5.2 Ask the students to sit in a circle. Give a piece of paper to each student. The teacher says the following commands and demonstrates through the commands. The students perform after the teacher.

- Pick up a pen.
- Draw a circle on the paper. This circle is for the lion head.
- Draw the lion hair.
- Draw the face.
- Draw the eyes.
- Draw the eyelash.
- Draw the nose.
- Draw the mouth.
- Draw the ears.
- Draw the back and the a back leg.
- Draw the stomach.

- Draw the front legs.
- Draw another back leg.
- Draw the paws.
- Draw the tail.
- Put the wiper at the end of the tail.

5.3 Let the students perform after the commands without demonstrating from the teacher in groups of five.

5.4 Ask for a volunteer for each group to give the commands and demonstrate. The rest of them perform together.

5.5 Ask for a volunteer group to perform before class. After that let students work in pairs alternately.

6. Maintainance and transferring

6.1 Show the picture of the lion. Tell the students that a lion has a head, hair, a nose, a mouth, two eyes, eyelash. two ears, a back, two front legs, two back legs, a stomach, a tail and four paws.

6.2 The teacher asks and the students answer :

T : What does a lion have?

S : It has a head.

T : Whatelse?

S : Hair,....

6.3 Tell the students to draw a lion and give names to parts of the lion body on their workbooks.

6.4 Give worksheets to all students. Let them read and work independently.

6.5 Check the exercise.

6.6 Tell the students to write the answer to the question :

"What do you have on your body?" on their workbook.

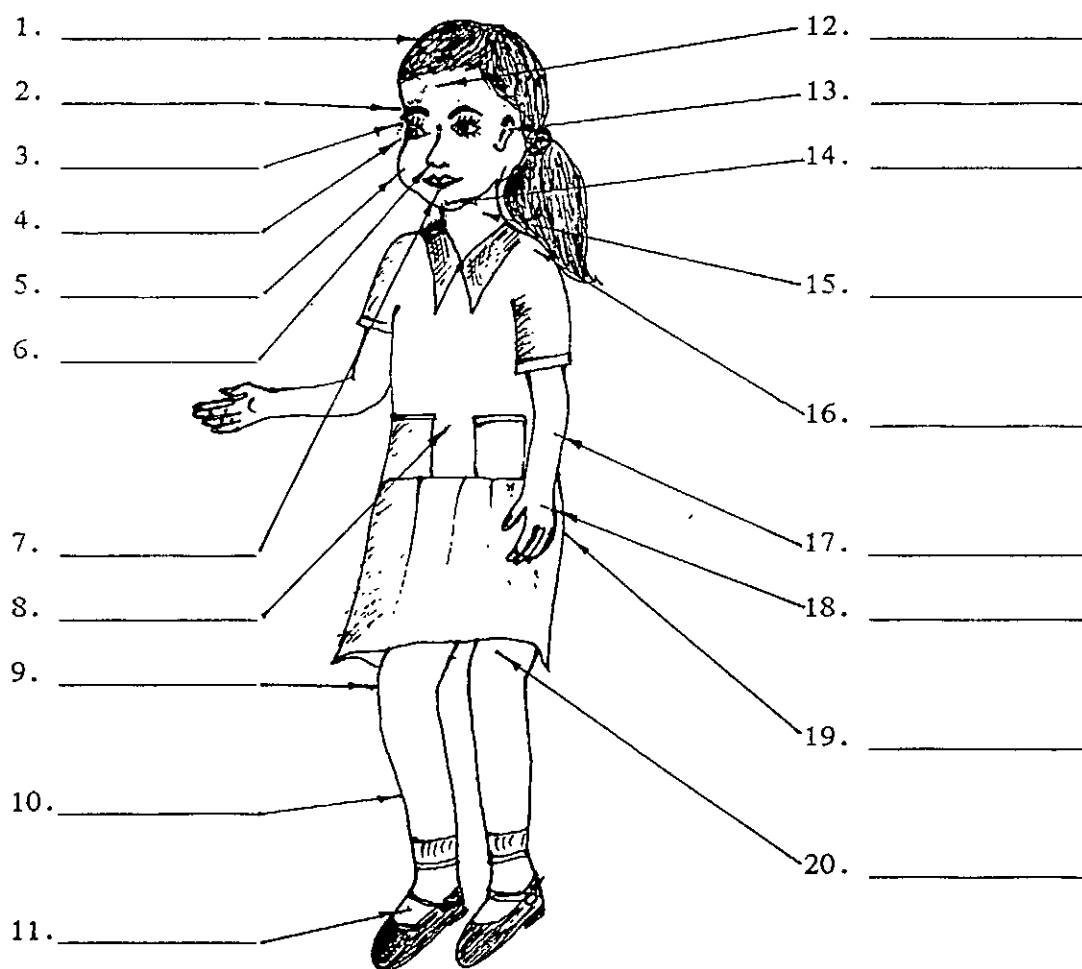
Worksheet II

Choose the following words to write in the boxes below. Be careful to write the correct word to each part of her body.

head, hair, face, forehead, chin, cheek, nose, mouth, eye(s)

eyebrow, eyelash, ear(s), neck, shoulder(s), arm(s), hand(s)

stomach, bottom, leg(s), knee(s), shin(s), foot(feet)

Period 6-8

Time 150 minutes

- Objective :
1. Students should be able to talk about how to play London Bridge game.
 2. Students should be able to ask and answer with "Which?".
 3. Students should be able to use the ordinal numbers.

Structural Items : Which do you choose, gold or silver?

Which ...is yours, the long one or the short one?

Which ...are....?

Content : How to play London Bridge game.

Words : bridge, lady, iron bar, silver, gold, prisoner, arch, tug of war, falling down, build...up, bend, break, swing down, join, capture, first, second, third.... , here, there, opposite of

- Teaching Aids :
1. Real things
 2. Word cards
 3. Sentence cards
 4. Worksheet
 5. The chart of the song

- Evaluation :
1. Observe the students' activities.
 2. Check the students exercises.

Teaching Procedure :

1. Introduction and revision

1.1 The teacher asks the students for seven volunteers to stand in front of the class. Then gives the following commands and

demonstrates through the commands three times each. The volunteers perform with the teacher. The rest of the class watch the performance:

- Stand in pair.
- Join your hands with your couple.
- Raise your joined hands.
- Make an arch.
- Swing down your arms.

1.2 The teacher gives all the commands again. Let the volunteers perform themselves.

2. Practice to competence

2.1 Make groups of six. Each group has one of the volunteers. Give the presented commands to the whole class. Let them perform through the commands together.

2.2 Give the commands to each student.

2.3 Show the sentence cards of the commands to the class one by one and ask if any students can perform. Let them act.

3. Teaching new words

3.1 The teacher says, acts , shows word cards to the students and sticks the word cards on the blackboard. Three students perform with the teacher one by one for each verb. And match word cards with real things or pictures for the nouns.

3.2 Ask the students to match the words cards with their action and real things or pictures one by one.

5. Follow Procedure Genre

5.1 Tell the class that we are learning how to play London Bridge game. Then let the students listen to the song from the tape cassette. Stick the song chart on the blackboard.

5.2 Ask for seven volunteers to demonstrate before class. The teacher give following commands and demonstrates through the commands. The students perform after the teacher.

- First two students stand with hands joined.
- Second raise your joined hands to form an arch.
- Third the others stand in line catching the waist of the student in front of you.
- Fourth listen to the song.
- The arch stand still.
- The students in the line pass through the arch.
- Swing down the arch to capture one from the line when the song comes to the words "My fair lady".
- Ask the prisoner "Which do you choose, gold or silver?"
- Stand here if you choose gold.
- Stand there if you choose silver.
- Let continue. (Let them go on until the last one in the line was captured.)
- The gold team stand in line here.
- The silver team stand in line opposite of the gold team.
- Make your team tight by catching your friends' waist tightly.
- The chiefs catch the rope.
- Make a tug of war....

5.3 Let the students perform after the commands without demonstrating from the teacher in groups of eight.

5.4. Ask for a volunteer from each group to give the commands and demonstrate. The rest of them perform together.

5.5 Ask for a volunteer group to perform before class. After that let the students work in their groups by having one to give commands at a time again.

6. Maintainance and transferring

6.1 The teacher asks the whole class to play game together.

6.2 The teacher gives worksheets to all students. Let them read and work independently.

6.3 Check the exercise.

6.4 Ask answer using "Which....?".

6.5 Revise the ordinal numbers; first to thirty-first.

Worksheet III

Complete the song by filling in the blanks given.

London Bridge

London bridge is falling down

F _____,

London bridge _____ falling down

My fair lady

Build it up with iron bar

I _____,

Build it up _____ iron bar

M _____

Iron bar will bend and break

B _____,

Iron bar will _____ and break

M _____

Build it up with silver & gold

S _____,

Build it up _____ silver & gold

M _____

Period 9-11

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to talk about how to paint a jungle scene with their fingers.

Structural Items : What...do you know?

Where does/do it/they like to live?

It likes to live..../ They like to live....

How does the...smell?

Content : How to paint a jungle scene with your fingers.

Words : an apron, a sheet of paper, two sheets of paper, a bottle, a bottle of poster paint, a sponge, a flower, butterfly, a clean sheet of paper, a dirty sheet of paper, too close and too far, press, pour, like, know, and live.

Teaching Aids : 1. Real things

2. Picture cards

3. Word cards

4. Sentence cards

5. Illustrated sheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

Teaching Procedure :

1. Introduction and revision

The teacher asks the students for seven volunteers to stand in front of the class. Then gives the following commands and demonstrates through the commands three times each. The volunteers perform with the teacher. The rest of the class watch the performance

- Show your hands.

Period 9-11

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to talk about how to paint a jungle scene with their fingers.

Structural Items : What...do you know?

Where does/do it/they like to live?

It likes to live..../ They like to live....

How does the...smell?

Content : How to paint a jungle scene with your fingers.

Words : an apron, a sheet of paper, two sheets of paper, a bottle, a bottle of poster paint, a sponge, a flower, butterfly, a clean sheet of paper, a dirty sheet of paper, too close and too far, press, pour, like, know, and live.

Teaching Aids : 1. Real things

2. Picture cards

3. Word cards

4. Sentence cards

5. Illustrated sheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

Teaching Procedure :

1. Introduction and revision

The teacher asks the students for seven volunteers to stand in front of the class. Then gives the following commands and demonstrates through the commands three times each. The volunteers perform with the teacher. The rest of the class watch the performance

- Show your hands.

- Move your fingers.
- Put on an apron.
- Take off the apron.
- Touch your nose.
- Pick up a piece of chalk.
- Open a book.
- Close the book.
- Press your finger on the book.
- Wash your hands in the bowl.
- Dry it with your apron.

2. Practice to competence

The teacher gives all the commands again without demonstrating and asks the volunteers to perform themselves. Then make groups of five. Each group has one of the volunteers. Each student has an apron, a bottle of poster paint and a sponge. Give the presented commands to the whole class. Let them perform through the commands together. Give the commands to each student. Show the sentence cards of the commands to the class one by one and ask if an students can perform. Let them act.

3. Teaching new words

Show pictures of jungle scene. The teacher says the word "jungle scene". Stick the pictures and the word card on the blackboard. Pick up real things, picture cards, act and say the words three times each. Let the students look and listen. Stick the word cards on the blackboard. Ask the students to show the things and act after the

teacher says. Then match word cards with real things, action and picture cards.

5. Follow Procedure Genre

5.1 Tell the class that we are learning how to paint a jungle flower with our fingers. Show the real things and the pictures. The teacher demonstrates and asks the students to look and perform after the teacher three times using ordinal numbers as the followings. (Each student has an apron, a bottle of poster paint and a sponge. Each group has to have a basin of water to wash their fingers, too.)

First put on an apron.

Second open the poster paint bottle.

Third pour some poster paint onto the sponge.

Fourth press the finger on the sponge.

Fifth paint a flower like this. Press the finger on the paper and the sponge on and on.

Sixth show your flower to me.

Seventh wash your finger.

Eighth dry the finger with your apron.

5.2 Tell the class to paint a jungle butterfly. Use the following commands and demonstrate. All the students perform at the same time.

First pick up a new sheet of paper.

Second put the paper on your desk.

Third pour the paint onto the sponge.

Fourth press your finger on the sponge.

Fifth press the finger on the paper to make the butterfly body.

Sixth press the finger on the sponge.

Seventh press the finger on the paper to make the butterfly head.

Eighth press the finger on the sponge.

Ninth press the finger on the paper to make the butterfly wings.

Tenth press the finger on the sponge.

Eleventh press the finger on the paper to make the butterfly moustache.

Now Show Your jungle butterfly.

Then wash your finger and dry it.

5.3 The teacher sticks the procedure sentences on the blackboard. Point to each sentence, read it and let the class look ,listen and perform.

5.4 Make groups of five, each has a volunteer. Let the volunteers give the commands and demonstrate, the rest of them perform together.

5.5 Ask for a volunteer group to perform before class. After that let students work in pairs alternately.

6. Maintenance and transferring

6.1 The teacher gives the illustrated sheet to all students. Let them read and work in pairs to paint a jungle bird.

6.2 Ask for a pair of volunteers to perform before class.

6.3 Ask the students to write down all words and command sentences on their workbooks and read them themselves again.

6.4 The teacher gives another illustrated sheet to all students.

Ask them to read and try to do themselves after class.

6.5 Give the worksheets to the students to work independently.

6.6 Ask answer about : What ... do you know?

Where does/do it/they like to live?

How does ...smell?

6.7 Practice to use "Don't...."

Worksheet IV

Listen to the procedure of how to paint a butterfly and put numbers in front of the sentences you hear.

- ____A. Put on an apron.
- ____B. Press the finger on the paper to make the butterfly moustache.
- ____C. Close the bottle.
- ____D. Pick up a sheet of paper.
- ____E. Wash your finger and dry it.
- ____F. Open the poster paint bottle.
- ____G. Put the paper on your desk.
- ____H. Press your finger on the sponge.
- ____I. Press the finger on the paper to make the butterfly body.
- ____J. Then press the finger on the sponge again.
- ____K. Press the finger on the paper to make the butterfly head.
- ____L. Press the finger on the sponge again.
- ____M. Then press the finger on the sponge.
- ____N. Pour the poster paint onto the sponge.
- ____O. Press the finger on the paper to make the butterfly wings.
- ____P. Show your butterfly to me.

The key for the teacher.

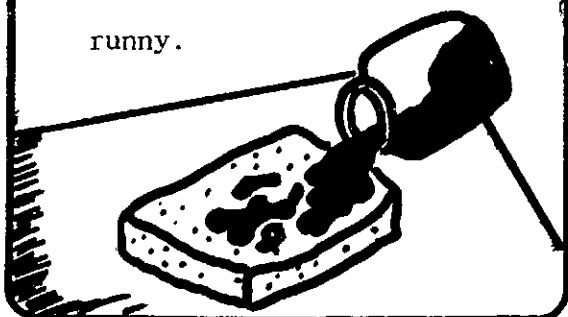
(1)A (2)D (3)G (4)F (5)N (6)C (7)H (8)I (9)M (10)K (11)L (12)O (13)J
(14)B (15)E (16)P

Illustrated sheet

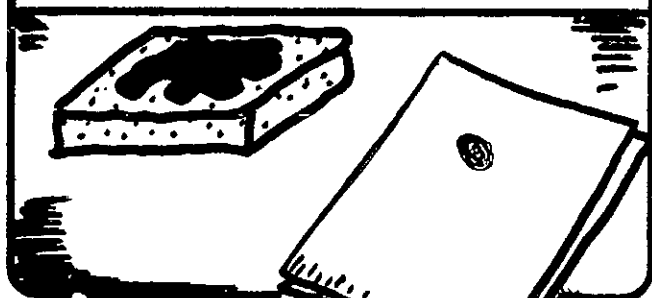
-----Jungle-----

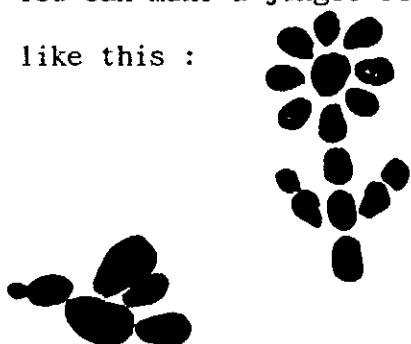
1. Put on an apron. Pour some poster paint on a sponge. Don't let the paint get too runny.

2. Press your finger first on the sponge. Then press the finger onto a clean of paper.

3. You can make a jungle flower like this :

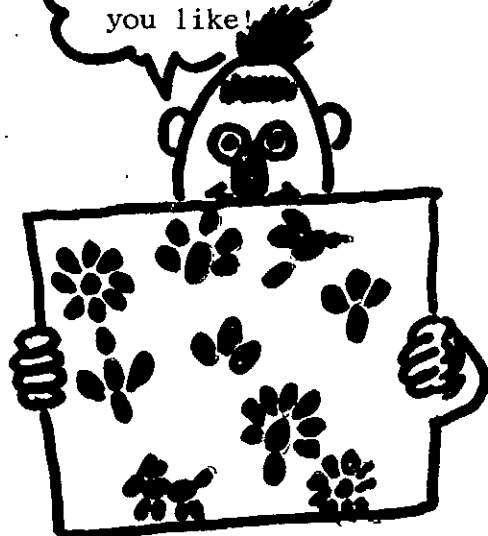
or a jungle birds

animals...

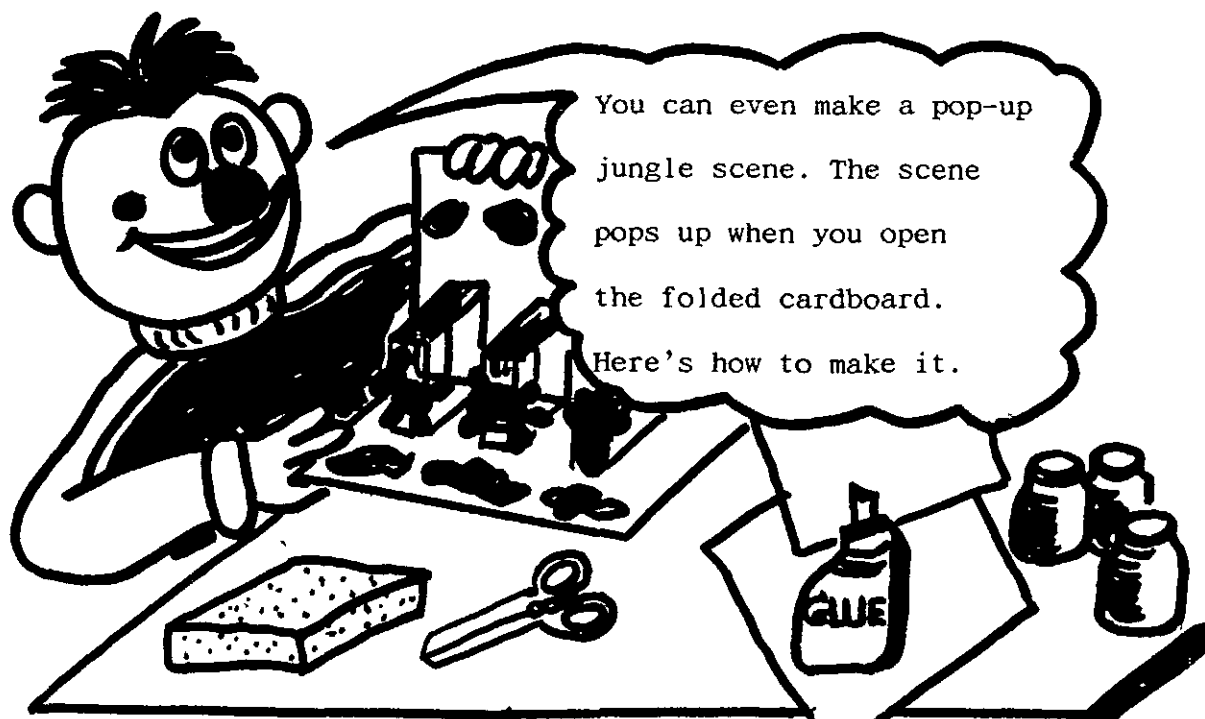
or butterflies.

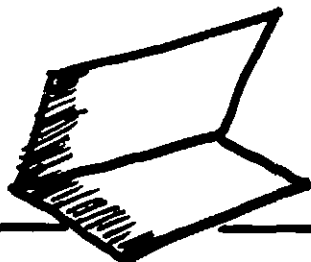
or whatever
you like!

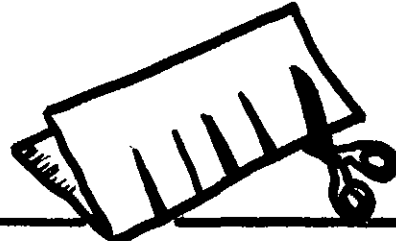
Jungle

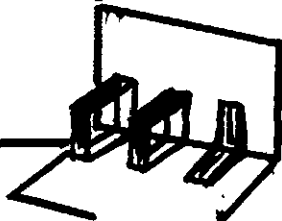
1. First you fold a piece of thin cardboard in half.

2. Carefully make cuts side by side across the fold.

3. Then open the card out and push the strips forward.

4. Now Fingerprint some jungle animals and trees on stiff paper.

5. Cut them out and stick them on the strips. Paint the background jungle greens and brown.

Period 12-14

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to ask and answer about the time.

Structural Items : What time is it?

What time do you...?

When...?

How many...?

Content : How tell the time?

Words : clock, watch, hour, minute, second, o'clock, noon, midnight,
breakfast, lunch, dinner, break, in the morning, in the
afternoon, in the evening and at night

Teaching Aids : 1. Real things

2. Picture cards

3. Word cards

4. Sentence cards

5. Worksheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

Teaching Procedure :

1. Introduction and revision

1.1 The teacher asks the students for seven volunteers to stand in front of the class. Then gives the following commands and demonstrates through the commands three times each. The volunteers perform with the teacher. The rest of the class watch the performance.

- Draw a circle.

- Put number 1 to 12 into the circle to make a clock.
- Put a dot at the middle of the clock.
- Put the hour hand pointing to number 4.
- Put the minute hand pointing to number twelve.
- Read the time "It's four o'clock."

1.2 The teacher gives all the commands again. Let the volunteers perform themselves.

2. Practice to competence

2.1 Make groups of five. Each group has one of the volunteers. Give the presented commands to the whole class. Let them perform through the commands together.

2.2 Give the commands to each student.

2.3 Show the sentence cards of the commands to the class one by one and ask if any students can perform. Let them act.

3. Teaching new words

3.1 The teacher shows the clock, picture cards, says, acts, shows word cards to the students and sticks the word cards on the blackboard. Three students perform with the teacher one by one for each word.

3.2 Ask the students to match the words cards with the picture cards or draw the clocks with the listened times one by one.

5. Follow Procedure Genre

5.1 Tell the class that we are learning how to tell the time. Show the clock to them. Tell them how to read the time :

First look at the hour hand.

Second look at the minute hand.

Third read the time.

Be careful to read up to the pointed number.

Don't think of Thai time.

5.2 The teacher sticks the time chart on the blackboard. Ask for five volunteers to read after the teacher.

5.3 Ask the students to work in pairs, ask and answer about the demonstrated time.

5.4 Stick a new time chart on the blackboard. Ask the students to work in pairs.

5.6 Ask for pairs of volunteers to ask and answer about the practiced times in front of the class.

6. Maintenance and transferring

6.1 The teacher gives worksheets to all students. Let them ask and answer about the given time.

6.2 Learn how to read the time with a.m. and p.m.

6.3 Practice to ask and answer about the time in 6.2. from the time chart on the blackboard.

6.4 Do an exercise for the learned time.

6.5 Ask and answer with :

What time do you...?

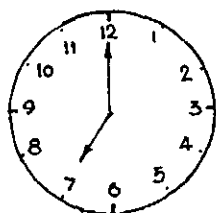
When do you...?

How many...?

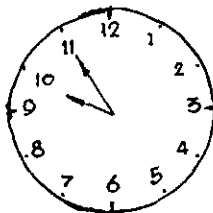
Worksheet V

Ask answer about the time given.

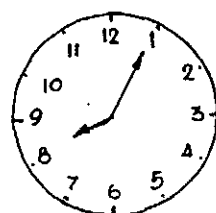
1. _____

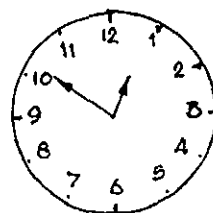
2. _____

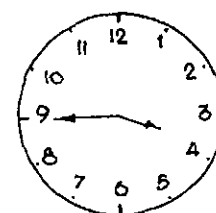
3. _____

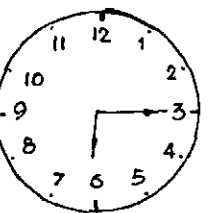
4. _____

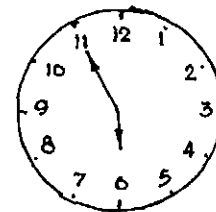
5. _____

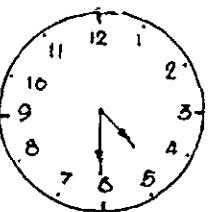
6. _____

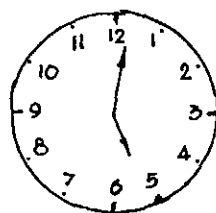
7. _____

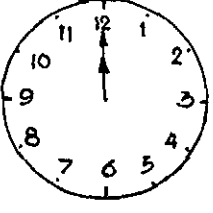
8. _____

9. _____

10. _____

Worksheet VI

Read and write the time given.

1. 01:00 a.m. _____
2. 06:35 a.m. _____
3. 12:01 p.m. _____
4. 01:15 p.m. _____
5. 02:32 p.m. _____
6. 04:40 p.m. _____
7. 05.05 p.m. _____
8. 06.18 p.m. _____
9. 09.30 p.m. _____
10. 11.55 p.m. _____

Draw clocks to the time given

1. 01.00	2. 06.35

3. 12.01	4. 01.15

5. 02.32	6. 04.40

7. 05.05	8. 06.18

9. 09.30	10. 11.55

Period 15-17

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to talk about the direction.

Structural Items : How to go to...?

How can I go to...?

How can you go to...?

Content : How to go to the school library.

Words : Turn, turn right, turn left, turn around, turn over, go straight on, go along the road, start, stop, begin, finish, at the left side, at the right side, at the end, in the middle, at the corner, next to and between, football field, basketball court, toilet, building, workshop, bike park, road, cafeteria, library, first floor, and second floor

Teaching Aids : 1. Real things

2. The school map

3. Word cards

4. Sentence cards

5. Worksheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

Teaching Procedure :

1. Introduction and revision

1.1 The teacher asks the students for seven volunteers to stand in front of the class. Then gives the following commands and demonstrates through the commands three times each. The volunteers perform with the teacher. The rest of the class watch the performance.

- Turn right.
- Turn left.
- Turn over.
- Go straight on.
- Go around the desks.
- Stop.
- Start at the window.
- Go to the door.
- Point to the end of this building.

1.2 The teacher gives all the commands again. Let the volunteers perform themselves.

2. Practice to competence

2.1 Make groups of five. Each group has one of the volunteers. Give the presented commands to the whole class. Let them perform through the commands together.

2.2 Give the commands to each student.

2.3 Show the sentence cards of the commands to the class one by one and ask if any students can perform. Let them act.

3. Teaching new words

3.1 The teacher says, demonstrates, shows pictures; real things, school map and word cards to the students and sticks the word cards on the blackboard. Three students perform with the teacher one by one for each word.

3.2 Ask the students to match the words cards with their action, picture cards and the school map one by one.

5. Follow Procedure Genre

5.1 Tell the class that we are learning how to tell the direction to the school library. Stick four school maps on the blackboard.

Ask for three volunteer to perform after demonstration in front of

5.2 Let the volunteers perform after the commands without demonstrating from the teacher.

5.3 Give (the sheets of) school map to all the students. Give the commands and demonstrate. All the students perform after the teacher.

5.4 Ask for a volunteer group to help performing before class. After that let students work in pairs alternately.

6. Maintainance and transferring

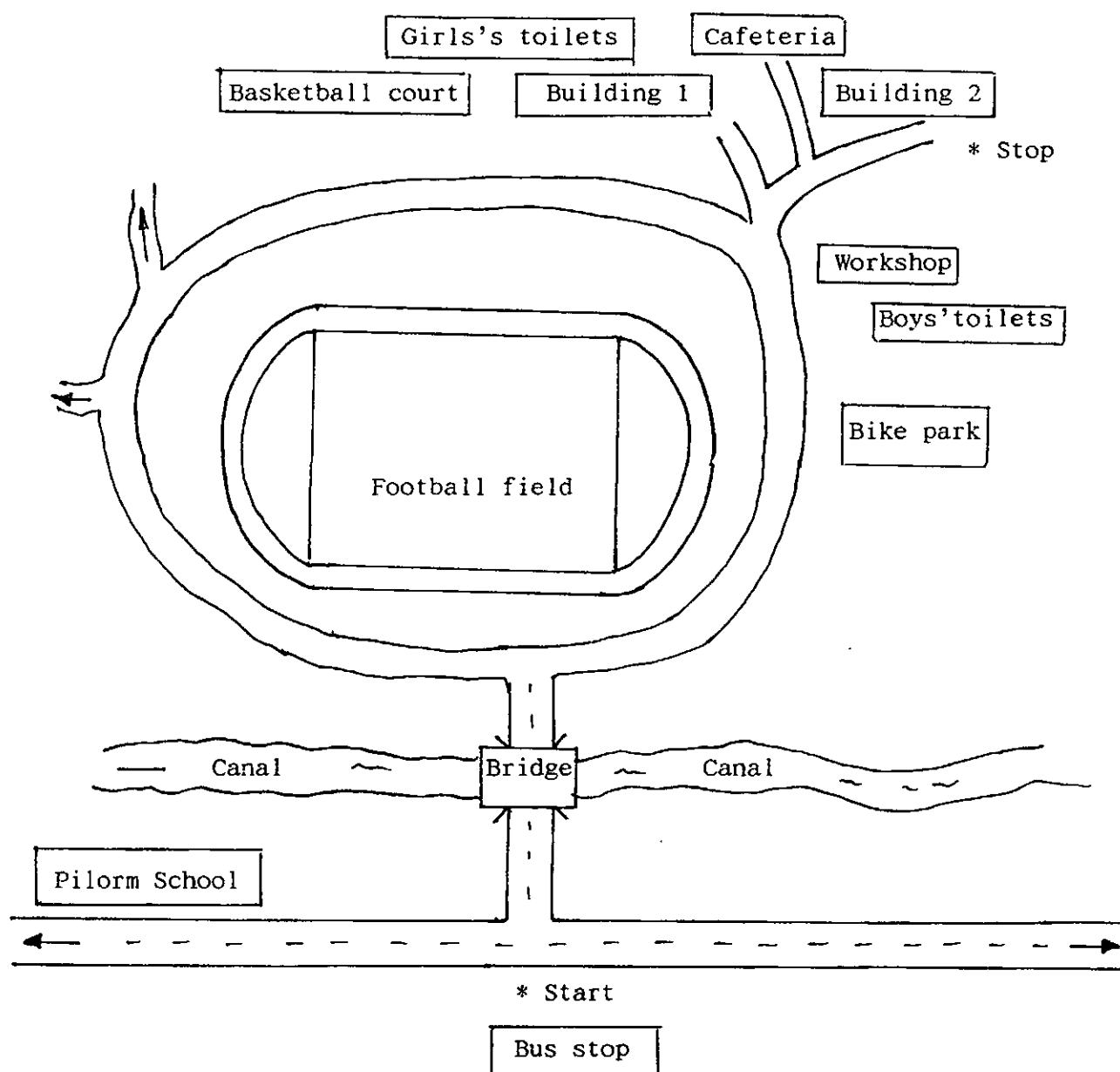
6.1 The teacher gives worksheets how to go to the nearest health centre to all the students. Let them work in pair.

6.2 Ask the students to write how to go to the nearest health centre.

6.3 Ask the students to draw the map and write how to go to their houses independently.

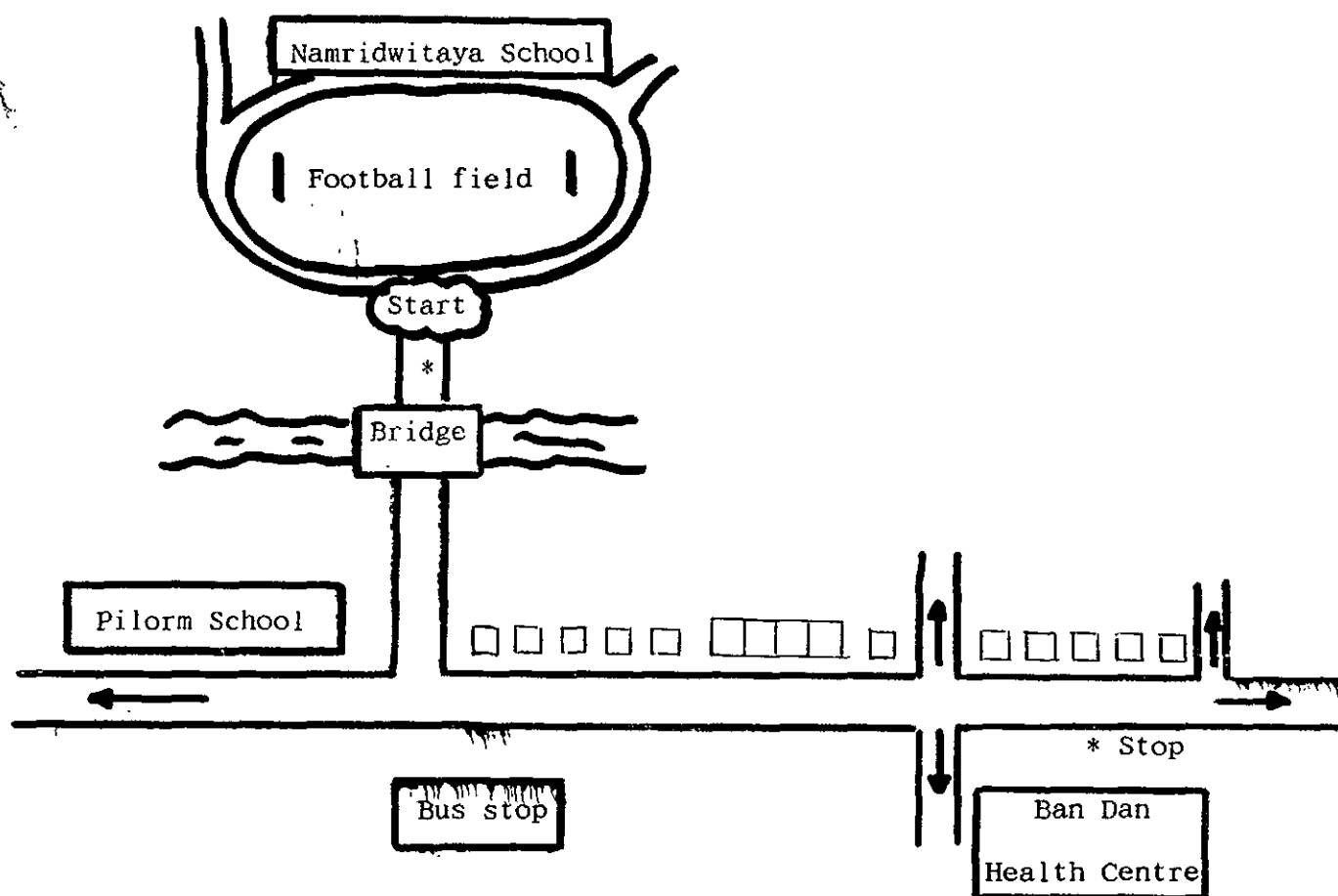
Worksheet VII

How to go to the school library

Worksheet VIII

How to go to the nearest health centre

Period 18-20

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to talk about how to make fruit salad.

Structural Items : How does ...taste?

Does ...taste?

Does ...taste sweet or sour?

What color ...?

Content : How to make fruit salad.

Words : fruit, pineapple, jackfruit, melon, rambutan, sandorica, mango, syrup, spoon, spoonful, cup, bowl, chopping block, knife, sweet, sour, salty, put into, peel, scoop the seed out and cut a piece from

Teaching Aids : 1. Real things

2. Word cards

3. Sentence cards

4. Worksheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

Teaching Procedure :

1. Introduction and revision

1.1 The teacher asks the students for seven volunteers to stand infront of the class. Then gives the following commands and demonstrates through the commands three times each. The volunteers perform with the teacher. The rest of the class watch the performance.

- Pick up the cup.
- Put the spoon in the cup.
- Cut a piece from the sandorica.
- Peel the sandorica.
- Taste the sandorica.

1.2 The teacher gives all the commands again. Let the volunteers perform themselves.

2. Practice to competence

2.1 Make groups of five. Each group has one of the volunteers. Give the presented commands to the whole class. Let them perform through the commands together.

2.2 Give the commands to each student.

2.3 Show the sentence cards of the commands to the class one by one and ask if any students can perform. Let them act.

3. Teaching new words

3.1 The teacher shows real things, says, acts , shows word cards to the students and sticks the word cards on the blackboard. Three students perform with the teacher one by one three times for each word.

3.2 Ask the students to match the words cards with the real things and their action one by one.

5. Follow Procedure Genre

5.1 Tell the class that we are learning how to make fruit salad. Then ask the students to make group of six. Each group has a leader.

Every group look and listen to the teacher and perform after the teacher.

5.2 Ask the students to listen and perform through the commands without demonstrating from the teacher.

5.3 Let the leaders command and perform together with their groups.

5.4 Ask for a volunteer from each group to give the commands and demonstrate. The rest of them perform together.

5.5 Ask for a volunteer group to perform before class. After

Worksheet IX

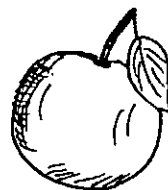
Fill in the blank and answer the questions given.

1. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

2. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

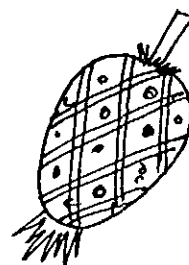

3. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

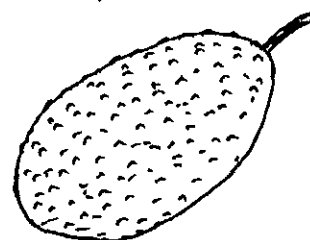

4. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

5. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

6. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

ภาคผนวก ข

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

Lesson Plan For The Control Group

Period 1-2

Time 100 minutes

Objective : Students should be able to talk about how to perform meditation.

Structural Items : Command structure :-

- Listen.
- Look at me.
- Do like me.
- Sit across-legged.
- Put your right hand on your left hand.
- Put your hands on your lap.
- Close your eyes.
- Inhale.
- Exhale.
- Open your eyes.

Content : How to perform meditation.

Words : Perform meditation, lap, left, right, sit across-legged, put on, close, open, inhale and exhale

Teaching Aids : 1. Real things

2. Word cards

3. Sentence cards

4. Worksheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

3. Check word comprehension by having students

translated words and sentences into Thai.

Teaching Procedure :

1. Motivation

The teacher sits performing meditation and asks the students what she is doing. Then gives the word for the action.

2. Objective statement

The teacher tells the objective for this lesson to the students.

3. Refreshment

The teacher asks the students to stand up, sit down, close their eyes and open their eyes. Then asks for four volunteers to write the words; stand up, sit down, close and open on the blackboard. And asks the students the Thai meanings.

4. Presentation

4.1 The teacher sits performing meditation again and asks the students the word for the action.

4.2 The teacher shows the word cards to the students, pronounces the words and asks the students to repeat after the teacher. Then sticks the card words on the blackboard.

5. Learning guidance

5.1 Teach the words one by one using action and word cards. Let the students repeat after the teacher. Stick the word cards on the blackboard.

5.2 Explain command structure to the students and give examples.

6. Practice to competence

6.1 Point to each word and ask the students to read and tell the meaning together.

6.2 Ask the students to pronounce and give the meaning one by one.

6.3 Tell the students to write down all the words with the meaning on their workbooks.

6.5 Tell the students to listen to the procedure of how to perform meditation. The teacher performs. The students look and listen.

6.6 Revise the procedure again.

6.7 The teacher gives the worksheet to the students. Let them work independently.

6.8 Check the exercise.

6.9 The teacher sticks the procedure chart on the blackboard read aloud. The students repeat after the teacher sentence by sentence.

6.10 Ask the students to read aloud together.

6.11 Ask the students to read aloud one by one. And ask them to tell the meaning, too.

6.12 Ask the students to read independently.

6.13 Ask the students to write down all the sentences on their workbooks.

6.14 Practice to competence with the command structure.

6.15 Tell the students to write 10 command sentences on their workbooks independently.

Worksheet I

Put the procedure of how to perform meditation orderly by writing 1 - 7
infront of the following sentences.

___ Sit acrossed-legged.

___ Inhale.

___ Open your eyes.

___ Put your right hand on your left hand.

___ Put your hands on your lap.

___ Close your eyes.

___ Exhale.

Period 3-5

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to talk about parts of their bodies.

Structural Items : What does.....have?

What do.....have?

S + to have + n(s).

Content : How to draw a lion?

Words : - head, hair, face, forehead, chin, cheek, nose, mouth, eye(s)
eyebrow, eyelash, ear(s), neck, shoulder(s), arm(s), hands
stomach, bottom, leg(s), knee(s), shin(s), foot(feet), tail,
circle, front, back and end.

Teaching Aids : 1. Real things

2. Word cards

3. Sentence cards

4. Picture card

5. Worksheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

3. Check word comprehension by having students translated words and sentences into Thai.

Teaching Procedure :

1. Motivation

The teacher asks the students to sit performing meditation.

2. Objective statement

The teacher tells the objective for this lesson to the students.

3. Refreshment

The teacher asks the students to stand up, sit down, close their eyes and open their eyes. Then asks them to show their hands and their feet.

4. Presentation

4.1 The teacher shows a picture of a lion to the students and asks them what it is. Then shows them the word card of "lion".

4.2 The teacher asks the students what a lion has and tells them that a lion has... by pointing to the picture, pronouncing the words and showing the word cards to the students.

5. Learning guidance

5.1 Teach the words one by one using the same technique as 4.2 and tell the students to repeat after the teacher. Stick the word cards on the blackboard.

5.2 Teach the structural items of :

What does.....have?

What do.....have?

S + to have + n(s).

6. Practice to competence

6.1 Point to each word and ask the students to read and tell the meaning together.

6.2 Ask the students to pronounce and give the meaning one by one.

6.3 Tell the students to write down all the words with the meaning on their workbooks.

6.5 Tell the students to listen to the procedure of how to draw a lion.

6.6 Stick the procedure chart of how to draw a lion on the black-board. Ask the students to read after the teacher.

6.6 Ask the students to read all together again.

6.7 Ask the students to read each sentence one by one.

6.8 Ask the meaning of each sentence.

6.9 Let the students write down all sentences on their workbooks.

6.10 Ask the students to draw a lion on their workbooks and give the words for the parts of its body, too.

7. Maintainance and transferring

7.1 Revise what a lion has.

7.2 Show parts of a boy's body to the students.

7.3 Revise the parts of a boy's body.

7.4 Give worksheets to all students. Let them read and work independently.

7.5 Check the exercise.

7.6 Tell the students to write the answer to the question :

"What do you have on your body?" on their workbook.

Worksheet II

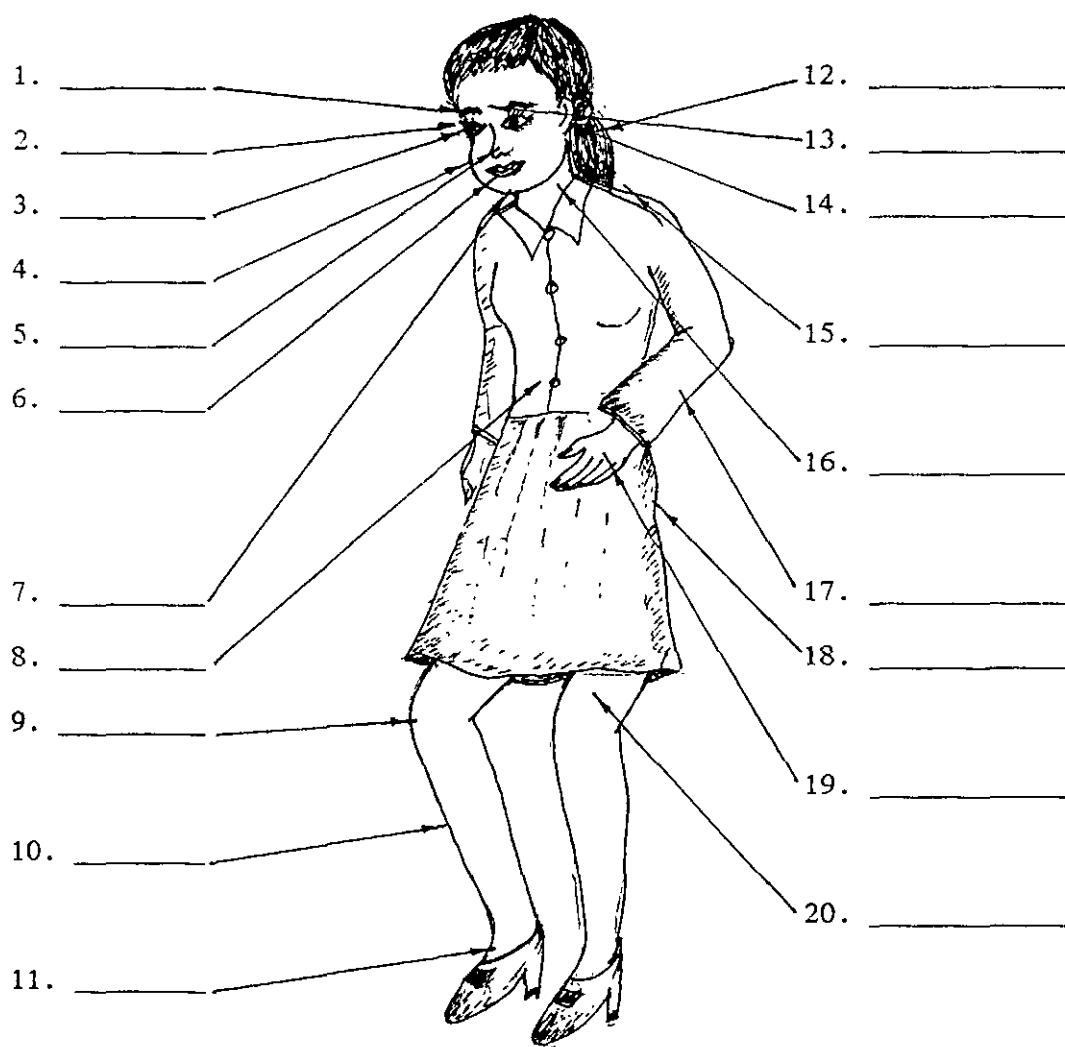
Choose the following words to write in the boxes below. Be careful

to write the correct word to each part of her body.

head, hair, face, forehead, chin, cheek, nose, mouth, eye(s)

eyebrow, eyelash, ear(s), neck, shoulder(s), arm(s), hand(s)

stomach, bottom, leg(s), knee(s), shin(s), foot(feet)

Period 6-8

Time 150 minutes

- Objective :**
1. Students should be able to talk about how to play London Bridge game.
 2. Students should be able to ask and answer with "Which?".
 3. Students should be able to use the ordinal numbers.

Structural Items : Which do you choose, gold or silver?

Which ...is yours, the long one or the short one?

Which ...are....?

Content : How to play London Bridge game.

Words : bridge, lady. iron bar, silver, gold, prisoner, arch. tug of war, falling down, build...up, bend, break, swing down, join, capture, first, second, third.... . here, there, opposite of

Teaching Aids : 1. Real things

2. Word cards

3. Sentence cards

4. Worksheet

5. The chart of the song

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

3. Check word comprehension by having students translated words and sentences into Thai.

Teaching Procedure :

1. Motivation

The teacher shows a picture of a bridge to the students and asks them if they have known the English word for the picture. Then tells them the word.

2. Objective statement

The teacher tells the objectives for this lesson to the students.

3. Refreshment

The teacher asks the students if they are accustomed to play "Re-re Khaw Sarn" game. How do they play it? Ask some students to show in front of the classroom.

4. Presentation

4.1 The teacher tells the students that "London Bridge Game" is like the "Re-re Khao Sarn Game". They are the games with songs.

4.2 The teacher asks the students to sing "Re-re Khao Sarn" song.

4.3 The teacher tells the students to listen to the "London Bridge" song.

5. Learning guidance

5.1 Teach the words presented in the song one by one.

5.2 Teach the structural items of :

Which do you choose, gold or silver?

Which ...is yours, the long one or the short one?

Which ...are....? What does.....have?

What do.....have?

S + to have + n(s).

6. Practice to competence

6.1 Point to each word and ask the students to read and tell the meaning together.

6.2 Ask the students to pronounce and give the meaning one by one.

6.3 Tell the students to write down all the words with the meaning on their workbooks.

6.5 Tell the students to listen to the procedure of how to play "London Bridge Game"

6.6 Stick the procedure chart of how to to play "London Bridge Game" on the blackboard. Ask the students to read after the teacher.

6.6 Ask the students to read all together again.

6.7 Ask the students to read each sentence one by one.

6.8 Ask the meaning of each sentence.

6.9 Let the students write down all sentences on their workbooks.

6.10 Ask some students to try playing the game.

6.11 The teacher sticks the song chart on the blackboard and asks the students to write it on their workbooks.

6.15 Practice to sing the song.

6.16 Tell the students to write 10 command sentences on their workbooks independently.

7. Maintainance and transferring

7.1 Ask and answer with the follwing patterns:

Which do you choose, gold or silver?

Which ...is yours, the long one or the short one?

Which ...are....? What does.....have?

What do.....have?

S + to have + n(s).

7.2 Tell the students to sing the song again and do the exercise on the given worksheet without looking at the written song.

Worksheet III

Complete the song by filling in the blanks given.

London Bridge

London bridge is falling down

F _____, _____

London bridge _____ falling down

My fair lady

Build it up with iron bar

I _____, _____

Build it up _____ iron bar

M _____

Iron bar will bend and break

B _____, _____

Iron bar will _____ and break

M _____

Build it up with silver & gold

S _____, _____

Build it up _____ silver & gold

M _____

Period 9-11

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to talk about how to paint a jungle scene with their fingers.

Structural Items : What ...do you know?

Where does/do it/they like to live?

It likes to live....They like to live....

How does the ...smell.

Content : How to paint a jungle scene with your fingers.

- Words : an apron, a sheet of paper, two sheets of paper, a bottle, a bottle of poster paint, a sponge, a flower, a butterfly, a clean sheet of paper, a dirty sheet of paper, too close, too far, press, pour, know, like and live

Teaching Aids : 1. Real things

2. Picture cards

3. Word cards

4. Sentence cards

5. Illustrated sheets

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students' exercises.

3. Check word comprehension by having students translated words and sentences into Thai.

Teaching Procedure :

1. Motivation

The teacher shows the hands to the class and asks them what they are. And ask the students to show their hands.

2. Objectives Statements

The teacher tells the objective for this period to the students.

3. Refreshment

The teacher shows the students : head, hands, fingers and paper.

Ask the students to give the English words for them.

4. Presentation

Show pictures of jungle scene to the students. Tell them what they are. Let the students repeat the words : jungle scene, jungle flower, jungle butterfly and jungle bird. The students have to spell each word and tell the Thai meaning, too. Then stick the word cards on the blackboard.

5. Learning guidance.

Teach the words one by one using real things, picture cards and actions. Use the same techniques) as Stage 4.

6. Practice to competence

6.1 Point to each word and ask the students to tell the meaning together.

6.2 Ask the students to pronounce and tell the meaning of each word one by one (10 minutes)

6.3 Tell the students to write down all the words with the meaning on their workbooks.

6.4 Let the students sit in the circle with the teacher in the middle. There is the table with an apron, a bottle of poster paints,

sheets of paper, a sponge and a basin of water. The teacher says the following commands and demonstrates one by one. Let the students look and repeat after the teacher.

- Put on an apron.
- Take off the apron.
- Put on the apron again
- Touch a sponge.
- Pick up the bottle of the poster paint.
- Open it.
- Pour some poster paint onto the sponge.
- Close the bottle of the poster paint.
- Press the first finger on the sponge.
- Press the finger on a sheet of paper.
- Do this again and again to make a jungle scene flower.
- Look this is my flower.
- Wash the finger in the basin of water.
- Dry it with the apron.

6.5 Stick the presented sentences on the blackboard and ask the students to repeat after the teacher. Let them read again themselves. After that the teacher asks for the Thai meaning of each sentence.

6.6 Give the worksheets to the students. The teacher reads the procedure of how to paint a butterfly. Ask the students to listen and put a number in front of each sentence to make the procedure in the correct orders.

6.7 Check the procedure.

6.8 Let the students write words and sentences on their

workbooks.

6.9 The teacher explains how to ask and answer with the following sentences:

- What ...do you know?
- Where does/do it/they like to live?

It likes to live....

They like to live....

- How does the ...smell.

6.10 Tell the students to practice the presented patterns.

6.11 The teacher asks the students one by one.

9. Maintenance and Transferring

Give the illustrated sheet to the students. Tell them to read and ask the teacher if they cannot read and understand the meaning.

Worksheet

Listen to the procedure of how to paint a butterfly and put numbers
infront of the sentences you hear. =

- ____A. Put on an apron.
 - ____B. Press the finger on the paper to make the butterfly moustache.
 - ____C. Close the bottle.
 - ____D. Pick up a sheet of paper.
 - ____E. Wash your finger and dry it.
 - ____F. Open the poster paint bottle.
 - ____G. Put the paper on your desk.
 - ____H. Press your finger on the sponge.
 - ____I. Press the finger on the paper to make the butterfly body.
 - ____J. Then press the finger on the sponge again.
 - ____K. Press the finger on the paper to make the butterfly head.
 - ____L. Press the finger on the sponge again.
 - ____M. Then press the finger on the sponge.
 - ____N. Pour the poster paint onto the sponge.
 - ____O. Press the finger on the paper to make the butterfly wings.
 - ____P. Show your butterfly to me.
-

The key for the teacher.

(1)A (2)D (3)G (4)F (5)N (6)C (7)H (8)I (9)M (10)K (11)L (12)O (13)J
(14)B (15)E (16)P

Period 12-14

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to ask and answer about the time.

Structural Items : What time is it?

What time do you...?

When...?

How many...?

Content : How tell the time?

Words : clock, watch, hour, minute, second, o'clock, noon, midnight,
breakfast, lunch, dinner, break, in the morning, in the
afternoon, in the evening and at night

Teaching Aids : 1. Real things

2. Picture cards

3. Word cards

4. Sentence cards

5. Worksheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

3. Check word comprehension by having students
translated words and sentences into Thai.

Teaching Procedure :

1. Motivation

The teacher shows a clock to the students and asks them what it is. Then shows a watch to them and asks them again with the same question.

2. Objective statement

The teacher tells the objective for this lesson to the students.

3. Refreshment

The teacher asks the students with the following questions:

How many days are there in a week?

How many hours are there in a day?

How many minutes are there in an hour.

What numbers are on the clock.

4. Presentation

The teacher tells the students that the way to tell the time in English is different from in Thai. Then gives examples.

5. Learning guidance

5.1 Ask the students to read the numbers presented on the clock.

5.2 Tell the students how to tell the time.

5.2.1 The usual time

5.2.2 The time with a.m. and p.m.

5.3 Teach new words

5.4 Teach the structural items of :

What time is it?

What time do you...?

When...?

How many...?

6. Practice to competence

6.1 Point to each word and ask the students to read and tell the

meaning together.

6.2 Ask the students to pronounce and give the meaning one by one.

6.3 Tell the students to write down all the words with the meaning on their workbooks.

6.5 Tell the students to listen to the procedure of how to tell the time.

6.6 Stick the procedure chart of how to tell the time on the blackboard. Ask the students to read after the teacher.

6.6 Ask the students to read all together again.

6.7 Ask the students to read each sentence one by one.

6.8 Ask the meaning of each sentence.

6.9 Let the students write down all sentences on their workbooks.

6.10 The teacher sticks the time chart on the blackboard. Ask and answer about the presented times.

6.11 Ask the students to work in pair. ask and answer about the presented times.

6.12 Stick a new time chart on the blackboard. Ask the students to works in pairs.

6.13 Ask for pairs of volunteers to ask and answer about the practiced times infront of the class.

6.14 Ask and answer with the following patterns:

What time is it?

What time do you...?

When...?

How many...?

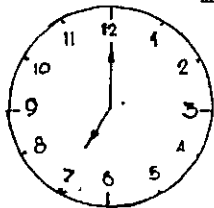
7. Maintainance and transferring

Let the students do the exercises on the worksheets.

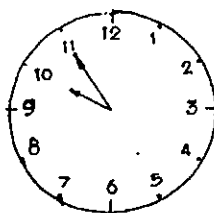
Worksheet V

Ask answer about the time given.

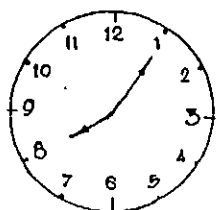
1. _____

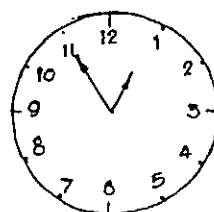
2. _____

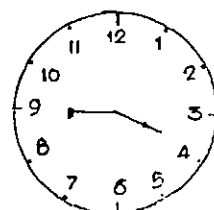
3. _____

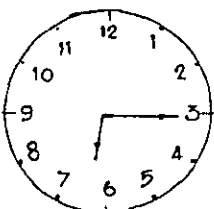
4. _____

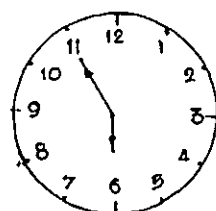
5. _____

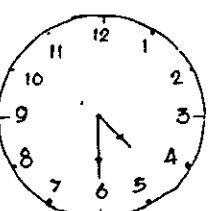
6. _____

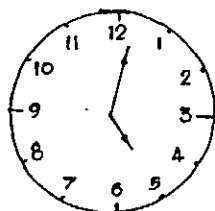
7. _____

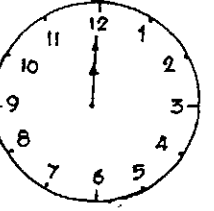
8. _____

9. _____

10. _____

Worksheet VI

Read and write the time given.

1. 01:00 a.m. _____
2. 06:35 a.m. _____
3. 12:01 p.m. _____
4. 01:15 p.m. _____
5. 02:32 p.m. _____
6. 04:40 p.m. _____
7. 05.05 p.m. _____
8. 06.18 p.m. _____
9. 09.30 p.m. _____
10. 11.55 p.m. _____

Draw clocks to the time given

1. 01.00	2. 06.35
3. 12.01	4. 01.15
5. 02.32	6. 04.40
7. 05.05	8. 06.18
9. 09.30	10. 11.55

Period 15-17

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to talk about the direction.

Structural Items : How to go to...?

How can I go to...?

How can you go to...?

Content : How to go to the school library.

Words : Turn, turn right, turn left, turn around, turn over, go straight on, go along the road, start, stop, begin, finish, at the left side, at the right side, at the end, in the middle, at the corner, next to and between, football field, basketball court, toilet, building, workshop, bike park, road, cafeteria, library, first floor, and second floor

Teaching Aids :

1. Real things
2. The school map
3. Word cards
4. Sentence cards
5. Worksheet

Evaluation :

1. Observe the students' activities.
2. Check the students exercises.
3. Check word comprehension by having students translated words and sentences into Thai.

Teaching Procedure :

1. Motivation

The teacher shows the school map to the students and asks them what it is. Then asks a student to come out and point to the school library.

2. Objective statement

The teacher tells the objective for this lesson to the students.

3. Refreshment

The teacher asks the students to show their hands; left hands and right hands. Then asks them to point to the school map and the road infront of the school.

4. Presentation

The teacher points to the school map and tells the students what are presented on the map.

5. Learning guidance

5.1 Teach new words

5.4 Teach the structural items of :

How to go to...?

How can I go to...?

How can you go to...?

6. Practice to competence

6.1 Point to each word and ask the students to read and tell the meaning together.

6.2 Ask the students to pronounce and give the meaning one by one.

6.3 Tell the students to write down all the words with the meaning on their workbooks.

6.5 Tell the students to listen to the procedure of how to go to the school library.

6.6 Stick the procedure chart of how to go to the school library on the blackboard. Ask the students to read after the teacher.

6.6 Ask the students to read all together again.

6.7 Ask the students to read each sentence one by one.

6.8 Ask the meaning of each sentence.

6.9 Let the students write down all sentences on their workbooks.

6.10 Let the students practice the presented sentences in pairs.

7. Maintainance and transferring

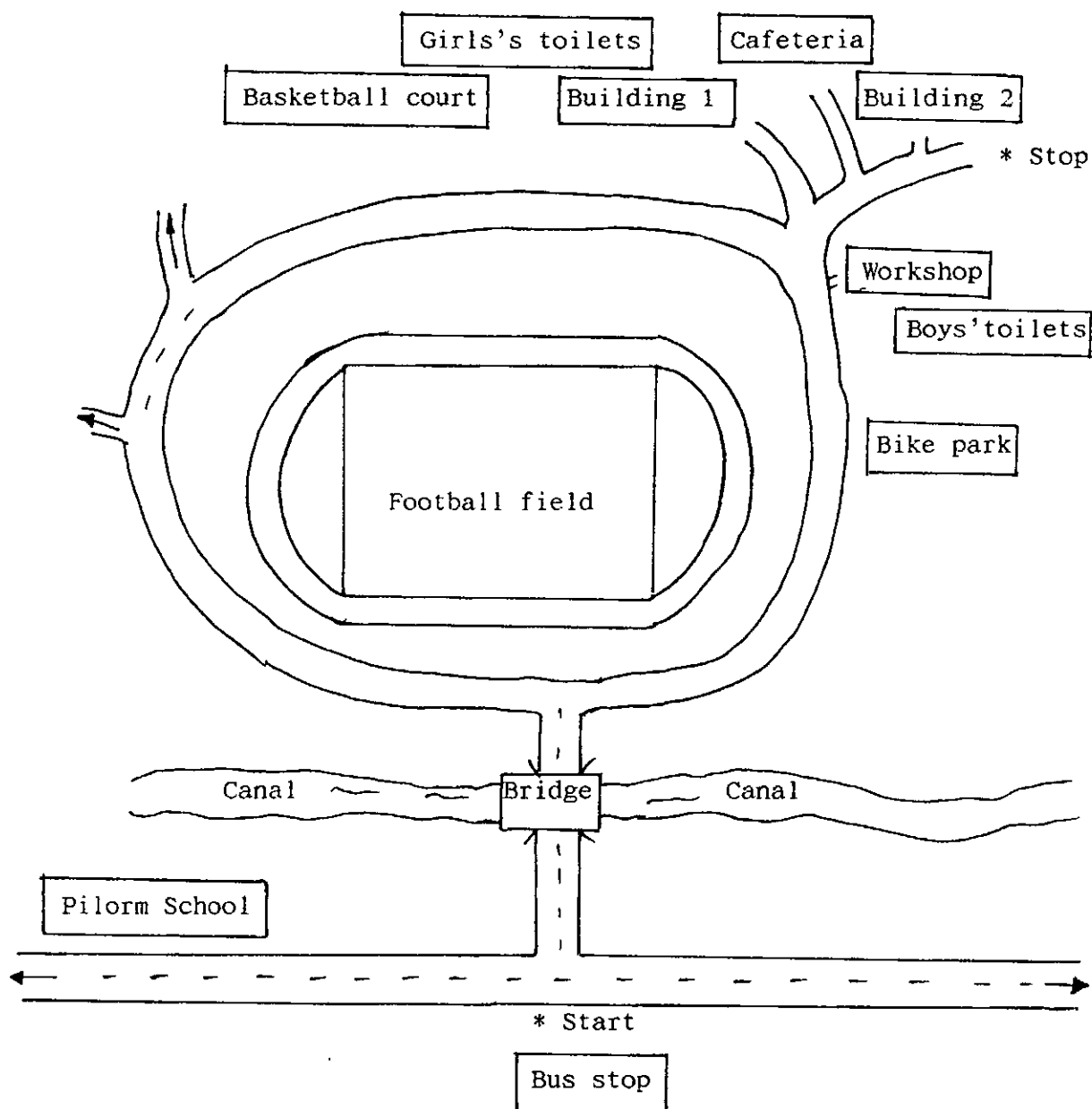
7.1 The teacher gives worksheets how to go to the nearest health centre to all the students. Let them work in pair.

7.2 Ask the students to write how to go to the nearest health centre.

7.3 Ask the students to draw the map and write how to go to their house independently.

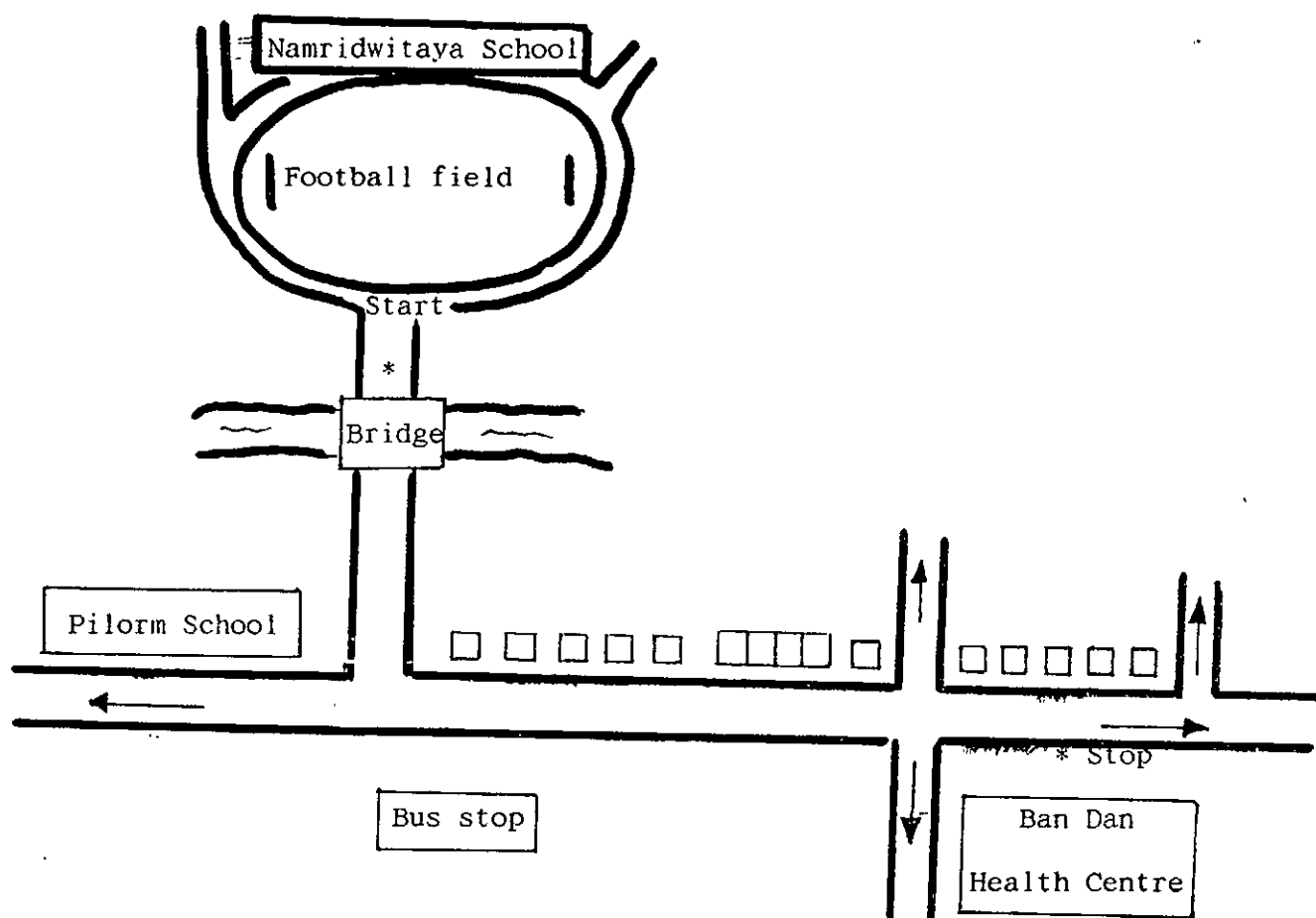
Worksheet VII

How to go to the school library

Worksheet VIII

How to go to the nearest health centre

Period 18-20

Time 150 minutes

Objective : Students should be able to talk about how to make fruit salad.

Structural Items : How does ...taste?

Does ...taste?

Does ...taste sweet or sour?

What color ...?

Content : How to make fruit salad.

Words : fruit, pineapple, jackfruit, melon, rambutan, sandorica, mango, syrup, spoon, spoonful, cup, bowl, chopping block, knife, sweet, sour, salty, put into, peel, scoop the seed out and cut a piece from

Teaching Aids : 1. Real things

2. Word cards

3. Sentence cards

4. Worksheet

Evaluation : 1. Observe the students' activities.

2. Check the students exercises.

3. Check word comprehension by having students translated words and sentences into Thai.

Teaching Procedure :

1. Motivation

The teacher shows a cup of fruit salad to the students and asks if they know what in the cup is. Ask a student to come out and taste it. Then ask him how it tastes.

2. Objective statement

The teacher tells the objective for this lesson to the students.

3. Refreshment

The teacher shows a cup, a spoon, a knife and asks the students what they are. Then points to the cup of fruit salad, asks what it is and how it tastes.

4. Presentation

The teacher puts all fruit on the table, points to them and tells the students that we are going to put every fruit in the fruit salad.

5. Learning guidance

5.1 Teach new words.

5.2 Teach the structural items of :

How does ...taste?

Does ...taste?

Does ...taste sweet or sour?

What color ...?

6. Practice to competence

6.1 Point to each word and ask the students to read and tell the meaning together.

6.2 Ask the students to pronounce and give the meaning one by one.

6.3 Tell the students to write down all the words with the meaning on their workbooks.

6.5 Tell the students to listen to the procedure of how to make

fruit salad.

6.6 Stick the procedure chart of how to make fruit salad on the blackboard. Ask the students to read after the teacher.

6.6 Ask the students to read all together again.

6.7 Ask the students to read each sentence one by one.

6.8 Ask the meaning of each sentence.

6.9 Let the students write down all sentences on their workbooks.

6.10 Let the students practice the presented sentences in pairs.

7. Maintainance and transfering

7.1 Ask the students to work in pairs to write the procedure of how to make fruit salad with ice and read alternately.

7.2 Give worksheets to all students. Let them work independently.

Worksheet IX

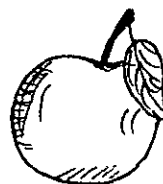
Fill in the blank and answer the questions given.

1. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

2. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

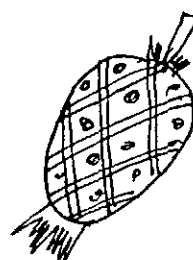

3. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

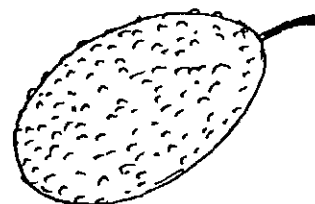

4. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

5. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

6. What's this? _____

What color is it? _____

Paint it, please.

How does it taste? _____

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบปากเปล่าวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบมากเบส่วัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

วัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนพร้อมกันทั้ง 2 ทักษะ เกณฑ์ในการให้คะแนน เป็นดังนี้

5 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามถูกต้อง ให้รายละเอียดได้อย่างหลากหลาย โดยพูดได้อย่างราบรื่น ไม่ติดขัด

4 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามถูกต้อง ให้รายละเอียดได้ เมื่อผู้ถามบอกรายละเอียด หรือถามต่อ

3 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วมีความลังเล ไม่ตอบในทันที แต่สามารถถามซ้ำ และตอบได้ถูกต้อง

2 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขให้ถูกต้อง เมื่อได้รับการถามซ้ำ

1 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้บ้างเมื่อได้รับการถามซ้ำ

0 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถาม และไม่พูดเลย

Listen and answer or talk about something that I ask you.

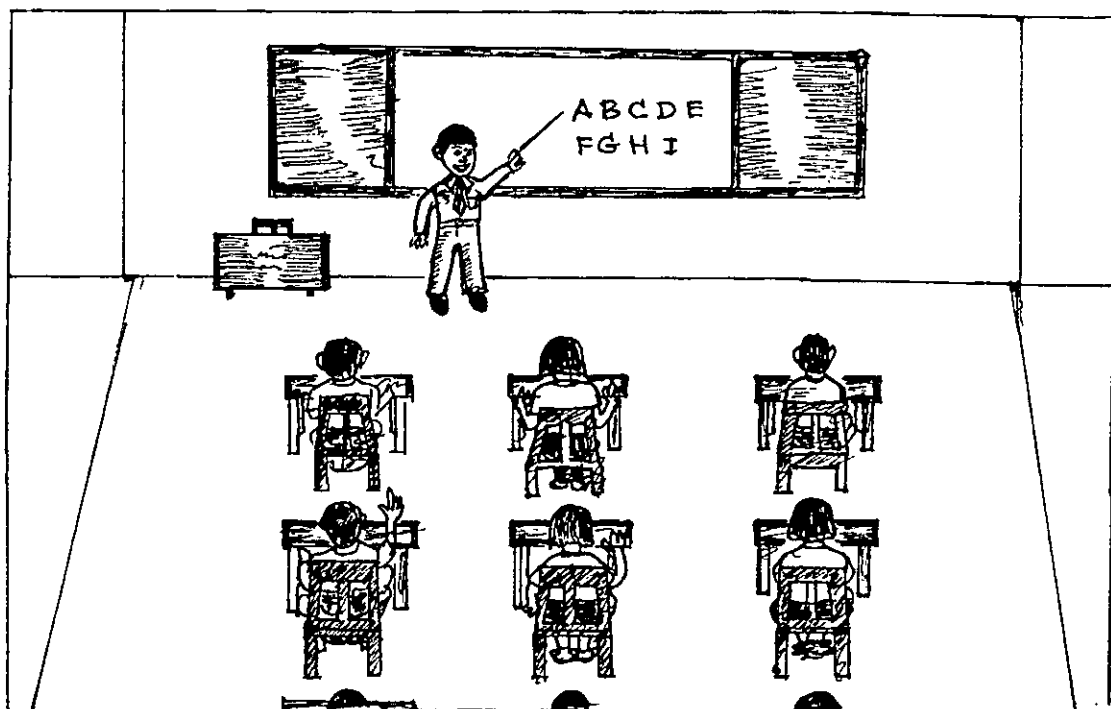
1. Look at the picture. What are in the picture?
2. Look at the clock. What time is it now?
3. Look at the photograph. How many students are there in the photograph.
4. What do you like to do on Saturday and Sunday?
5. Who is your close friend?
6. What subject do you like to study?
7. Is your house near a market? What is the name of the market?
8. What fruit do you like to eat?
9. What flowers do you know in English?
10. Where is your house?

The pictures for 1 and 3.

1.

3.

ภาคผนวก ง

แบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเอง
ด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

สังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน แล้วบันทึก
การสังเกตลงในแบบสังเกต เสนอการให้คะแนน เป็นดังนี้

- 4 คะแนน สำหรับพฤติกรรมที่พอใจอย่างยิ่ง
- 3 คะแนน สำหรับพฤติกรรมที่ค่อนข้างพอใจมาก
- 2 คะแนน สำหรับพฤติกรรมที่พอใจปานกลาง
- 1 คะแนน สำหรับพฤติกรรมที่ไม่ค่อยน่าพอใจ
- 0 คะแนน สำหรับพฤติกรรมที่ยังไม่พอใจ

แบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

โรงเรียน _____ ชื่อ _____ ชั้น _____ เลขที่ _____

ข้อที่	สิ่งที่สังเกตเห็นจากการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน	ระดับพฤติกรรม				
		พอใจ อย่างยิ่ง	ค่อนข้าง พอใจมาก	พอใจ ปานกลาง	ไม่ค่อย น่าพอใจ	ยังไม่ พอใจ
1	เมื่อมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษจะไม่วิตกกังวล และมีความกระตือรือร้นที่จะพูด					
2	กล้าพูดภาษาอังกฤษในการทักทายและตอบโต้ครูและเพื่อนทั้งในและนอกห้องเรียน					
3	ตอบคำถามครูเป็นภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยไม่ต้องถามเพื่อน และยืนยันคำตอบของตนเองเมื่อถูกถามซ้ำ					
4	เวลาพูดภาษาอังกฤษ พูดได้อย่างฉะฉาน ไม่ลังเล และไม่อ้อมแอ้ม					
5	พูดภาษาอังกฤษโดยใช้ถ้อยคำของตนเอง ไม่ลอกเลียนประโยคจากเพื่อนหรือจากประโยคตัวอย่าง					

รวม _____ คะแนน ลงชื่อ _____ ผู้สังเกต วันที่ _____ เดือน _____ พ.ศ. _____

ภาคผนวก จ

คะแนนสอบของกลุ่มตัวอย่าง

4399-1. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน-ก่อนและหลังเรียน การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักเรียน	Pre-test	Post-test	D	D ²	D - MD	(D - MD) ²
1	15	35	20	400	4.06	16.48
2	6	25	19	361	3.06	9.36
3	4	23	19	361	3.06	9.36
4	0	17	17	289	1.06	1.12
5	10	37	27	729	11.06	122.32
6	12	26	14	196	-1.94	3.76
7	14	29	15	225	- .94	.88
8	3	16	13	169	-2.94	8.64
9	0	9	9	81	-6.94	48.16
10	6	17	11	121	-4.94	24.4
11	6	31	23	529	7.06	49.84
12	0	13	13	169	-2.94	8.64
13	0	13	13	169	-2.94	8.64
14	0	18	18	324	2.06	4.24
15	0	14	14	196	-1.94	3.76
16	0	14	14	196	-1.94	3.76
17	6	12	11	256	.06	.0
18	9	30	21	441	5.0	25.6
19	3	15	12	519	7.06	49.84
20	7	15	18	324	2.06	4.24
21	7	24	17	289	2.06	4.24
22	5	35	30	400	4.06	16.48

ค่าเฉลี่ย (ต่อ)

ลำดับที่	Pre-test	Post-test	D	D ²	D - MD	(D - MD) ²
23	14	30	16	256	.06	0
24	9	23	14	196	-1.94	3.76
25	5	21	16	256	.06	.0
26	0	14	14	196	-1.94	3.76
27	3	18	15	225	-.94	.88
28	10	27	17	289	1.06	1.12
29	0	14	14	196	-1.94	3.76
30	20	40	20	400	4.06	16.48
31	8	17	9	81	-6.94	48.16
32	0	12	12	144	-3.94	15.52
33	2	12	10	100	-5.94	35.28
34	0	14	14	196	-1.94	3.76
35	0	13	13	169	-2.94	8.64
N=35	ΣX=187 $\bar{X}=5.34$	ΣX=745 $\bar{X}=21.29$	ΣD=558 MD= 15.94 (ΣD) ² = 311364	ΣD ² = 8458		Σ(D-MD) ² = 51.76

ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มควบคุม

ลำดับที่	Pre-test	Post-test	D	D ²	D - MD	(D - MD) ²
1	7	13	6	36	-1.6	2.56
2	1	7	6	36	-1.6	2.56
3	0	7	7	49	-0.6	0.36
4	2	10	8	64	0.4	0.16
5	15	29	14	196	6.4	40.96
6	0	7	7	49	-0.6	0.36
7	9	15	6	36	-1.6	2.56
8	0	3	3	9	-4.6	21.16
9	0	7	7	49	-0.6	0.36
10	0	10	10	100	2.4	5.76
11	0	4	4	16	-3.6	12.96
12	0	7	7	49	-0.6	0.36
13	3	8	5	25	-2.6	6.76
14	0	5	5	25	-2.6	6.76
15	0	5	5	25	-2.6	6.76
16	0	6	6	36	-1.6	2.56
17	12	20	8	64	0.4	0.16
18	5	13	8	64	0.4	0.16
19	0	8	8	64	0.4	0.16
20	14	21	7	49	-0.6	0.36
21	12	22	10	100	2.4	5.76
22	14	22	8	64	0.4	0.16

Table 1

ลำดับที่	Pre-test	Post-test	D	D ²	D - MD	(D - MD) ²
23	18	29	11	121	3.4	11.56
24	9	17	8	64	0.4	0.16
25	0	6	6	36	-1.6	2.56
26	13	24	11	121	3.4	11.56
27	9	20	11	121	3.4	11.56
28	3	12	9	81	1.4	1.96
29	20	29	9	81	1.4	1.96
30	0	10	10	100	2.4	5.76
31	4	10	6	36	-1.6	2.56
32	0	5	5	25	-2.6	6.76
33	7	16	9	81	1.4	1.96
34	10	20	10	100	2.4	5.76
35	0	6	6	36	-1.6	2.56
N=35	$\Sigma X=187$ $\bar{X}=5.34$	$\Sigma X=453$ $\bar{X}=12.94$	$\Sigma D=266$ MD=7.6 $(\Sigma D)^2=70756$	$\Sigma D^2=2208$		$\Sigma (D-MD)^2=186.4$

ตารางแสดงคะแนนความถี่ก่อนและหลังการควบคุมของคณะครู

ลำดับที่	Pre-test	Post-test	D	D ²	D - MD	(D - MD) ²
1	10	20	10	100	-1.14	1.3
2	3	16	13	169	1.86	3.46
3	2	10	8	64	-3.14	9.86
4	0	10	10	100	-1.14	1.3
5	10	20	10	100	-1.14	1.3
6	0	10	10	100	-1.14	1.3
7	2	15	13	169	1.86	3.46
8	1	10	9	81	-2.14	4.58
9	0	17	17	289	5.86	34.34
10	0	10	10	100	-1.14	1.3
11	7	19	12	144	0.86	0.74
12	0	10	10	100	-1.14	1.3
13	2	10	8	64	-3.14	9.86
14	5	17	12	144	0.86	0.74
15	0	11	11	121	-0.14	0.02
16	6	15	9	81	-2.14	4.58
17	4	14	11	121	-0.14	0.02
18	5	12	7	49	-4.14	17.14
19	0	10	10	100	-1.14	1.3
20	6	17	11	121	-0.14	0.02
21	2	15	13	169	1.86	3.46
22	0	15	15	225	3.86	14.9

พหุคูณ (G.D)

ลำดับที่	Pre-test	Post-test	D	D ²	D - MD	(D - MD) ²
23	5	15	10	100	-1.14	1.3
24	0	15	15	225	3.86	14.9
25	0	12	12	144	0.86	0.74
26	1	10	9	81	-2.14	4.58
27	0	10	10	100	-1.14	1.3
28	0	20	20	400	8.86	78.5
29	0	10	10	100	-1.14	1.3
30	10	20	10	100	-1.14	1.3
31	0	10	10	100	-1.14	1.3
32	0	13	13	169	1.86	3.46
33	2	11	9	81	-2.14	4.58
34	0	11	11	121	-0.14	1.3
35	0	12	12	144	0.86	0.74
N=35	$\Sigma X = 83$ $\bar{X} = 2.37$	$\Sigma X = 478$ $\bar{X} = 13.66$	$\Sigma D = 390$ $MD = 11.14$ $(\Sigma D)^2 = 152100$	$\Sigma D^2 = 4576$		$\Sigma (D - MD)^2 = 230.3$

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการฝึกซ้อมรบ

ลำดับที่	Pre-test	Post-test	D	D ²	D - MD	(D - MD) ²
1	0	10	10	100	5.14	26.42
2	0	10	10	100	5.14	26.42
3	0	5	5	25	0.14	0.02
4	5	6	1	1	-3.86	14.9
5	11	15	4	16	-0.86	0.74
6	0	3	3	9	-1.86	3.46
7	5	10	5	25	0.14	0.02
8	0	5	5	25	0.14	0.02
9	0	5	5	25	0.14	0.02
10	5	7	2	4	-2.86	8.18
11	0	0	0	0	-4.86	23.62
12	5	14	9	81	4.14	17.14
13	4	11	7	49	2.14	4.58
14	1	3	2	4	-2.86	8.18
15	0	6	6	36	1.14	1.3
16	0	1	1	1	-3.86	14.90
17	1	10	9	81	4.14	17.14
18	1	1	0	0	-4.86	23.62
19	1	1	0	0	-4.86	23.62
20	0	20	20	400	15.14	229.21
21	1	5	4	16	-0.86	0.74
22	0	0	0	0	-4.86	23.62

ตาราง (ต่อ)

ลำดับที่	Pre-test	Post-test	D	D ²	D - MD	(D - MD) ²
23	4	10	6	36	1.14	1.3
24	7	13	6	36	1.14	1.3
25	0	0	0	0	-4.86	23.62
26	4	10	6	36	1.14	1.3
27	3	16	13	169	8.14	66.26
28	2	9	7	49	2.14	4.58
29	7	10	3	9	-1.86	3.46
30	1	6	5	25	0.14	0.02
31	5	10	5	25	0.14	0.02
32	0	0	0	0	-4.86	23.62
33	0	6	6	36	1.14	1.3
34	10	11	1	1	-3.86	14.9
35	0	4	4	16	-0.86	0.74
N=35	$\Sigma X=83$ $\bar{X}=2.37$	$\Sigma X=253$ $\bar{X}=7.23$	$\Sigma D=170$ $MD=4.86$ $(\Sigma D)^2=28900$	$\Sigma D^2=1436$		$\Sigma (D-MD)^2=610.29$

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวสนธยาพรชัย ชื่อสกุล ยาทั่วม (มีปิ่น)

เกิดวันที่ 6 เดือน ตุลาคม พุทธศักราช 2500

สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์

ที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 253/2 ถนนย่านศิลาอาสน์ ตำบลท่าอิฐ อำเภอเมือง
จังหวัดอุตรดิตถ์ 53000 โทร. (055) 441959, 441992

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนอุตรดิตถ์ ถนนอินจมิ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์ 53000
โทร. (055) 411104, 414074

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2510 ประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนชายเขาวิทยา อำเภอเมือง
จังหวัดอุตรดิตถ์

พ.ศ. 2513 ประถมศึกษาปีที่ 7 จากโรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ อำเภอเมือง
จังหวัดอุตรดิตถ์

พ.ศ. 2516 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนอุตรดิตถ์ตรูณี อำเภอเมือง
จังหวัดอุตรดิตถ์

พ.ศ. 2518 มัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนอุตรดิตถ์ อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์

พ.ศ. 2521 ศศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทการสื่อสารมวลชน) จากคณะ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

พ.ศ. 2528 พ.ม. จากกองส่งเสริมวิทยฐานะ กรมการฝึกหัดครู

พ.ศ. 2538 กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร